

GOEDE RAAD
AAN
LIJDERS EN LIJDERESSEN

Een verhandeling over 1Petrus 4:19

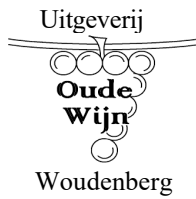
Zo dan ook die lijden naar den wil Gods, dat zij hun zielen (Hem) als den getrouwen Schepper bevelen met weldoen.

door

J. BUNYAN

Onveranderd overgezet in nieuwe druk en huidige spelling en niet
hertaald, door J. van Vulpen.

© Copyright 2011

John Bunyan heeft veel werken geschreven. Het bekendste is wel “Eens Christens reize naar de eeuwigheid”. Maar ook andere werken zijn van rijke inhoud, en zijn van blijvende waarde, zowel in de praktijk van het leven als tot onderwijzing in de waarheid en weerlegging van dwalingen, waarin wij door allerhande verleidingen, in- en uitwendig, voor open liggen.

Zo ook dit werk.

Bunyan heeft zelf de ondervinding van het lijden om der gerechtigheid wil. Christus heeft voorzeggd: In de wereld zult gij verdrukking hebben. En de apostel zegt dat allen die godzalig willen leven, zullen vervolgd worden. En de ondervinding van de Kerk door alle tijden heeft de waarheid van deze woorden bevestigd, ja, ook veelal verzegeld met hun eigen leven. En waarom hebben zij hun belijdenis niet losgelaten? Er zijn zovele plaatsen in de Schrift die dat aangeven. Wij zullen er maar één noemen, waarom zij hun belijdenis vanwege dat inwendig beginsel, de vernieuwing des gemoeds gewerkt door de Heilige Geest in de wedergeboorte, en zich in het zielenleven en uitwendig komt te openbaren in het opwassen in die genade, Gal. 2:20: *Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij liefgehad heeft en Zichzelven voor mij overgegeven heeft.* Dit geloof, door de liefde werkende, overwint alles.

Zien wij nu in onze tijd op allerhande ontwikkelingen in de wereld en ook in ons land, dan kan de tijd weleens niet ver meer zijn dat er verdrukking of nog erger ons overkomt. In ons land de zonden en het meegaan met de stroom van de tijd, kerken die de confessie loslaten, liefde tot de waarheid verbindt gemeenten en gemeenteleden in de kerk niet meer met elkaar. Als de Heere ons eens mocht bezoeken met de Opgang uit de hoogte, zodat er nog een rijke nalezing tot zaligheid zou mogen zijn, dan kan dat weleens in een zeer benauwde tijd zijn. Want dan zal de Heere Zich heiligen, en Hij neemt de wan in Zijn hand. Dan zal dit boekje zeer actueel blijken te zijn.

Dit werk van Bunyan mocht dan ook onze praktijk door Gods genade worden. Dan is ons lijden geen lijden meer, zoals de wereld dat aanziet. Christus heeft als Borg Zijn bitter lijden onder een gesloten

hemel volbracht, opdat daaruit zich de Hemel onder ons lijden zou
openen. Wie kan dat wonder bevatten?

Woudenberg, 8 september 2011

J. van Vulpen

INHOUD

Blz. 6

Voorwoord van de schrijver

Blz. 15

Opening van de tekst

Blz. 17

I. De plicht waartoe belijders geroepen worden: *Hun zielen Hem te bevelen met weldoen*, met acht gevolgtrekkingen.

Blz. 47

II. Een beschrijving der personen die de bewaring van hun ziel aan de Heere moeten toevertrouwen.

Blz. 126

III. De goede uitwerking van het toevertrouwen der ziel in Gods bewaring.

Blz. 161

Toepassing

GOEDE RAAD AAN LIJDERS EN LIJDERESSEN

AAN DE CHRISTELIJKE LEZER.

Daar velen van Gods kinderen in deze dagen aan verdrukking en vervolging zijn blootgesteld, zo achtte ik het niet ongeschikt hen met enige raad bij te staan. Heb acht op uzelf, bewaar uw ziel naarstig en raak niet verward in de strikken, die onder Gods toelating voor sommigen van u op aarde gespannen zijn. *Wacht u voor de mensen; want zij zullen u overleveren*, Matth. 10:17. Blijf daarom binnen de grenzen der oprechtheid en eerlijkheid jegens God en de mensen; want dit zal u tot sterkte zijn en u bewaren, indien niet tegen, dan toch onder de woede der mensen, in een kalme en geruste gemoedsgesteldheid. Doet daarom dat, en dat alleen, dat uw onschuld zal bewijzen, en dat zal u helpen in de dagen der verdrukking, om niet door kracht van woorden, maar met een rein geweten, uw toevlucht te nemen tot God en u te beroepen op het geweten der mensen.

Dit is de raad, die ik, dank zij God, zelf heb opgevolgd. Want ik bevind, dat er naast God en de genade van Jezus Christus, niets is dat ons staande kan houden dan een rein en onschuldig geweten.

Ik hoop dat ik zeggen mag, dat God mij een Christen gemaakt heeft; en een Christen moet een onschadelijk mens zijn, en voor dat doel moet hij niets anders dan onschadelijke beginselen aankleven. Het is de plicht van een

Christen, als een Christen, om in Jezus Christus te geloven en door Hem in God de Vader; het goede te zoeken van allen die hem omringen, al naarmate zijn plaats, stand of waardigheid in de maatschappij hem daartoe de gelegenheid aanbiedt; zich niet bemoeiende met eens anders zaken, maar altijd volgende hetgeen goed is.

Een Christen is een kind van het Koninkrijk Gods, en dat Koninkrijk, beschouw het zoals het begint in genade, of zoals het volmaakt is in heerlijkheid; dat Koninkrijk is niet van deze wereld, maar van de toekomstige. En ofschoon sommigen in de dagen vanouds, en zo ook nu, bevreesd zijn voor dit Koninkrijk, toch zal dit koninkrijk niemand leed doen, noch in zijn beginselen, noch in zijn werken.

Om enige punten op te noemen. Het geloof in Jezus Christus, welke schade kan dit aanrichten? Een levenswandel, die geregeld wordt naar een zedelijke wet; welk nadeel zit daarin? Vreugde in de geest over de hoop van het leven, dat door Christus komen zal; wie zal dit enig leed berokkenen? Ook ligt er geen boze strekking in de door onze Heere ingestelde eredienst. De Christelijke godsdienst leert ons, onze vijanden wel te doen, te zegenen die ons haten, te bidden voor degenen die ons geweld aandoen en ons vervolgen; en welk kwaad schuilt hierin nu? Dit is de hoofdsom van de Christelijke godsdienst, hetwelk klaar en duidelijk met het Woord van God in de hand beproeven kan worden. Daarom, ik raad u, houd uzelf dicht bij deze dingen, en raak niets aan wat hiermee in strijd is.

Verwonder u ook niet, gij, die aldus leeft, indien sommigen dwaas genoeg zullen zijn om uw leed te zoeken, en u te verdrukken, omdat uw werken goed zijn, 1Joh.

3:12,18. Want het is nodig, dat gij somtijds in menigerlei verzoeking en niettegenstaande uw oprechte en onschuldige levenswandel, 1Petr. 2:6. Want, om andere zaken nu daar te laten, er zijn enige genadegiften Gods in u, die zich niet kunnen vertonen, noch hun heerlijkheid, noch hun macht, noch hetgeen zij kunnen doen, dan wanneer gij in een lijdende toestand zijt. Geloof en lijdzaamheid hebben datgene in dagen van vervolging te doen, te tonen en te volbrengen, wat niet zou kunnen verricht, getoond of gedaan worden, indien het anders ware. Er is ook een lijdzaamheid der hoop, een verheuging in de hoop, wanneer wij in benauwdheid zijn; dat is, boven en behalve diegene welke wij hebben in dagen van rust en vrede. Ook datgene, hetwelk al de genadegiften tezamen kunnen verduren en overwinnen, zal niet gekend worden, dan wanneer wij in een staat van verdrukking zijn. Nu, die daden van ons gemoed hebben zoveel waarde bij de Heere, en Hij heeft zulk een welbehagen in hen, dat naar Zijn rechtvaardig oordeel gelegenheid gegeven moet worden om hun schoonheid en heerlijkheid te tonen.

Ook moet bedacht, dat deze onze genadedaden, die niet tevoorschijn kunnen komen, of zich zelf niet in al hun glans en heerlijkheid kunnen laten zien, dan wanneer wij als Christenen lijden, zulke vruchten zullen afwerpen aan diegenen wier beproevingen hen tot de arbeid roepen, die, op des Heeren tijd, zullen overvloeien tot hunlieder troost, en leiden zullen tot hun volmaking in heerlijkheid, 1Petr. 1:7, 2Kor. 4:17.

Waarom zouden wij dan denken dat een onschuldige levenswandel ons vrij zal stellen van verdrukkingen, of dat beproevingen ons zulk nadeel zullen doen? Want

voorwaar, het is tot ons tijdelijk en eeuwig heil, dat onze God deze ons toezendt. Ik acht het daarom, dat zulke dingen noodzakelijk zijn voor de gezondheid van onze ziel, gelijk lichamelijke arbeid en vermoeiing goed voor de gezondheid van het lichaam is. Mensen die weelderig en in luiheid leven, brengen kwalen over hun lichaam; en zij die in de volheid van Evangelie-voorschriften leven, en niet bezocht worden met beproevingen, worden dik en vet, krijgen allerlei kwalen en worden vol kwade luimen in hun zielen. En ofschoon dit in de oren van sommigen een vreemde taal moge zijn, toch heeft onze tijd zulk een krachtig bewijs geleverd van de waarheid hiervan, als sinds eeuwen niet heeft plaats gehad.

Helaas! wij hebben deze bittere pillen, waarvan wij zo walgen, hard nodig, en het zal wèl met ons zijn, indien wij tenslotte er goed door gezuiverd zullen zijn, zoals wij behoren gezuiverd te worden. Ik ben er zeker van, wij zijn er nog niet veel beter op geworden, hoewel de geneesheer ons zo lang onder handen gehad heeft. Wel mogelijk, dat er binnenkort weer enige kwade luimen verdreven worden; maar thans is de kwaal tot zulk een hoogte gekomen, dat verschillende belijders meer vrees hebben voor een gat dat in hun beurs gemaakt zal worden door deze medicijnen, dan zij begeerte gevoelen om hierdoor in hun zielen beter gemaakt te worden. Ik gevoel, dat ik deze beproevingen nog zeer nodig heb en indien de Heere door deze mij wil oordelen zoals Hij Zijn kinderen oordeelt, opdat ik niet eenmaal met de wereld veroordeeld worde, dan zal ik nog uitroepen: Genade, eeuwige genade heeft mij de Heere bewezen!

Ook de overdenking dat wij deze dingen verdiend

hebben, doet mij stil zijn omtrent hetgeen mij nog moge overkomen. Ik zeg, wanneer ik er aan denk, dat wij deze dingen verdiend hebben, hoewel wij tegen de mensen niets misdaan hebben; dan leg ik de hand op de mond, en kan geen enkel woord uiten. Zullen wij kastijding verdienen? En toornig zijn, omdat wij haar krijgen? Of zal zij tot ons komen, om ons te redden? En zullen wij vertoornd zijn op de hand, die ze tot ons brengt? Onze kwaal is zo gevaarlijk, dat zij aan het oog van onze vijanden zelfs niet ont-snapt; laat hen nu ook weten dat wij de geneesmiddelen, de louteringen met lijdzaamheid verdragen. Wij betalen gaarne het geld voor de drankjes die ons gegeven worden tot genezing van ons lichaam, hoe akelig ze ons ook mogen maken; en als God de Heere nu wil dat wij ook betalen voor wat onze ziel beter maakt, zullen wij dan daarover morren? Zij, die ons de medicijnen brengen, ontvangen weinig genoeg voor al hun moeiten; wat mij betreft, ik belijd het openlijk, ik zou voor geen geld ter wereld verplicht wenssen te worden, om voor hun loon hun werk te doen. Het is waar, geneesheren zijn zeer kostbaar, en de vrekken zijn maar al te traag om van hun geld te scheiden voor hen; maar wanneer de noodzakelijkheid zegt, dat zij òf hun toevlucht moeten nemen tot de medicijnen òf sterven, dan kiezen zij van deze twee kwaden het eerste. Wel, verdrukking is beter dan zonde; en indien God ons de ene zendt om ons van de andere te reinigen, laat ons Hem daarvoor danken, en ook gewillig zijn om de boodschapper te betalen.

En gij, die zo afkerig zijt om voor uw zonden te boeten, en voor de middelen die God gebruikt om u nader tot Hem te brengen; hebt acht op uzelf, dat gij God niet

verzoekt, opdat Hij u niet een dubbele dosis toezende. Het kind dat onrijpe vruchten eet, moet menigmaal de bittere artsenij van de geneesheer gebruiken; en wanneer dat kind weigert het geneesmiddel te gebruiken, wat volgt er dan anders dan een verdubbeling van de droefheid, namelijk toornige blikken, bestraffingen, en verder bedreigingen en geweld, om het de pillen te doen slikken?

Maar laat mij, om u te overreden om neer te liggen en uw medicijn te gebruiken, u zeggen dat het volstrekt noodzakelijk is voor uw geestelijke en inwendige gezondheid. Want, *ten eerste*, is het beter dat gij in deze wereld uw straf ontvangt, òf dat gij wacht om in de volgende met de goddelozen veroordeeld te worden? *Ten tweede*. Is het beter dat gij een vreemdeling zijt van sommige genadedaden, en bijgevolg die alles overtreffende en eeuwige heerlijkheid verliezen zal, die als beloning is weggelegd? Of dat gij de beproevingen uit Gods hand zoudt ontvangen en Hem eenmaal zult kunnen danken voor wat Hij u hier heeft toegezonden? *Ten derde*. Ik zeg het nog eens, daar de kastijding een kenmerk van het kindschap is, een liefdeteken, en het tegenovergestelde een kenmerk van bastaardij is en van haat, Hebr. 12:6-8, Hos. 4:14; is het niet beter dat wij die kenmerken en tekenen in ons vlees dragen, die ons verkondigen dat wij Christus toebehoren, dan diegenen die een duidelijk bewijs leveren, dat zij niet van Zijn kudde zijn? Wat mij aangaat, God helpe mij om liever de verdrukking met Gods volk te kiezen, dan de genietingen der zonde voor een tijd; en God almachtig bereide mij voor en toe, in Zijn onuitsprekelijke genade, om Zijn wil te volgen! Ik ben er niet voor, om de verdrukking en vervolging in de armen te snellen; maar als ware godsvrucht mij aan haar

overlevert, dan opene de Heere mijn mond nog meer om tot eer van Hem te spreken. Ik geloof dat er een leven na dit leven is!

Maar christelijke lezer, het was mijn wens niet om u met een lange voorrede bezig te houden. Laat mij u slechts smeken, dat gij u niet beledigd gevoel over God of over de mensen, indien het kruis wat hard op uw schouders drukt. Murmureert niet tegen God, want Hij doet niets zonder oorzaak, wees niet wrevelig tegen de mensen, want zij zijn in Gods hand; en zij moeten, als werktuigen in Gods hand, willens of onwillens, uw dienstknecht zijn ten goede, Ps. 17:4, Jer. 24:5. Neemt daarom, wat door hen van uw God tot u komt, dankbaar aan. Is de boodschapper, die u het leed brengt, verblijd dat het in zijn macht is om u te kwellen en te verdrukken; springt hij op met handgeklap van vreugde over uw ellende; heb medelijden met hem, diep medelijden, en bid tot uw Vader voor Hem; hij is onwetend en verstaat het oordeel van uw God niet; ja, hij toont door dit zijn gedrag, dat hij, ofschoon hij, als door Gods raadsbesluit, u dient door u te bedroeven, toch niets minder op het oog heeft dan uw verderf, waardoor hij aan u voorspelt, dat hij zijn eigen verdoemenis werkt, terwijl hij u goed doet. Neem daarom de jammerlijke staat van een zodanige ter harte, en vergeld hem goed voor zijn kwaad, en liefde voor zijn haat tegen u; dan zult gij tonen dat gij geregeerd wordt door een geest der heiligheid, en dat gij gelijk uw hemelse Vader zijt. En al is het dat uw gebeden en uw medelijden zulkeen geen goed mag doen, zij moeten ergens aankomen, of gelijk een beladen schip uit Indië terugkeert, vol zegeningen in uw eigen boezem weerkeren.

En bovendien, is er niets in de voor ons duistere wegen der voorzienigheid, waarvan het gezicht zulk een dag lieflijk kan maken, wanneer wij in kommer en druk neer moeten zitten? Is er niets van God, van Zijn wijsheid en macht en goedheid te zien in de donder en in de bliksem, in hagelstenen? In stormen en in donkerheid? Waarom staat er dan geschreven: *Des Heeren weg is in wervelwind en in storm*, Nah. 1:3? En waarom hebben dan Gods dienstknechten zo dikwijls over de tekenen van Zijn almacht gesproken en er zulke heerlijke dingen uit afgeleid? In zulke dagen kan men dingen van God zien, die op gewone dagen niet te zien zijn. Zijn macht in het schragen en ondersteunen van sommigen; Zijn toorn in het verlaten van anderen; hoe Hij tedere plantjes staande houdt, en hoe hij statige cederbomen doet vallen, hoe Hij de boze plannen der mensen verijdelt en hoe Hij de satan scheldt; hoe Hij Zijn volk in Zijn licht doet wandelen en Zijn vijanden in het donker laat rondtasten; hoe Hij de oprechtheid van het gemoed van Zijn volk ontdekt, en hoe Hij de geveinsdheid van anderen ontmaskert. Dit alles is een werk van geestelijke wonderen in de dagen van Zijn toorn, en van de wervelwind en de storm. Zulke dagen zijn juist de dagen, die aan de Christen de schoonste gelegenheid aanbieden om zijn eigen zwakheid en Gods kracht te leren kennen. In dagen van rust en kalmte zijn wij geneigd om onszelf voorbij te lopen, en denken onszelf veel hoger en sterker, dan wij werkelijk ons bevinden te zijn, wanneer de dag der beproeving tot ons komt. De mond van Gaäl en de woorden van Petrus waren groot vóór de beproeving kwam, maar toen die kwam; ach hoe beschaamd moesten zij staan, hun moed was veel geringer dan zij dachten.

Wij denken ook menigmaal voor de verzoeking komt, dat wij op de zee kunnen wandelen, maar wanneer de wind waait, zinken wij. Daarom wordt zulk een tijd terecht een tijd genoemd, om ons te beproeven of een tijd om te weten te komen wat wij zijn; en is hierin nu niets goeds? Is dit het niet, dat ons een recht denkbeeld van onszelf geeft, dat ons onszelf leert kennen, dat ertoe leidt om al die uitwassen en wilde loten van hoogmoed en eigendunk af te snoeien, die ons al onze groeikracht benemen en ons ten laatste zouden overmeesteren? Is zulk een dag van beproeving niet een dag, die ons vernedert, en maakt dat wij onszelf verootmoedigen en diep neerbuigen voor God om schuld te belijden van onze overtredingen en gebreken in dagen van voorspoed? En doet dit ons geen goed? Wij zouden niet kunnen leven zonder die wendingen van Gods hand tegen ons. Wij zouden met vlees overgroeid worden, indien wij onze gezette winters niet hadden. Men zegt dat in sommige landen bomen groeien die geen vrucht dragen, omdat daar geen winters zijn. De Heere zegene alle jaargetijden voor Zijn volk, en Hij helpe hen, en zij hen tot steun onder alle omstandigheden en ten allen tijde.

Vaarwel. Ik ben de uwe, om u in het Evangelie te dienen.

John Bunyan.

**ZO DAN OOK DIE LIJDEN NAAR DEN WIL
GODS, DAT ZIJ HUN ZIELEN *HEM* ALS DEN GE-
TROUWEN SCHEPPER BEVELEN MET WEL-
DOEN. 1PETR. 4:19**

Deze brief was aan de gelovigen geschreven, die in verdrukking waren; inzonderheid aan hen, die van de besnijdenis waren, voor wie Petrus een apostel was. En hij was geschreven tot raadgeving en tot troost in hun beproeving om hun raad te geven betreffende de zaak waarvoor zij in benauwdheid waren; hoe zij zichzelf moesten gedragen en hoe zij hun zaak moesten behandelen onder hun verdrukking. Om hen te troosten met de hulp die God hen zenden zou, en met het loon dat (indien zij volharden tot het einde toe) van God hun eenmaal zou geschonken worden; alles dat wij in deze verhandeling meer in bijzonderheden zullen bespreken.

De tekst is een besluit, dat opgemaakt is uit de raad en de troost die de apostel vroeger gegeven heeft in hun lijdende staat. Alsof hij zeggen wilde, mijn broeders, de verdrukkingen waarmee gij thans beproefd wordt, zijn zeer noodzakelijk voor u, en daarom nuttig en heilzaam; wees dus gewillig om ze te verdragen. En opdat gij ze met een Christelijke tevredenheid en met geduld verdragen zult, zoals u betaamt, beveel daarom uw zielen den Heere uw God, als de getrouwe Schepper aan. *Zo dan ook die lijden naar den wil van God, dat zij hun zielen Hem, als den getrouwen Schepper bevelen met weldoen.*

In deze gevolgtrekking liggen dus drie zaken opgesloten, die zeer geschikt zijn voor lijdens en lijderezen, om er zich mee bezig te houden.

TEN EERSTE. Een bevel tot een volstrekt noodzakelijke plicht.

TEN TWEEDE. Een beschrijving van de personen, die tot zulk een noodzakelijke plicht geroepen worden.

TEN DERDE. De zinspelings op de goede uitwerking, die zeker volgen zal voor hen die deze gezegende raad op een behoorlijke wijze hebben opgevolgd.

De plicht zo volstrekt noodzakelijk, is deze, dat lijdens hun zielen Gode moeten aanbevelen. De lijdens, die hier bedoeld worden, zijn zulken die naar de wil van God lijdens. Het heerlijke goed, dat Petrus hier bedoelt, dat de uitwerking zal zijn van ons lijdens, is dit: wij zullen onder vinden, dat God een getrouwe Schepper is.

TEN EERSTE. DE PLICHT, WAARTOE LIJDERS EN LIJDERESSEN GEROEPEN WORDEN.

Wij zullen beginnen met de plicht, waartoe lijdens en lijdresses hier geroepen worden, namelijk, om hun ziel Gode te bevelen. *Dat zij hun zielen Hem bevelen met weldoen.*

Er zijn twee zaken, die ik eerst verklaren moet voor ik verder ga. 1. Wat wij hier onder "de ziel" verstaan moeten. 2. Wat het zeggen wil, zijn ziel "den Heere te bevelen."

1. Door de ziel moet men hier verstaan het heerlijkste deel van de mens, dat in het lichaam inwoont; dat onsterfelijke, geestelijke wezen, dat leeft, zich beweegt, denkt en handelt; ja, dat zelfs een redelijk wezen blijft, nadat het lichaam tot het stof is weergekeerd. Zij is dat grote wezen, dat onze Heiland bedoelt, wanneer Hij Zijn discipelen gebiedt om in de dag der beproeving Hem meer te vrezen, Die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel, Luk. 12:5. Zij is dat grote wezen, dat Hij daar aan de zorg van Zijn discipelen aanbeveelt. Gelijk Petrus hier doet, *dat zij hun zielen Hem bevelen met weldoen.*

2. Mijn ziel Gode te bevelen, betekent ze aan Hem op te dragen, haar tot Hem op te heffen op mijn knieën, en Hem te smeken, om haar, om de wil van onzen Heere Jezus Christus, in Zijn heilige hoede te nemen, en dat het Hem behagen moge haar van al die strikken te verlossen, die voor haar gespannen zijn tussen deze en de toekomstige wereld, en dat Hij er zorg voor moge dragen, dat zij in de dag der dagen gezond en wel voorwaarts moge komen;

niettegenstaande zovelen tegen haar gestreden hebben. Zo beval David den Heere zijn ziel, toen hij zei: *Sta op Heere! Kom zijn aangezicht voor, vel hem neder; bevrijd mijn ziel met Uw zwaard van den goddeloze*, Ps. 17:13. En wederom: *Het behage U, HEERE! mij te verlossen; HEERE! haast U tot mijn hulp. Laat hen tezamen beschaamd en schaamrood worden die mijn ziel zoeken, om die te vernielen, laat hen achterwaarts gedreven worden, en te schande worden, die lust hebben aan mijn kwaad*, Ps. 40:13,14.

Ik heb u dus aangetoond wat de ziel is en wat het zeggen wil haar Gode te bevelen. Dit is de plicht, waartoe de apostel de lijdensgenooten hier vermaant, namelijk om hun zielen aan God op te dragen, terwijl zij, om Zijns Naams wil, hier op aarde lijden. Nu, uit de vermaning van de apostel wil ik de volgende gevolgtrekkingen afleiden.

Eerste gevolgtrekking. Wanneer een vervolging tegen een volk wordt uitgeroepen, dan is er een plan gevormd om hun zielen te verwoesten. Dit volgt als vanzelf uit de vermaning. Waarom anders behoeften zij hun zielen Gode te bevelen? Want hierdoor toch wordt verondersteld, dat er een aanslag op hun zielen wordt gedaan om die te verwoesten, en dat tot dat einde een vervolging tegen hen wordt uitgeroepen. Nu ben ik niet zo onchristelijk om te denken dat mensen zulke boze plannen zouden smeden. Maar ik geloof dat de duivel het plan maakt, en dat hij de mensen aanpoort om zulk een boos werk uit te voeren. *In tijden van beproeving, zegt Petrus, gaat uw tegenpartij, de duivel, om als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden*, 1Petr. 5:8.

Helaas! Er zijn mensen, die in hun handelingen van deze aard, bedoelingen hebben die lager zijn en van een slechter gehalte. Sommigen hebben geen hogere bedoeling dan wraak over het geraamte; verwoesting van hun naasten goed, vrijheid en leven; verrijking van zichzelf in deze wereld door de ondergang van diegenen die zij in hun macht hebben. *Hun bezitters doden hen, en houden het voor geen schuld; en een ieder dergenen die ze verkopen, zegt: Geloofd zij den Heere, dat ik rijk geworden ben!* Zach. 11:5.

Maar de satan laat zich hiermee niet wegsturen; het is geen zak met geld, of de wraak over het geraamte van zulk volk, dat hem behaagt of voldoening geeft. Het is de ziel, waarop hij het gemunt heeft; het is de verwoesting van de kostelijke ziel, waarop hij bedacht is. Hiermee is het hart van Petrus thans vervuld. Alsof hij zeggen wilde, mijn broeders, wordt gij vervolgd en geplaagd om uws geloof wil? Bedenkt het wel, de hand des satans is in deze zaak, en welke ook de bedoelingen der mensen zijn, die u vervolgen, de satan beoogt niet minder dan de verdoemenis van uw ziel. Pas op, valk! zegt de valkenier, wanneer de honden dicht bij haar komen, inzonderheid wanneer zij teveel acht op haar maag geeft, en te weinig denkt aan de geaardheid van de hond. Pas op, Christen! Wees op uw hoede; Christen! de duivel is begerig om u te hebben. En wie kon beter deze vermaning geven dan Petrus zelf, die om zijn onachtzaamheid bijna door de duivel levend verslonden zou zijn; zoals duidelijk is voor iedereen die met aandacht leest, en er acht op slaat hoe ver hij gegaan was, toen die vreselijke vervolging tegen zijn Meester werd ingesteld, Luk. 22.

Wanneer een dwingeland een naburig vorst uit diens wettig eigendom gaat verstoten, dan vechten de mannen die hij daartoe gebruikt voor een appel en een ei; en zij zijn tevreden met een karig loon; maar de dwingeland moet het koninkrijk hebben, met niets minder is hij tevreden. Dit is het geval, wanneer de mensen u vervolgen; dan zijn zij tevreden met het stof, maar de duivel zoekt uw ziel; niets anders en niets minder dan dat kan hem bevredigen. Laat daarom degenen die lijders of lijderessen zijn, hun zielen Gode bevelen, opdat niet het stof en de ziel en alles opeens, verloren worde.

Tweede gevolgtrekking. Een tweede gevolgtrekking, die uit deze woorden volgt, is deze, dat lijders of lijderessen te onachtzaam kunnen zijn in het toevertrouwen van hun zielen aan God, zelfs dan, wanneer de vervolging op hen drukt.

Want deze woorden zijn niet alleen een onderwijzing, maar ook een roepstem, een wakker schuddende vermaning; zij roepen, als het ware tot mensen die in gevaar zijn; tot mensen die het gevaar niet zo gevoelen; tot mensen die te vaak vergeten, dat de verwoesting van hun ziel en van henzelf door de satan gezocht wordt, wanneer zij in moeilijkheden komen om het Evangelie. Alsof hij zeggen wilde, wanneer gij om het Evangelie in benauwdheden komt, weest dan toch op uw hoede dat gij niet vergeet uw ziel Gode te bevelen. Wij zijn van nature zo geneigd om met die brave Gideon onze tarwe te gaan dorsen, opdat wij ze zullen kunnen verbergen voor de Midianieten, Richt. 6:11. Maar wij zijn van nature niet zo genegen, om onszelf te benaarstigen om onze ziel bij God

te verzekeren. De reden hiervan is, dat wij meer vlees dan geest zijn, en omdat de stem der wereld krachtiger in onze vleselijke oren klinkt dan het Woord van God. Daarom spreekt Petrus hier tot ons als tot vergeetachtige mensen, zeggende: Laat hen die naar de wil van God lijden, zorg voor hun zielen dragen, en laat hen toch op hun hoede zijn, dat de vrees voor een gering verlies in deze wereld, hen niet doe vergeten de vrees voor het verlies van hun zielen. Dat lijdens en lijdensvrouwen aan deze kwaal onderhevig zijn, blijkt uit de drukte en beweging, die zij in zulke benauwde tijden maken, om alles wat de menselijke hand maar bereiken kan weg te sluiten en in veiligheid te brengen, terwijl zij ongevoelig, nalatig en te onverschillig zijn over het in veiligheid brengen van hun ziel bij God. Hoevelen zijn er niet, die in zulke tijden van vervolging zichzelf bedriegen door hun gevoelens te veranderen, door hun geweten te verkrachten en dit te overreden, dat zij toch wat ruimer moeten leven; door naar dingen te luisteren, die aangenaam voor het vlees zijn; door slechte gewoonten na te volgen, door aan verkeerde raadgevingen het oor te lenen; ja, door dit liever te doen dan rechte stappen met hun voeten te maken, en hun zielen aan God toe te vertrouwen.

Wat zal ik zeggen, zijn er niet velen geweest, die, zolang de vrede duurde, als grote voorstanders der Christelijke godsdienst vooraan in de gelederen stonden; en nauwelijks begon de zon der vervolging ietwat warm te worden, of zij verdroogden, werden ontevreden, gevoelden zich beledigd over zulk een in hun oog hatelijke godsdienst, en wendden zich af van Hem, Die uit de hemel spreekt? En vanwaar dit alles? Omdat de mens van nature geneigd is zich meer te bekommeren over aardse goe-

deren, over vleeselijke vrede en een tijdelijk leven, dan over het behoud van zijn onsterfelijke ziel. Daarom ik zeg nog eens, deze woorden zijn gesproken om ons wakker te schudden om toch over onze zielsbelangen te denken, en hoe zij veilig zal geborgen worden onder de zorg, de bescherming en de genade Gods, door haar aan Hem op te dragen voor dat doel, door onze Heere Jezus Christus.

Derde gevolgtrekking. Nog een gevolgtrekking, die een gevolg van deze vermaning is, is dit. Dat de vervolging somtijds zo heet is, dat zij Gods volk niets anders ter verzorging overlaat dan hun ziel. Noch huis, noch land, noch geld, noch goederen, noch leven, noch vrijheid is hun overgelaten. ALLES IS WEG, BEHALVE DE ZIEL. De goederen zijn verbeurd verklaard, de vrijheid is in boeien geklonken, het leven is veroordeeld, de nek in de strop, of het lichaam in het vuur. Zo dan, alles is voor dezulken verloren, hun is niets overgebleven dan de ziel. Laten zij de bewaring van hun ziel Gode toevertrouwen. Deze gevolgtrekking, zeg ik, vloeit als vanzelf uit deze woorden voort, daar de apostel hier alleen melding van de ziel maakt, als van datgene dat overgebleven is, als van datgene dat alleen de lijder is overgelaten van alles dat hij had. Zo hebben zij Christus bejegend; zij lieten Hem niets meer over dan Zijn ziel. Zo hebben zij Stefanus behandeld, zij lieten hem niets over om voor te zorgen dan zijn ziel. En beiden hebben daarvoor zorg gedragen; de Heere Jezus zeide: *Vader! in Uw handen beveel Ik Mijn geest*, Luk. 23:46; en Stefanus zeide: *Heere Jezus! ontvang mijn geest*, Hand. 7:59. Wat alle andere dingen aangaat, deze waren verloren. Zij verdeelden zelfs de klederen van Christus

onder elkaar voor Zijn aangezicht, toen Hij aan het schandhout hing om Zijn leven voor zondaars uit te storten. *Zij hebben Mijn klederen onder zich verdeeld, zeide Hij, en over Mijn kleding hebben zij het lot geworpen,* Matth. 27:35, Mark. 15:24, Joh. 19:24.

Dit is menigmaal de toestand geweest van latere Christenen, alles verloren, niets overgebleven dan een ziel om voor te zorgen. Job zei, dat hij ontkomen was met de huid zijner tanden; en dat is slechts weinig; maar hij, die alles verloren heeft, het leven en alles, hij ontkomt niet eens met zoveel; wij zonderen nu de ziel uit.

Vierde gevolgtrekking. Nog een zaak, die uit deze woorden voortvloeit is deze: wanneer de duivel en zijn trawanten alles gedaan hebben wat zij kunnen doen om de rechtvaardigen te vervolgen, dan hebben de laatsten toch nog hun zielen tot hun eigendom behouden. Zij zijn niet in staat geweest om hen hun zielen te ontroven, zij zijn niet in staat geweest om hun zielen leed te doen. Het is niet in hun macht om de ziel aan te randen, zonder de toelating Gods en zonder de wil van hem, die haar bezit. *En vreest niet voor degenen, zegt Jezus, die het lichaam doden, en de ziel niet kunnen doden,* Matth. 10:28. Dit is duidelijk in de tekst op te merken, want de vermaning veronderstelt, dat wat de lijdens ook verloren hadden, van wie hier melding wordt gemaakt, dat zij toch nog hun zielen tot hun beschikking hadden. Laten zij, die lijden, ja zelfs het verlies van hun goederen, van hun vrijheid en van hun leven moeten verduren, hun zielen in Gods bescherming aanbevelen. Alsof Petrus zeggen wilde, ofschoon de vijand hen alles ontnomen heeft, en hen van alles ontbloot heeft; toch weet

ik, dat hun ziel onder dat alles niet is; want hun ziel is nog in vrijheid, daarover kunnen zij nog beschikken. Laten zij, die lijden, daarom hun zielen Gode bevelen, opdat zij niet door achteloosheid en zorgeloosheid ook van deze beroofd worden. De lijder heeft dus zijn ziel tot zijn eigen beschikking; hij kan haar aan een almachtige God geven, ten spijt van alles wat de duivel en de wereld kunnen doen. De vijand kan zijn land verdelen, zijn huisraad wegvoeren, ja, zelfs het lot over zijn klederen werpen; maar van zijn ziel moeten zij afblijven, daarover kan de vervolger niet beschikken. *Vreest niet voor degenen die daarna niet meer kunnen doen*, Luk. 12:4.

Vijfde gevolgtrekking. Een lijder of een lijderes kan zijn of haar ziel niet tegen de macht der hel beveiligen, dan alleen door haar Gode te bevelen. Wordt gij verdrukt? Wordt gij vervolgd om des Woords wil? Houdt dan uw ziel niet in uw eigen hand, uit vrees dat gij haar zoudt kunnen verliezen met al het overige. Want geen mens kan zijn ziel bij het leven behouden, Ps. 22:30. Neen, zelfs niet in de grootste kalmtte; zelfs niet, wanneer de leeuw in slaap is; hoe zou men dit dan kunnen doen in een tijd wanneer de stormen huilen en de rukwinden tegen de muren slaan? Het was de gedachte hieraan, die Paulus, een man die altijd hevig vervolgd werd, zijn ziel aan God deed opdragen, Hand. 20:22-24, 2Tim. 1:12. Het is God, en God alleen, zoals ik u spoedig zal doen zien, Die machtig is om de ziel te bewaren en haar uit alle gevaar te verlossen. De mens is gewoonlijk een zelfbedrieger, en kan daarom niet verder vertrouwd worden, dan het waakzaam oog van God over hem is. Maar wat zijn ziel betreft, deze kan volstrekt niet aan hem worden toevertrouwd, deze moet geheel en al aan

God overgeven worden, geheel en al aan Diens tedere zorg worden aanbevolen; zij moet aan Zijn voeten gelegd; Hij moet voor haar zorgen, of zij gaat verloren en blijft verloren tot in alle eeuwigheid. Het is daarom zeer gevaarlijk voor een mens, die vervolgd wordt, wanneer hij gevoelloos is voor het gevaar, waarin zijn ziel verkeert, en wanneer hij nalatig is in het gebed om zijn ziel Gode te bevelen. Want hij die zo gesteld is, heeft zijn ziel nog in zijn eigen bedrieglijke handen; en zo ook hij die steunt op zijn vrienden, op zijn kennis, op de belofte der mensen, of de barmhartigheid der vijanden; of die een grens bepaald heeft in zijn gedachten, hoever hij zich wagen zal voor de godsdienst, en waar hij zal ophouden. Dit is de mens, die zijn vertrouwen niet in God stelt, en die daarom in de dag der beproeving gewis zal vallen. De satan, die jacht maakt op de kostbare ziel om haar te verderven, heeft zowel macht als list, meer dan enig mens kan denken. Hij heeft macht om het hart blind, verhard en gevoelloos te maken. Hij kan de waarheid in het oog van de lijder een nietig en onbeduidend ding maken. Judas had zijn ziel niet in Gods hoede aanbevolen, maar in zijn eigen hoede, en hij bleef in zijn tabernakel; en spoedig zult gij zien welk een prijs hij stelde op zichzelf, op Christus, op de hemel, en op alles wat hij bezat. Alles wat hij had, was hem niet meer waard dan dertig zilveren penningen.

En gelijk hij de waarheid in uw oog kan verkleinen, zo kan hij uw lijden in uw oog vergroten, en het tienmaal erger doen schijnen, dan zij het bevinden te zijn, die hun zielen in Gods trouwe Vader-hoede bevolen hebben. Een gevangenis zal er zo zwart uitzien als de hel, en het verlies van enige stoelen en tafels als het verlies van zak-

ken met goud. De dood voor de Zaligmaker in deze wereld zal een onredelijk en onverdraaglijk iets schijnen te zijn. Dezulken zullen liever gevaar lopen duizend zielen te verliezen, in den weg der wereld, dan het verlies te lijden van een arm, rampvol en kortstondig leven voor het heilig Woord van God. Maar de oorzaak is, zoals ik gezegd heb, dat zij hun zielen Gode niet bevolen hebben. Want hij, die in der waarheid zijn ziel aan God heeft toevertrouwd, zal alle dingen van deze wereld schade en drek achten. Zulkeen heeft de wereld, vrienden en het leven een vaarwel toegeroepen, en wacht op God, in een nauw leven naar Zijn Woord. Zulkeen is eenswillend met Gods weg geworden, en heeft besloten, na overrekening der kosten, dat hij elke beker van lijden, die de Heere hem door de wereld zal toezenden, gewillig zal ledigen tot de laatste druppel.

Zesde gevolgtrekking. Uit deze woorden volgt ook nog, dat de Heere zeer gewillig is, om die ziel, die Hem wordt opgedragen, in Zijn hoede te nemen en haar te verzorgen. Indien dit niet zo was, dan zou de vermaning haar doel missen. Welke andere bedoeling ligt er in deze woorden, *dat zij hun zielen Hem, als den getrouwen Schepper, bevelen*, dan dat de lijder inderdaad die grote zorg aan Hem behoort over te laten; want, indien God niet gewillig is om zulk een zorg op Zich te nemen, welke grond is er dan voor de vermaning? Maar de vermaning heeft dit tot grondslag; en daarom is God gewillig om over de ziel van hem die lijdt om Zijn Naam en om Zijns Woords wil, te waken en haar te bewaren. *De HEERE verlost de ziel Zijner knechten; en allen die op Hem betrouwen, zullen niet schuldig verklaard worden*, Ps. 34:22, 1Sam. 25:28,29.

Niet één, niet één enkele die zijn ziel in Gods bescherming aanbeveelt in weldoen, zal afgewezen worden; maar zij zullen ondervinden, dat de Heere bereid en gewillig is om Zich met haar te bemoeien.

Ach, zegt de lijder, als ik dit eens geloven kon, dan was ik verlost van al mijn vreesachtigheden. Ik bevind mijzelf in banden voor God, want ik heb Zijn Naam beleeden; maar ik kan niet tot dit geloof geraken, dat God gewillig is om mijn ziel in Zijn hoede en bescherming te nemen. Daarom vrees ik, dat, wanneer de beproevingen zo hoog komen, dat zowel mijn leven als mijn goederen ermee gemoeid zullen zijn, dat ik dan mijn leven, mijn bezittingen en mijn ziel, alles opeens verliezen zal.

Wel, eerlijke ziel, zijn dit uw bekommelingen, doet ze van u vlieden, en beschouw nog eens de tekst: *Zo dan ook die lijden naar den wil van God, dat zij hun zielen Hem bevelen met weldoen, als de getrouwe Schepper.* Dit zijn de woorden Gods, de woorden van Christus en de uitnodiging van de Heilige Geest. Wanneer gij daarom deze woorden leest, weest dan overtuigd, dat gij de Vader en de Zoon, en de Heilige Geest allen tezamen en afzonderlijk tot u hoort spreken, zeggende: Arme zondaar, die in verdrukking en in benauwdheid zijt in de wereld, omdat gij uitkomt voor Gods Naam, vertrouwt uw ziel aan Hem toe, geeft ze aan Hem over, als Een Die gewilliger is om haar te behouden, dan gij gewillig zijt om haar te laten behouden; oefent geloof, vertrouwt in God, gelooft Zijn Woord, en gaat voort op uw ingeslagen weg om getuigenis van Hem af te leggen, en gij zult alles wel bevinden, en overeenkomstig de begeerte uws harten ten laatste. Het is

waar, de satan zal zich moeite geven, om u in de verzoeking te brengen om hieraan te twijfelen, opdat uw weg nog harder en moeilijker voor u worde. Want hij weet, dat het ongelooft een zonde is die de ziel in de war brengt, en juist datgene wat anders licht, aangenaam en gemakkelijk zijn zou, nu onuitsprekelijk zwaar en drukkend maakt voor de lijder. En dit doet hij in de hoop dat hij ten laatste u dwingen zal om uw belijdenis, uw geloof, uw geweten, uw ziel en alles weg te werpen. Maar hoort wat de Heilige Geest zegt: *Hij zal den arme en nooddruftige verschonen, en de zielen der nooddruftigen verlossen. Hij zal hun zielen van list en geweld bevrijden, en hun bloed zal dierbaar zijn in Zijn ogen*, Ps. 72:13,14. De volgende woorden staan ook tot troost voor lijders en lijdereessen geschreven, vers 12: *Want Hij zal den nooddruftige redden, die daar roept, mitsgaders den ellendige, en die geen helper heeft*. Laat daarom degenen die lijden om des Evangelies wil, weer moed scheppen, laat dit een riem onder hun hart zijn; laat hen niet bevreesd zijn om hun ziel aan Gods trouwe Vaderhoede toe te vertrouwen. Laten zij al hun becommeningen op de Heere werpen, want Hij zorgt voor hen. 1Petr: 5:7.

Maar ik verkeer zo in het donker.

Ik antwoord, blijft daar nooit voor staan. Het is de dapperste daad die men verrichten kan, God zijn ziel toe te vertrouwen in het donker, en bereid te zijn om God voor niets te dienen, liever dan om uit te glijden. Niet te zien en toch te geloven; een volgeling van het Lam te zijn en toch in onzekerheid te verkeren, wat wij ten laatste zullen hebben, is een bewijs van liefde, van vreze, van geloof en van een eerlijk hart, en is het klaarste kenmerk van een, die

ware oprechtheid in zijn ziel heeft. Het was juist dit, dat Job en Petrus zo beroemd gemaakt heeft, en het gemis ervan dat zoveel van de heerlijkheid van het geloof van Thomas wegnam, Job 1:8-10,21, Matth. 19:27, Joh. 20:29. Daarom gelooft waarlijk, dat God bereid en gewillig is, ja, dat Hij uitziet naar het ogenblik, en dat Hij verwacht dat gij, die een lijder zijt, uw ziel aan Hem zult bevelen als aan de getrouwe Schepper.

Zevende gevolgtrekking. Een andere gevolgtrekking die uit deze woorden voortvloeit is deze, dat God zowel bekwaam als gewillig is om de zielen van Zijn verdrukte gemeente te beveiligen tegen en te verlossen van alle kwaad, in al hun beproevingen, hoeveel, hoe verschillend en hoe verschrikkelijk dezen ook zijn mogen. *Dat zij hun zielen Hem bevelen;* maar tot welk nut, indien Hij niet bekwaam is haar in Zijn handen te bewaren en van de macht van hem die de ziel zoekt, om haar te verslinden? *Maar Mijn Vader,* zegt Christus, *Die ze Mij gegeven heeft, is meerder dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders,* Joh. 10:29. Er kan dus geen smart, geen droefheid of ellende verzonnen worden, waardoor de duivel zulk een invloed op de ziel zou kunnen hebben, dat hij ze uit de hand van Hem zou kunnen rukken, Die haar ontvangen heeft, om haar tegen vallen te behoeden en daardoor tegen een eeuwig verderf. De tekst veronderstelt daarom, dat er in God voldoende macht is om haar te schragen, en een algenoegzaamheid van troost en goedheid om de ziel moed te geven om voor Hem te verduren, al breekt ook de satan los en al zijn helse instrumenten in duivelse woede en satanische wraak.

1. *In God is een algenoegzaamheid van macht om hen te bewaren, die hun ziel aan Zijn voeten hebben neergelegd om bewaard te worden.* Vandaar dat Hij de Zielenhoeder, de Zielbewaarder genoemd wordt. *De Heere is uw Bewaarder, de Heere is uw Schaduw, aan uw rechterhand. De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts. De Heere zal u bewaren van alle kwaad; uw ziel zal Hij bewaren,* Ps. 121:5-7. *De zon zal u niet steken;* dat wil zeggen, de vervolging zal u niet doen uitdrogen en wegwijnen tot niets, Matth. 13:6,21. Maar niet-tegenstaande alle verdrukking en benauwdheid zult gij beveiligd en bewaard worden, en gij zult door alle kwaad heengeleid en uit alle kwaad verlost worden. Laat hem dus zijn ziel aan Hem ter bewaring geven, indien hij in een lijdende toestand is, Die haar aan het einde gaarne behouden wil. Want:

(1.) Dan zullen uw eigen zwakheid en vreesachtigheid u niet overmeesteren. Want voor God zal het werk niet te moeilijk zijn. God kan de zachtaardigste man zo hard als een diamant maken, harder dan graniet, ja harder dan het ijzer van het noorden. *Zal ook enig ijzer het ijzer van het noorden of koper verbreken?* Jer. 15:12. Het zwaard wordt tevergeefs opgeheven tegen de Christen, wanneer deze in de weg van plicht is; indien God de verzorging en bewaring der ziel op Zich heeft genomen, dan kan Hij ijzer en koper onder uw schoenen doen, Deut. 33:25. Hij kan de zwakken sterkte geven tegen de sterke, *zodat de verwoesting komt over een vesting,* Amos 5:8, Ezech. 13:6.

Hij kan van u een ander mens maken, en u maken wat gij nooit waart. Een versaagde en vreesachtige Petrus

kon Hij zo moedig als een jonge leeuw maken. Hem, die eens bevreesd was voor een arme dienstmaagd, kon Hij op een andere tijd onverschrokken voor de Raad doen staan, Matth. 26, Hand. 4:13. Hij kan tot de vreesachtige van harte zeggen, *weest sterk, vreest niet*, Jes. 35:4. Hij kan zeggen, door zulk een woord, waardoor Hij de wereld geschapen heeft: *Laat de zwakken zeggen, ik ben sterk*, Zach. 12:8.

(2.) Uw eigen natuurlijke donkerheid en onkunde zullen geen oorzaak van uw val zijn; Hij kan u wijsheid schenken. Tot de dwazen kan Hij zeggen, wordt verstandig; niet alleen bij manier van bestraffing, maar ook in de weg van onderrichting. *Het dwaze der wereld heeft God uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou; ... ja, het onedele der wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is teniet zou maken*, 1Kor. 1:27,28. Wijsheid en macht zijn de Zijne, en waar en wanneer Hij wil werken, kan niemand Hem weerstaan. Hij kan u de Geest der wijsheid en der openbaring geven in de kennis van Zijn Zoon, Ef. 1:17. *Wie heeft de wijsheid in het binnenste gezet? Of wie heeft den zin het verstand gegeven?* Job 37:36. En dat Hij dit doen zal, dit heeft Hij beloofd; ja, Hij heeft zelfs beloofd dat Hij de Zijnen, die van Zijn Naam getuigenis geven, zulk een wijsheid zal schenken, dat zij alle tegenstanders zullen overtreffen en overvleugelen. *Want Ik*, zegt Hij, *zal u moed en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken, noch wederstaan allen, die zich tegen u verzetten*, Luk. 21:15.

(3.) Uw eigen twijfelingen en wantrouwen omtrent hetgeen Hij doen wil, en waarheen gij gaan zult, wanneer

gij een wijle tijds voor Hem hebt geleden, kan Hij oplossen, ja, uit de weg ruimen en tot niets brengen. Hij kan de vrees ver van u doen vlieden, en hemels vertrouwen in haar plaats stellen. Hij kan onzichtbare en eeuwige dingen voor het oog van uw ziel plaatsen, en u in die dingen, waarin uw vijanden niets zien, zulk een heerlijkheid doen aanschouwen, die u meer waard zal zijn dan duizenden jaren van leven op deze aarde. Hij kan zulke dingen uit Zijn boezem halen, en zulke dingen in uw mond doen; ja, Hij kan u doen verlangen om liever heen te gaan, al is het door de vlammen, dan hier te blijven en op dons te sterven. Ja, Hij kan Zelf tot u komen, en Zijn hemel en Zijn heerlijkheid tot u brengen. De Geest der heerlijkheid en de Geest van God rust op hen, die gesmaad worden om de Naam van Christus, 1Petr. 4:14. En wat de Geest der heerlijkheid is, en wat het rusten van Gods Geest op Zijn lijdens is, is boven de kennis en de bevatting der wereld, en wordt slechts zelden gevoeld door Gods eigen kinderen in vredetijd. Zij zijn het die onder de roede doorgaan, zij zijn het die om de Naam van Christus gesmaad worden, zij zijn het die bij tijden en ogenblikken leren verstaan wat het zeggen wil, wanneer de heerlijkheid van de Geest van God op hen rust en in hen is; zij eten van het hemelse manna, terwijl de geselslagen op hun lichamen knappen, en het vuur hun vlees verbrandt. Zij blinken in de duistere kerker, en stralen van Gods heerlijkheid gaan van hen uit op het schavot. Hoe meer de vervolger hen pijnigt, hoe meer de Heere onze Vader, onze broeders en zusters, Zijn kinderen, laaft en drinkt uit de fontein des levens.

Toen Mozes het eerst op de berg tot God opklom, toen bestrafte het volk hem, omdat hij zolang bij Hem

bleef, zeggende: *Want dezen Mozes, dien man ... wij weten niet wat hem geschied zij*, Exod. 32:1. De volgende keer dat Mozes tot de Heere weerkeerde en neerkwam, was de Geest der heerlijkheid op hem; het vel van zijn aangezicht glinsterde, hoewel hij het niet wist, tot Zijn eer en tot hunlieders verbazing, Exod. 34:29-35. Ook toen Stefanus voor de Raad stond om door omgekochte mannen beschuldigd te worden; *allen die in den Raad zaten, de ogen op hem houdende, zagen zijn aangezicht als het aangezicht eens engels*, Hand. 6:15. Hij zal eren degenen die Hem eren; ja, Hij zal zelfs van Zijn heerlijkheid op hen leggen; maar zij zullen geëerd worden. Niemand kan zeggen wat God doen kan. Hij kan die dingen, die op zichzelf akelig en verschrikkelijk zijn, aangenaam en begeerlijk maken. Hij kan een gevangenis schoner maken dan een paleis, de boeien heerlijker dan de vrijheid, en *de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom doen zijn dan de schatten van Egypte*, Hebr. 11:26. Van Christus staat geschreven, *dat Hij, voor de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht*, Hebr. 12:2.

2. Gelijk er bij de Heere macht bestaat om ons te dragen, *zo is ook bij Hem een schat van troost om ons te versterken en moed in te boezemen*. Wij moeten in het lijden niet alleen leven in beschouwingen, maar ook in genietingen, door de dingen die ons getoond worden in het geloof, aan te grijpen, en dit is het wat Gods volk in de donkere nacht kan doen zingen. Paulus en Silas zongen in de gevangenis, de apostelen gingen met blijdschap weg van de Raad, toen zij schandelijk geslagen waren, omdat zij het Evangelie in de tempel gepredikt hadden, Hand. 5.

En vanwaar elders deze blijdschap dan van een

inwendig gevoel door het geloof van de liefde Gods en van Christus, welke alle verstand te boven gaat? Vandaar dat Hij zegt tot degenen die verdrukt worden: *Vreest geen der dingen die gij lijden zult*, Op. 2:10. Er zijn zowel dingen die geleden moeten worden, als plaatsen waar geleden moet worden; en er zijn zowel dingen die in de ziel uitgestort moeten worden, als dingen die haar getoond moeten worden, om haar te versterken, Rom 5:5.

Nu, de dingen die geleden moeten worden, zijn zeer talrijk, waarvan enige aldus opgenoemd worden: *Zij zijn uitgerekt geworden, ... zij hebben bespottingen en geselen geproefd, ... zij werden gestenigd, in stukken gezaagd, verzocht, door het zwaard ter dood gebracht, ... verdrukt, ... zij hebben gewandeld in schaapsvellen en in geitenvellen, verlaten, verdrukt, kwalijk gehandeld*, Hebr. 11:34-37. Dit zijn enige van de dingen die rechtvaardigen in de dagen vanouds geleden hebben, omdat zij belijdenis gaven van de Naam van Jezus Christus. Tot al hetgeen Hij hen bekwaam gemaakt heeft om te verdragen, te verdragen met lijdzaamheid, te verdragen met verheuging; *wetende, dat zij in zichzelf een beter en blijvend goed in de hemelen hadden*, Hebr. 10:2-34. En dit is de reden, waarom Paulus de vreselijkste verdrukkingen die hij om het Evangelie geleden heeft, met vreugde kon herinneren; en waarom hij tot ons zegt, dat hij zeer verblijd was, wanneer hij in zulke zwakheden was. En het is uit dien hoofde, dat Paulus de verdrukking roemde boven dood, leven, engelen, overheden, machten, tegenwoordige en toekomstige dingen, hoogte, diepte, en enig ander schepsel; want hij wist dat er genoeg in die liefde Gods was, die in hem geplaatst was door Christus, om hem te bewaren en hem

door alle verdrukking heen te voeren, 2Kor. 12:9,10, Rom. 8:37-39. Duizenden voorbeelden zouden aangehaald kunnen worden om te bevestigen, dat God also gedaan heeft; en wij hebben Zijn trouwe belofte, dat Hij zulks nog zal doen, Jes. 53:2, 1Kor. 10:13.

Deze dingen zijn tot verbazing en beschaming ook dikwijls van de tegenstanders der gemeente getoond. God toonde de koning van Babylon dat Hij met de drie jongelingen in de brandende oven was, Dan. 3:24. God toonde andermaal aan de koning van Babylon, dat Hij daar wilde zijn, waar de Zijnen zijn, al is het in een kuil der leeuwen, Dan. 6:24.

Wie ook maar de geschiedenis der martelaren leest in latere tijden, zal nog verschillende gebeurtenissen aantreffen, die de waarheid hiervan bevestigen. God heeft macht over alle plagen, en kan ze daarom naar Zijn welbehagen matigen en verminderen. Hij heeft macht over het vuur, en kan de ondraaglijke hitte ervan wegnemen. Dit kunnen wij zien in de martelaren die juichten van vreugde en in hun handen klaptten van blijdschap in het midden der vlammen. God heeft macht over de honger, en Hij kan maken dat één maaltijd genoeg is voor veertig dagen. Dit blijkt duidelijk bij Elia, toen hij om zijn leven te redden, van het aangezicht van Izébel naar de berg Gods vluchtte, 1 Kon. 19:8. En welk een heerlijke slaapstede had Jakob, toen hij voor het aangezicht van zijn broeder Ezau vluchtte; toen de aarde zijn bed was, en een steen zijn peluw, de hemelen zijn dek en de schaduwen der nacht zijn gordijnen, Gen. 38:12-16.

Ik kan alle dingen doen, zei Paulus, door Christus, Die mij sterkt. En wederom, ik heb een welbehagen in

zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil. Maar hoe is dit toch mogelijk, daar voor het tegenwoordige de verdrinking toch niet aangenaam schijnt te zijn? Ik antwoord, ofschoon zij dit in zichzelf niet zijn, zo kan Christus, door Zijn tegenwoordigheid haar toch zo maken; want dan rust Zijn macht op ons. Wanneer ik zwak ben, zegt hij, dan ben ik sterk; dan doet Christus machtige dingen in mij; want Mijn kracht, zegt Christus, wordt in zwakheid volbracht, in verdrinking, om het Evangelie.

Want wanneer Mijn volk om Mij verdrukt wordt en in grote benauwdheid is, dan hebben zij Mijn troosten-de, ondersteunende, verkwikkende, en versterkende, en dragende tegenwoordigheid, om hen te verlossen; waarvan wij een voorbeeld hebben in de drie jongelingen en in Daniël. Maar wat denkt gij wel, dat deze dienstknechten van de God Jakobs gevoelden, gevoelden van Zijn macht en troostende tegenwoordigheid in hun zielen, toen zij om Zijn Naam lijden moesten onder de woede van hun vijanden; toen Een, gelijk de Zone Gods, naast hen wandelde in het vuur; en toen Daniël in de kuil zat en de handen der engelen zag, die de muilen der leeuwen gesloten hielden?

Ik zeg, was het niet waard om in de brandende oven en in de kuil der leeuwen te zijn, om deze dingen te zien? O! hoe groot is de genade Gods, en Zijn Geest en macht, die met degenen zijn die voor Hem lijden, indien hun harten oprecht zijn voor Hem, indien zij gewillig zijn om Hem getrouw te blijven, wanneer Hij ook roept. Daarom, wanneer Petrus zegt: *Zo dan ook die lijden naar den wil van God, dat zij hun zielen Hem, als den getrouwen Schepper, bevelen met weldoen*; dan besluit hij, dat hoe

woedend, hoe razend, hoe onbarmhartig of hoe wreed de vijand ook zijn moge, zij bij Hem hulp en steun, verlossing en troost zullen vinden; want God is machtig om dezulken staande te houden.

Achtste gevolgtrekking.

1. Wanneer een mens de bewaring van zijn ziel aan God heeft overgegeven, dan heeft hij het voordeel van die vrijheid der ziel, om te doen en te lijden voor de Heere, dat hij anders niet kan hebben. Hij die zijn ziel aan God heeft opgedragen, is vrij van die zorg, en is verlost van de vrees, dat zij voor eeuwig verloren zou kunnen gaan. Toen de Joden Stefanus gingen stenigen, legden zij hun klederen op een afstand van de plaats aan de voeten van een jongeling, Saulus genaamd, opdat deze geen belemmering of stoornis zouden teweeg brengen in hun voorgenomen werk. Zo ook wij, wanneer wij de zonde uit de wereld willen verdrijven door tegen haar te getuigen in een weg van lijden om de waarheid, dan behoren wij onze zielen aan de voeten des Heeren neer te leggen tot Zijn verzorging, opdat wij niet bezwaard zouden worden met zelf voor haar te zorgen en opdat onze zorg voor Gods waarheid niet verzwakke, door zulke plotselinge en sterke twijfelingen, die ons in neerslachtigheid zouden doen uitroepen: Maar wat zal er van mijn ziel worden? Toen Paulus zijn zoon Timotheüs verteld had, dat hij voor de leeuw Nero geweest was, en dat hij thans uit zijn muil verlost was, toen voegde hij er bij: En de Heere zal mij verlossen van alle boos werk, en bewaren tot Zijn hemels Koninkrijk. Hij zal en wil. Hier ziet gij een volkomen vrij man, hier zijn geen belemmerende vreesachtigheden. Maar hoe

kwam de apostel aan dit vaste vertrouwen in zijn welzijn en in zijn deel in een andere wereld? Wel, omdat hij zijn ziel Gode bevolen had; vergelijk 2Tim. 1:12 en 4:18. Want het overgeven der ziel aan God is juist datgene, hetwelk zoveel heiligen moed en vastberadenheid schenkt, indien het geschiedt in het geloof en in de gebeden. Veronderstel dat iemand naar de hoofdstad moet gaan en dat hij daar een grote som geld moet betalen; veronderstel ook dat de weg daarheen uitermate onveilig en gevaarlijk is door rovers, die voortdurend daar omzwerven; wat moet deze man nu doen, om zijn weg blijmoedig te reizen? Wel laat hem zijn geld aan iemand in het binnenland betalen, van wie hij zeker is dat het hem weer zal uitgekeerd worden in de hoofdstad. Nu, dit is het geval met u, gij moet naar de hemel, maar de weg daarheen is gevaarlijk. De weg is overal belegerd door kwade engelen die uw ziel willen wegroven. Wat nu gedaan? Wel, als gij blijmoedig op uw gevaarlijke reis wilt voortgaan, dan moet gij uw schat, uw ziel, in de Heere ter bewaring overgeven, en dan kunt gij met gerustheid zeggen, die zorg is voorbij; want wat ik ook nu op mijn weg naar de hemel ontmoet, mijn ziel is in veiligheid; de dieven en moordenaars kunnen haar niet bereiken, als zij mij ontmoeten; ik weet aan Wie ik mijn ziel heb toevertrouwd en ik ben verzekerd, dat Hij tot mijn eeuwige blijdschap haar bewaren zal tot de grote dag.

Dit is dus een oorzaak, waarom wij die lijden, onze ziel aan de Heere behoren toe te vertrouwen; want twijfelingen omtrent ons eeuwig welzijn zullen onze geest bedroeven en een belemmering zijn op onze weg hemelwaarts; ja, twijfelingen zijn de smartelijkste pijnigingen, terwijl wij ons kruis op ons nemen en het achter Christus

dragen. De vreugde in de Heere is onze sterkte, en de vrees om verloren te gaan is datgene, hetwelk ons verzwakt op onze weg.

2. Wij behoren de zorg van onze ziel aan God op te dragen, omdat de laatste slag die de vijand ons geven kan, zo onverwacht en soms zo plotseling ons treffen kan. Zij waarschuwen niet voordat zij slaan. Wij zullen u hier de bloedige moordtonelen van Ierland en Frankrijk en van andere landen niet te binnen behoeven te brengen; en van Parijs, waar Gods kinderen in de nacht, voordat zij nauwelijks wakker waren, hun bloed op de aarde uitstortten, toen de moorddadige bende door de straten holde met het woord: dood! dood! Dit gebeurde plotseling, en het is voorwaar voor hen, die hun zielen nog niet bij God in veiligheid gebracht hadden, zeer moeilijk geweest om het op dat ogenblik te doen, toen de dolle bende met helse woede om hen heen krijste; maar hij, die zulks had gedaan, hij was bereid voor zulk een plotselinge dood. Soms worden de bijl, de strop en het hout eerst getoond; maar het gebeurt ook menigmaal dat men gedood wordt zonder waarschuwing of bekendmaking. Maakt u op, en slaat de priesters des Heeren, zo sprak Saul tot Doëg de Edomiet, 1Sam. 22:11,1819. Hier was haastig werk. Val aan, zei Saul, *en Doëg viel aan op hen, en doodde te dien dage vijf en tachtig mannen, die den linnen lijfrok droegen. Hij sloeg ook Nob, de stad dezer priesters, met de scherpte des zwaards, van den man tot de vrouw, van de kinderen tot de zuigelingen.* Hier was het slechts een woord en zo de slag. Denkt gij niet waarde lezer, dat zij, die hun zielen aan de Heere hadden overgegeven, de geschikste personen waren om te sterven?

En de koning zond terstond een scherprechter, en gebood zijn hoofd te brengen, Mark. 7:27. De geschiedenis betreft Herodes en Johannes de Doper; de dansende dochter van Herodes had het hoofd van Johannes de Doper begeerd, en niets dan zijn hoofd kan haar bevredigen; wel dochter, gij zult het hebben. Het hebben? Ja, maar dat zal nog wel wat duren? Neen, gij zult het nu hebben, terstond, onmiddellijk. *En terstond zond de koning een scherprechter, en gebood zijn hoofd te brengen*.

Hier is haastig werk voor lijdens, hier gaat geen kennisgeving vooraf. De scherprechter komt bij Johannes, en of hij nu zijn middagmaal gebruikt of slaapt of wat hij ook doet, de bloedvergieter stormt op hem los, en het eerste woord waarmee hij hem begroet is: Leg uw nek op het blok, want ik ben gekomen om uw hoofd weg te nemen. Maar, maar, houd op, wacht! Waarom? Ik bid u, laat ik eerst mijn ziel Gode bevelen. Neen, ik mag niet wachten; ik heb grote haast; flap! zegt zijn zwaard, en daar rolt het hoofd over de grond. Dit is haastig werk; een werk dat door geen mensen gekeerd kan worden, een werk dat terstond gedaan moet worden, onmiddellijk. Ik wil, zegt zij, dat gij mij nu terstond, in een schotel, geeft het hoofd van Johannes de Doper. Ja, zij kwam met haast, en haastig werd haar het hoofd gebracht.

3. Als een mens de bewaring van zijn ziel aan God niet toevertrouwt, dan is het de vraag of hij vol kan houden, en worstelen met alle verzoeken. *Dit is de overwinning ... zelfs ons geloof; en wie is het die de wereld overwint, dan hij die gelooft?* En welke aanmoediging heeft een mens, die voor Christus lijdende, niet geloven kan dat hij zijn ziel aan God heeft overgegeven in Zijn

trouwe hoede? En onze Heere Jezus wil zoveel zeggen, wanneer Hij tot ons zegt: Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens. Waarom zegt Hij dit? Wel, nergens anders om, dan om hen die om Zijn Woord in deze wereld lijden, aan te moedigen om hun zielen aan Hem toe te vertrouwen, en te geloven dat Hij de zorg op Zich heeft genomen. Paulus' wijsheid was, dat hij bereid was om te sterven voor zijn vijanden, die gereed waren om hem te doden. *Ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande*, 2Tim. 4:6.

Dit is dus een ding van groot belang, namelijk om zijn ziel aan de Heere over te geven en ze aan Hem op te dragen. Het is nodig om dat nu te doen, zeg ik, juist nu en haastig; hetzij gij lijdt voor de Naam des Heeren of niet; want het is een goede voorbereiding in dagen van vervolging als deze; bedenk u wel en onderzoekt uzelf. De apostel Paulus zegt dat hij en zijn metgezellen vrijmoedigheid gebruikten in hun God, om het Evangelie van God te spreken in veel strijd, 1Thess. 2:2. Maar hoe konden zij dit doen, als zij naar de zaligheid van hun ziel moesten zoeken; en dit zouden zij hebben moeten doen, indien zij hun zielen Gode niet bevolen hadden met weldoen.

Vraag. Maar wat is dit toch, zijn ziel Gode te bevelen en ze aan Hem toe te vertrouwen?

Antwoord. Ik heb reeds in het algemeen hierover gesproken, maar zal nu tot uw verdere hulp deze zaak een weinig uitbreiden.

(1.) Zijn ziel Gode te bevelen betekent, haar aan Hem in bewaring overleveren. Vandaar dat van gevangenen gezegd wordt, dat zij in de gevangenis zijn overgele-

verd. *En Saulus trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis*, Hand. 8:3. Zo lezen wij ook, dat de overste van het gevangenhuis al zijn gevangenen aan Jozef overleverde om hen overeenkomstig de wet in verzekerde bewaring te houden, Gen. 39:22.

(2.) Zijn ziel Gode te bevelen, betekent niet alleen haar in verzekerde bewaring over te leveren, maar ook haar in de hand Gods te stellen; opdat datgene, hetwelk overgeleverd is, zeker bewaard worde, en niet verloren ga, Luk. 16:11. Zo was Paulus in de gevangenis overgeleverd, de stokbewaarder geboden zijnde, dat hij hem zekerlijk bewaren zou, Hand. 16:23.

(3.) Zijn ziel Gode te bevelen, betekent haar tot Zijn beschikking te stellen; ter beschikking van Hem aan Wie zij overgeleverd is. Zo werden de schilden van de tempel onder de hand van de oversten der trawanten bevolen, 1Kon. 14:27, en Jeremia aan Gedalia, Jer. 39:14.

En zo moet gij uw ziel aan God overleveren, opdat Hij haar zeker beware. Zij moet aan Zijn zorgende Vaderhand bevolen worden en onder Zijn bewaring gesteld worden. Gij zoudt Hem ook een bevel kunnen geven, hoewel ik spreek met alle eerbied, om zorg voor uw ziel te dragen. Al de belangen van uw ziel, en of gij een erfgenaam van de eeuwige heerlijkheid zult zijn, gij moet het alles geheel en al aan de zorg van de Heere overlaten. Hij, die dit in de van God verordineerde weg doet, is veilig, ofschoon de hemel vallen zou. *Op U verlaat zich de arme, Gij zijt geweest een Helper van den wees*, Ps. 10:14.

En tot uw aanmoediging om dit te doen, zij hier nog gezegd dat de Heere dit van ons verlangt, dat Hij ons dit beveelt; dat de Heere verwacht dat wij onze ziel Hem

zullen bevelen. Ja, Hij gebiedt ons onze weg op Hem te wentelen, Ps. 37:5. Onze werken op Hem te wentelen, Spr. 16:3. Onze twistzaak aan Hem over te geven, Job 5:8. Onze ziel aan Hem, en Hij zal voor alles zorgen. En indien wij dit doen, zoals wij behoren te doen, dan zal God niet alleen zorg dragen over ons en onze zielen in het algemeen, maar hij zal onze wegen en ons werk ook zo besturen, dat wij in niets zullen wankelen. *Ik vertrouw op den Heere, en daarom zal ik niet wankelen*, zegt David, Ps. 26:1

Voor ik van dit punt afstap, zal ik eerst nog iets zeggen van de weg, waarin deze overgave der ziel moet zijn; en dit is een weg van weldoen. *Dat zij hun zielen bevelen met weldoen*, of in een weg van weldoen. Dat is de loopbaan waarop een kind van God moet gevonden worden, gedurende en nadat het zijn ziel aan God heeft overgegeven om haar te bewaren. En gelijk de apostel op een andere plaats zegt, *welke is uw redelijke godsdienst*, Rom. 12:1. Want indien God zo gewillig is om voor mijn ziel te zorgen op mijn verzoek, waarom zal ik dan niet zo gewillig zijn om op Zijn gebod wel te doen? Zorg voor mijn onderhoud en loon meester, en ik zal zorgen meester, dat uw werk met getrouwheid gedaan worde. Dit is eerlijk, en zo moesten Christenen tot God spreken; en hij die in deze zaak meent wat hij zegt, hij zal bevinden dat Gods wegen hem sterkte zullen geven.

Een Christen moet zijn ziel niet aan Gods zorg toevertrouwen om nu maar nalatig, vleselijk en wereldsgezind te worden; denkende dat hij nu God gebonden heeft

om hem te behouden, en hij zichzelf in de vrijheid gesteld heeft of hij de Heere nu dienen zal of niet in tijden van vervolging en gevaar. Hij moet zijn ziel aan Hem overgeven met weldoen. Hij mag nu de zaak des Heeren niet overgeven en afvallig worden, het kruis afwerpen, en toch de hemel verwachten. Hij die zo handelt, zal bedrogen uitkomen, en hij zal ten laatste en te laat ondervinden, dat God voor zulke zielen geen zorg draagt. *Indien iemand zich onttrekt*, zegt Hij, *Mijn ziel heeft in hem geen behagen*. Hij, die dus zijn ziel in Gods bescherming overlevert moet haar overgeven in die weg, die de Heere heeft voorgeschreven, en dat is in de weg van weldoen. Denkt hieraan, allen die uw zielen aan God wenst toe te vertrouwen in uw lijden en in benauwde tijden. Gij moet uw ziel aan de Heere overleveren met weldoen.

Met weldoen; dat wil zeggen door op de weg der godsvrucht te wandelen, zowel buiten als in de kerk. Gij daarom, die begeert dat de Heere zorg over uw ziel draagt, gelijk gij gelooft, zo moet gij weldoen; dat wil zeggen, gij moet weldadigheid aan de armen bewijzen, aan uw naasten, aan alle mensen, inzonderheid aan de huisgenoten des geloofs. Benjamin moet een Benjaminsdeel hebben; en alle anderen moeten de vruchten van uw godsvrucht gevoelen en ondervinden. Gij moet de Heere dienen in nederigheid des gemoeds, al gaat het pad door vele moeilijkheden en velerlei verdrukking.

Gij moet u dicht bij het Evangelie houden, zowel in het openbaar als in uw eigen huis; doende die dingen waarvoor gij een waarborg hebt in Gods Woord dat zij goed zijn, en datgene nalatende dat het stempel van Gods goedkeuring niet kan wegdragen. Gij moet alles van gan-

ser harte doen; en indien gij verdrukt wordt, omdat gij zo handelt, dan moet gij de beproeving met lijdzaamheid verdragen. Want wat Petrus tot de vrouwen zei, mag wel tot alle gelovigen gezegd worden. *Welker dochters gij geworden zijt*, zei hij, bedoelende van Sara, *als gij weldoet en niet vreest voor enige verschrikking*, 1Petr. 3:6.

De mens, die zijn ziel aan God heeft overgegeven, heeft zich dus in het geheel niet van zijn plicht ontslagen, maar is nog steeds verplicht wel te doen. Het overgeven van zijn ziel zelf legt een verplichting op hem, om die weg te bewandelen, welke de Heere voor hem heeft afgebakend. Mijn ziel aan God over te geven, veronderstelt mijn bewustheid dat er gevaar is; maar er is geen gevaar onder de mensen wanneer het kruis wordt verloochend. Mijn ziel aan God toe te vertrouwen toont mijn vastberadenheid aan om op de goede weg voort te gaan, die zo gevaarlijk voor mijn ziel is, indien God de zorg over haar niet op Zich neemt. Want hij, die zegt in zijn hart, ik wil nu mijn ziel aan God overgeven; indien zulkeen weet wat hij zegt, dan spreekt hij aldus: Ik ben gewillig om voort te gaan op de ingeslagen weg om mijn kruis achter Jezus aan te dragen, al kom ik tot hetzelfde einde, waartoe Hij gekomen is vóór mij. Dit is zijn ziel Gode bevelen met weldoen. Hebt dus acht op uzelf, wie gij ook zijn moogt, die zegt dat gij uw ziel aan de Heere hebt overgegeven, en toch voortleeft in ijdelheid en ontucht en goddeloosheid. Gij hebt uw ziel niet aan de Heere overgegeven, zoals gij dit behoorde te doen, en de Heere wil Zich met de zorg der zielen van zulke mensen niet belasten. Zij vleien Hem met hun lippen, en verloochenen Hem met hun tong, en denken de Heere te bedriegen; maar te vergeefs. *Want zo wat de mens*

zaait, dat zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien, Gal. 6:7,8.

TEN TWEEDE. EEN BESCHRIJVING DER PERSONEN DIE DE BEWARING VAN HUN ZIEL AAN DE HEERE MOETEN TOEVERTROUWEN

Thans ben ik tot mijn tweede punt genaderd, om u een nadere beschrijving te geven van de personen die het bevel ontvangen om hun ziel aan de Heere ter bewaring over te leveren. En zij worden aldus beschreven: *Zij die lijden naar den wil van God. Zo dan ook die lijden naar den wil van God, dat zij hun zielen Hem, als den getrouwen Schepper, bevelen met weldoen.*

Twee dingen moeten hier onderzocht worden.

TEN EERSTE, wat de apostel hier bedoelt met de wil van God.

TEN TWEEDE, wat het zeggen wil, naar de wil van God te lijden.

TEN EERSTE. De wil van God wordt op verschillende wijzen in de Schrift geopenbaard, als uitverkiezende, rechtvaardigende, heiligmakende daden van God; soms als geloof, een heilige levenswandel; en soms door voor Zijn Naam te lijden, Rom. 9, Efez. 1:11, Joh. 7:17, 1Joh. 3:23, 1Thess. 4:3, Matth. 7:21. Maar hier moeten wij onder de wil van God verstaan: *Ten eerste, ZIJN WET EN ZIJN TESTAMENT. Ten tweede, ZIJN BEVEL EN RAADSBESLUIT.*

DE WIL VAN GOD BETEKENT ZIJN WET EN ZIJN TESTAMENT.

Ten eerste. Onder Zijn wil versta ik Zijn wet en Zijn testament. Dit wordt de geopenbaarde wil van God genoemd; of datgene waardoor Hij Zichzelf, en hoe Hij gediend wil worden, aan de kinderen der mensen bekend gemaakt heeft. Nu, daar ik deze woorden aldus versta, zo moet Ik, voor ik verder ga, deze onderscheiding maken, namelijk, dat er verschil gemaakt moet worden tussen hen die lijden, omdat zij de wet geschonden hebben, en degenen die verdrukt worden, omdat zij de geboden onderhouden; want ofschoon beiden lijden naar de wil van God, zo zijn zij toch beiden niet in de tekst vervat. Een misdadiger, die de verdiende straf lijdt voor zijn boze daden, lijdt, volgens andere teksten, naar de wil van God. Maar deze tekst bedoelt dezulken niet; want deze tekst en deze brief zijn tot raad en troost geschreven voor degenen die lijden, omdat zij de geboden onderhouden hebben; die lijden met wel-doen, 1Petr. 3:13,14,17, 4:13,14.

De mens die in dezen tekst bedoeld wordt, is iemand die verdrukking lijdt onder de handen der mensen, omdat hij handelt naar het Woord van God; en deze is het, die vrijheid heeft, ja bevel ontvangt, om zijn ziel de Heere als de getrouwen Schepper, te bevelen met weldoen. Wij zullen hier een weinig bij stilstaan.

Wat wil het zeggen, te lijden naar de wil van God of naar Zijn wet en zijn testament.

Hij die het Woord van God bewaart is zulkeen, die zowel acht geeft op de wijze waarop hij lijdt, als op de zaak waarvoor hij lijdt. De zaak waarvoor hij lijdt, is de waarheid, de leer der genade in Gods Woord vervat; de wijze waarop hij lijdt, is in die betamelijke, getrouwe en nederige weg, welke een mens betaamt, die met de wet van God te doen heeft; en deze beiden zijn in de tekst begrepen. Want hierin leest gij ten eerste de wil van God, die gedaan moet worden, en ten tweede dat hij naar Gods wil gedaan moet worden. Dat zij, die lijden naar de wil van God, welke woorden zowel de zaak waarvoor, als de wijze waarop, geleden moet worden, bevatten. De mens dus met wie wij hier te doen hebben, is een mens die lijdt in de zin die er nu aan gegeven is. Datgene, hetwelk een martelaar maakt, is een lijden voor het Woord van God op een rechte wijze; en dit heeft plaats, wanneer hij niet alleen lijdt voor de gerechtigheid, maar ook om de gerechtigheid; niet alleen voor de waarheid, maar ook uit liefde tot de waarheid; niet alleen om Gods Woord, maar ook naar Gods Woord, namelijk op die nederige, betamelijke en heilige wijze, als Gods Woord vereist. Een mens kan zijn lichaam om Gods Woord tot verbranding overgeven en toch niet een van Gods martelaren zijn, 1Kor. 13:1-3. Een mens kan zelfs met grote lijdzaamheid verdrukking verdragen en toch niet een van Gods martelaren zijn, 1Petr. 2:20. De een, omdat hij die genade Gods mist, die zijn hart vervullen moest; de ander, omdat hij dat woord van de alleen Heilige mist, dat zijn zaak alleen goed kan maken. Het is daarom de zaak en de wijze, die de martelaar maken, de zaak waarvoor men lijdt en de wijze waarop men lijdt; en zulk een mens wordt in de tekst bedoeld. Zij die dus om de wet en het testament

van God op die heilige en ootmoedige wijze lijden als het Woord vereist, zij zijn het tot wie het Woord van God zegt, dat zij hun zielen de Heere moeten bevelen.

Uit deze beschouwing volgen de twee volgende zaken. 1. Dat een mens een Christen kan zijn en lijden, en toch niet naar de wil van God lijden. 2. Er zijn mensen in de wereld geweest en er zijn er nog, die naar de wil van God lijden, zoals de apostel het hier bedoelt.

Een Christen kan lijden, maar niet volgens de bedoeling van de apostel hier, naar de wil van God.

Een Christen kan een Christen zijn en toch niet lijden als een Christen. Hij kan de zaak missen, of hij kan de wijze missen van het lijden als een Christen.

Dit blijkt duidelijk uit hetgeen de apostel op verschillende plaatsen in deze brief meldt. Want hij zegt: *Als gij zondigt, en daarover geslagen wordt*, 1Petr. 2:20. Dit veronderstelt, dat een Christen in zulk een toestand kan verkeren; want hij spreekt hier tot hetzelfde volk, tot hetwelk hij spreekt in de tekst, ofschoon hij hen niet rangschikt onder degenen die lijden met weldoen. Indien gij zondigt en daarover geslagen wordt, wat lof hebt gij van God of van de mensen, ofschoon gij het geduldig verdraagt?

Zo leest gij wederom in hoofdstuk 3:17: *Want het is beter, dat gij weldoende (indien het de wil van God wil) lijdt, dan kwaaddoende*. Hier wordt duidelijk gezegd, dat een Christen lijden kan om het kwaad dat hij gedaan heeft, ja, dat het de wil van God zijn kan, dat hij lijdt om het kwaad dat hij gedaan heeft. Want indien de Christenen geen goed

doen, dan zal de Heere Zich wreken door hen te straffen voor hun kwaaddoen. Ja, ofschoon zij de Zijnen zijn, Hij zal hen niet waardig keuren onder degenen gerekend te worden, die lijden omdat zij weldoen.

Wederom: *Doch dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als een, die zich met eens anders doen bemoeit*, 1Petr. 4:15. Dit zijn waarschuwingen voor de Christenen om acht te geven op zichzelf, op hun woorden en hun daden, opdat alles binnen de perken van Gods Woord blijve. Want het zou dwaasheid zijn om te zeggen, dat deze vermaningen tot de Christenen gericht worden om hen te overreden om op hun hoede te zijn tegen zonden, waarin zij niet zouden kunnen vallen. Het is mogelijk dat Christenen lijden om hun kwaaddoen; en daarom moeten de Christenen op hun hoede zijn; het is mogelijk dat Christenen voor de rechtbank gedagvaard worden om hun boze daden, en daarvoor moeten zij zich wachten. Het is mogelijk, dat Christenen rechtvaardig lijden onder de handen van de overheid, en daarom moeten zij op hun hoede zijn en acht op zichzelf geven. Hierop zinspeelt ook de tekst; en laten daarom de Christenen toch voorzichtig zijn in hun woorden en daden.

De oorzaken hiervan zijn talrijk, waarvan wij er nu enige zullen opnoemen.

(1.) De zonde woont in de beste der mensen; en zolang dit zo is, zolang kunnen wij, zonder grote waakzaamheid en een nederige wandel met God, om haar aan schande en vervolging worden blootgesteld. Welke zonde kan een kind van God al niet doen, uitgenomen de onvergeeflijke zonde? Ook hebben wij geen belofte dat wij voor

enige andere zonde bewaard zullen worden, tenzij wij waken en bidden, Matth. 26:41.

(2.) Het is mogelijk, dat een Christen in sommige zaken dwalen kan, ja, dat hij zich openlijk te schande maakt en zijn leven in gevaar brengt, indien God in Zijn oneindige genade het niet verhoede. Abisai, ofschoon hij een goed man was, zou met een gerust geweten en uit liefde tot zijn meester de koning gedood hebben, 1Sam. 26:7,8. En als David hem aan Saul voor zijn poging had overgeleverd, dan was hij naar alle waarschijnlijkheid als een verrader gestorven. Petrus trok zijn zwaard, en zou ermee gestreden hebben, indien zijn Meester hem niet bestraft had en hem geboden had het weer in de schede te doen, Matth. 26:52. Bovendien, de verdrukking maakt een wijs mens dol, en wat kan niet een mens die dol is, welk kwaad kan hij niet doen?

Verder, de duivel, die de grootste vijand der Christenen is, kan zulke boze geesten in de wereld uitzenden, die niet alleen mensen, maar zelfs volken en koningen en koninkrijken verontrusten, door verdeeldheden te zaaien en oproeren te verwekken. En zo kan de duivel maken dat het lossere soort Christenen daar ook in betrokken en in verwickeld raakt. Bij Absaloms samenzwering tegen zijn vader waren tweehonderd mannen uit Jeruzalem geroepen om hem te volgen, en zij gingen *in hun eenvoudigheid, want zij wisten van geen zaak*, 2Sam. 15:11. Ik dank God, dat ik zulke Christenen niet ken, maar mijn verstand zegt mij, dat, als Christenen in overspel, hoererij, moord, diefstal en in lasteringen kunnen vallen, het ook niet onmogelijk is dat sommigen onzer daarin zouden vallen. Daarom, ik zeg het u nog eens, waakt en bidt, vreest God, hebt eer-

bied voor Zijn Woord, keurt Zijn handelingen goed, opdat gij van alle kwaad verlost moogt worden.

Ik heb tevoren gezegd dat het de wil van God zijn kan, dat de Christen als een kwaaddoener lijdt, maar dan gebeurt dat, omdat hij niet binnen de grenzen blijft van datgene hetwelk de wil van God genoemd wordt. Het is de wil van God dat de zonden gestraft worden, al zijn ze begaan door de Christenen; gestraft naar de mate der overtredingen; en het is daarom, dat Hij overheden heeft verordend. Overheden om de zonden en misdaden te straffen, al zijn het de zonden der Christenen. Zij zijn de dienaren Gods, de wrekers, om het vonnis van God uit te voeren over hen, die kwaad doen, Rom. 13. Ofschoon dus de Christen als een Christen, de enig ware, vrije man is, als daartoe van God geroepen, zo is zijn vrijheid toch beperkt tot de dingen die goed zijn; hij is niet geroepen om aan de begeerlijkheden des vleses toe te geven. Heiligmaking en vrijheid behoren bij elkaar; ja, onze roeping tot vrijheid is een uitnodiging tot heiligheid. Leest, en gij zult bevinden dat een stil en vreedzaam leven onder de overheid juist datgene is, waarnaar wij de Heere moeten vragen, namelijk, dat wij zonder stoornis, indien het de wil van God is, onze dagen mogen doorbrengen in alle godzaligheid en eerbaarheid. Zie 1Tim. 2:1-8, 1Petr. 2:18-17.

I. Waarschuwing aan Christenen als Christenen.

Ik wens dit een weinig toe te passen en ten eerste op Christenen, als Christenen. Hebt acht op uzelf, dat gij de waarschuwingen die hier gegeven zijn, niet verwaarloost. De misdaden zijn gloeiend heet, zo heet als het heet-

ste ijzer. Het lijden als een kwaaddoener legt de grootste smet op een Christen. Om nu nog niets te zeggen over de smaad, die dezulken over de Naam van Jezus, hun Heere, brengen; over Zijn geboden, hun regel; en over hun Christelijke godsdienst, welke hun roem moest zijn; de schuld en schande, waarmee in zulke tijden het geweten beladen wordt, zijn bijna niet te begrijpen. De man die als een kwaaddoener lijdt, en toch de naam van Christen draagt, welk een struikelblok legt hij niet in de weg der onwetenden? De duivel heeft hen vroeger reeds gezegd, dat een Christen een boos mens was; en te lijden als een kwaaddoener, dit versterkt hen in dat geloof.

Bedenk ook nog de moeilijkheden, waarmee dezulken gewis te kampen zullen hebben in de laatste minuten van hun leven. Want kan men zich iets anders voorstellen, dan dat zulkeen bestrijdingen en aanvechtingen moet hebben in de laatste ogenblikken; zulkeen, die in zijn geweten de schuld en de veroordeling van zijn boze daden omdraagt, wanneer hij door de overheid naar de gerichtsplaats wordt vervoerd om het loon van zijn werken te ontvangen? Zulkeen berooft niet alleen de vrede en rust van zijn eigen ziel en de eer van zijn naam, maar ook zijn leven, en de vreugde van zijn vrienden; zulkeen werpt een smet op de godsdienst, terwijl hij de wereld uitstapt. Wat zal ik zeggen; Christenen hebben betere dingen te doen, dan zichzelf met boze dingen in te laten, of zich met andermans zaken te bemoeien. Laat ons op onze eigen zaken letten en de overheid met rust laten in haar werk, in haar roeping en plichtsvervulling.

Ik spreek nu tot degenen die niet door de koning tot dat ambt geroepen zijn. Een Christen heeft als zodanig genoeg te doen in zijn huis, in zijn hart, in zijn winkel of dergelijke. Maar als gij uzelf er niet aan kunt onttrekken, bedenk dan in welke plaats, waardigheid, ambt of betrekking gij door God geplaatst zijt; en benaarstig uzelf om met een rein geweten naar Gods Woord uw post waardig te vervullen. Ook moet het u aan geen waardigheid ontbreken, al zijt gij geen openbaar persoon, al moet gij slechts een Christen in uw huis zijn. Ieder Christen-man is door Christus tot een koning gemaakt, Op. 5:10. Maar dan gaat deze heerschappij niet verder dan over zichzelf. Hij heeft geen heerschappij over het geloof van een ander, 2Kor. 1:24. Zijn roeping is om over zichzelf te heersen, zichzelf te betomen en ten onder te houden; over zichzelf te waken en zijn lichaam tot onderwerping te brengen onder de wil van God. De wapens die hij hiertoe heeft, zijn niet vleeselijk maar geestelijk, en machtig van God. Indien hij daarom een heerser wil zijn, laat hem dan zichzelf beheersen naar het Woord van God. Laat hij zijn hoge inbeeldingen vernederen, en ieder ding dat zich tegen de Heere verheft. Indien hij een strijder moet zijn, laat hij strijden tegen zijn eigen hartstochten, en laat hem oorlog voeren tegen de lusten van het vlees, die de strijd aan zijn ziel hebben aangedaan, 2Kor. 10:3-5, Gal. 5:17, Jak. 3:3-8, 1Petr. 2:11.

Ik zeg daarom nog eens, wilt gij een heerser zijn, gij hebt een tong, beheerst die; lusten, beheerst deze; verlangens, beheerst deze; ja, gij hebt heerlijke genadegiften, bestuur hen, gebruikt hen naar de wil van Hem Die ze aan u gegeven heeft om erover te heersen. *Doodt uw leden, die*

op aarde zijn, hoererij, overspel, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst, Kol. 3:5. Ook geloof ik dat murmureren, en morren en klagen en steunen, wanneer de oversten een juk op onze schouders leggen, nergens anders uit voortvloeit, dan uit onze liefde tot het vlees, en ons wantrouwen aan de getrouwheid van God, om alle dingen ten beste voor Zijn gemeente te besturen. De overheid en de machten die zowel door God bevolen als verordineerd zijn, zij zijn altijd in Gods hand, als Zijn roede of Zijn staf voor het welzijn van Zijn volk. Daarom, wij behoren altijd in nederigheid en ootmoedigheid te ontvangen wat onze God door hen ons oplegt, 1Petr. 5:6.

Met hetgeen ik nu zeg, verbied ik niet het kermen en zuchten tot God onder de verdrukking. Ik spreek alleen tegen het streven om onszelf uit de verdrukking te verlossen. En daar de mensen, zoals ik gezegd heb, de roede, de staf of het zwaard in de hand Gods zijn, zo moeten wij ons tot Hem wenden in het gebed, met smekingen en dankzeggingen voor de overheden, die Hij ons geeft. Want als zij van God gezonden zijn, dan komen zij ons iets goeds brengen, en ook onze gebeden kunnen hen nuttig voor ons maken. En dit moeten wij doen zonder toorn en twisting; want dat is goed en aangenaam voor God, 1Tim. 2.

Bovendien is het een teken dat wij onszelf vergeeten, wanneer wij klagen over de straf der zonde. Indien wij op onszelf zien, dan zullen wij oorzaken genoeg ontdekken voor nog heviger slagen, dan die God door de mensen over ons gebracht heeft. Wat zijn er al niet een zonden gekruisigd door hetgeen ons overkomen is; indien hoogmoed, gierigheid, ontuchtigheid, verraderlijke handelin-

gen, scheuringen, en wat niet al, het hoofd weer opstaken onder al de verdrukking die wij geleden hebben? Gaan wij dan niet van kwaad tot erger? Waarom zouden wij dan klagen? Waar is er onder ons berouw, hervorming en verbetering van levenswandel? Waarom zouden wij dan klagen en morren? Wat mij betreft, ik heb menigmaal verwonderd gestaan over de nederbuigende goedheid Gods jegens ons, en de gunst van de Vorst des vredes; en ik kan God voor beide dingen danken, en tot Hem mijn gebed opzenden voor de koning, en dat Hij mij ootmoed en lijdzaamheid schenken moge om alles wat mij nog treffen zal, met geduld en onderworpenheid te verdragen.

Wij worden vermaand om de Heere te danken voor alle mensen; voor koningen en allen die in hoogheid zijn. Omdat er geen mens is, met wie wij te doen hebben, als wij doen wat wij behoren te doen, of hij brengt ons enig goeds, of doet iets goeds voor ons. Wij zullen van degenen die in hoogheid zijn tot de geringeren afdalen, en willen veronderstellen dat sommigen van hen zich te buiten gaan, ja, zelfs wreed zijn. Wat? Kan ook hieruit het goede niet tevoorschijn komen? Zijn het niet juist de bitterste dingen, die de Christen opwekken tot geloof en gebed, en hem een open oog geven voor de ijdelheid en de vergankelijkheid der wereld? Brengt de Heere ons onze zonden niet dikwijls door zulke dingen in de gedachten, en zijn zij geen prikkel om ons leven te verbeteren? Hoe zouden wij dan toornig en knorrig zijn over zulke dingen, die ons zoveel goed aanbrengen, over dingen die de Heere zo nuttig voor ons maakt?

Maakt God niet menigmaal van de hardste dingen die ons overkomen, gebruik, om onze ziel te bezoeken met

de vertroosting van Zijn Geest, om ons in te leiden in de heerlijkheid van Zijn Woord, en ons die liefde te doen smaken, die Hij voor ons gehad heeft van voor de grondlegging der wereld? In de buik van de leeuw zelfs, die tegen Simson gebruld had, vond hij een bijenzwerm en honing. En is dit alles geen goed? Of kunnen wij wel buiten zulke heilige raadsbesluiten Gods? Laten wij deze dingen toch ter harte nemen, en laten wij toch, als Christenen, de roede kussen die tot ons komt.

Als wij de Heere voor al deze mensen moeten danken, dan vloeit hieruit voort, dat wij ons zelf met stilheid moeten onderwerpen onder hetgeen God door zulke mensen tot ons zendt. Want het is voor mij een paradox, God te danken voor hen, en toch niet gewillig te zijn hen in die plaats te laten blijven, waarin de Heere hen voor mij gesteld heeft. Ik wil dan voor hen bidden, hen liefhebben, hen zegenen en hen goed doen. Ik spreek nu over de mens die mij leed doet. En ik wil aldus doen, omdat het goed is zo te handelen, omdat zij mij goetdoen door mij leed te doen, omdat ik geroepen ben om een zegen te erven, en omdat ik wens te zijn gelijk mijn hemelse Vader. Daarom, indien mijn vijand hongert, laat ik hem spijzigen; indien hem dorst, laat mij hem te drinken geven, Matth. 5:43-48, 1Petr. 3:9, Rom. 12:17-20. (1.) Wij moeten goed zien in datgene, waarin anderen geen goed zien. (2.) Wij moeten die beledigingen voorbijzien, die anderen zouden wreken. (3.) Wij moeten laten zien, dat wij genade ontvangen hebben, en dat wij bekwaam gemaakt zijn om datgene te verdragen, hetwelk andere mensen onbekend is. (4.) Veel van onze gemoedsgestalten worden in het leven gehouden door die dingen, die juist de dood der zielen van anderen ver-

oorzaken.

Waarin kan de grootheid van onze lijdzaamheid, zachtmoedigheid, verdraagzaamheid, liefde en geloof, beter uitblinken, dan in de verdrukking, en in die dingen die dwars tegen ons vlees inlopen? De duivel is goed wanneer het hem naar de zin gaat; maar Christus en de gelovigen, wanneer het hen tegenloopt.

Laat ons daarom begerig zijn om Christus en de bijbelheiligen na te volgen. Laat ons door een goede wandel onze werken tonen. Laat ons niet de geringste kwade gedachten in ons gemoed plaats geven tegen God, tegen de koning, of tegen degenen die onder hem geplaatst zijn; omdat de beker, de koning, en alle mensen en zaken in de hand Gods zijn, Ps. 75:8, Spr. 8:15, 21:1, Klaagl. 4:37. En Hij kan hen beter voor ons doen zijn, dan ons vlees hen wensen kan.

Ik denk menigmaal, dat de beste christenen in de slechtste tijden gevonden worden, en wederom dat wij juist om deze reden niet beter zijn, omdat de Heere ons niet meer loutert. Joh. 15. Ik weet dat deze dingen tegen het vlees zijn, maar zij zijn niet tegen de Geest. Wie waren heiliger dan Noach en Lot in de dagen van hun verdrukking? Wie waren zo ijdel als Noach en Lot in de dagen van voorspoed? Ik zou David ook nog hebben kunnen noemen, die de Heere bijzonder diende en aankleefde in de dagen van tegenspoed; maar wanneer hij het wat ruimer had, dan waren zijn wegen gewoonlijk niet zo goed. Daarom, de eerste van David zijn de wegen die God bevolen had, maar de overige van zijn wegen zijn zo voortreffelijk niet, 2Kron. 17:3.

Wij hebben alles nodig en nog meer dan alles wat

ons overkomen is; en wij moeten God danken, daar Zijn Woord en Zijn lankmoedigheid ons geen goed meer deden, dat Hij mensen heeft aangewezen om ons beter te maken, 2Sam. 7:14. Gelijk wij met kinderlijke eenvoud het Woord van God moeten gehoorzamen, zo moeten wij ook met kinderlijk geduld alles verdragen wat de Heere ons door mensen behaagt op te leggen. O! dat gezegde van de Heere tot Zijn volk in de dagen vanouds: *Wat krijgt gij over uw breuk, dat uw smart dodelijk is? Om de grootheid uwer ongerechtigheid, omdat uw zonden machtig veel zijn, heb Ik u deze dingen gedaan.* Jer. 30:15. Het is nodig stil te zitten en rustig te zijn, en Gods bevel te eerbiedigen, ik meen de verdrukking. En zolang wij dit niet kunnen doen, zolang kunnen wij onszelf nooit rechte Christenen noemen. Wanneer ik denk aan Mordechaï en aan Daniël, ja ook aan David, en aan het gedrag van hen allen met betrekking tot de machten, waaronder zij gesteld waren, dan kan ik tot geen ander besluit komen, dan dat een ootmoedige onderwerping aan hetgeen God ons door de mensen zendt, een teken van de genade Gods in ons is.

II. *Waarschuwing tot zwakke Christenen.*

Gelijk ik niet anders kan doen dan de handelingen van zulke Christenen afkeuren, waarover ik juist met een enkel woord gesproken heb, zo zou ik zwakke Christenen willen waarschuwen om zich niet aan de ware godsdienst te ergeren ter oorzaak van de verkeerdheden van hun medebroeders. Er zijn twee zaken die zeer geschikt zijn om aan zwakke Christenen een oorzaak van ergernis te geven; de ene is, wanneer het kruis de godsdienst vergezelt; de andere, wanneer belijders van de godsdienst als kwaad-

doeners lijden. Tot beiden zou ik dit zeggen:

1. Ofschoon het kruis niet aangenaam voor het vlees is, zo moeten wij het toch geduldig dragen en er ons niet aan ergeren.

2. Ofschoon wij verontwaardigd moeten zijn over, en ons behoren te ergeren aan wangedrag, zo moeten wij ons toch niet aan de godsdienst ergeren ter oorzaak van het wangedrag. Sommigen wijten inderdaad het wangedrag aan de godsdienst toe, ja, zijn misschien verblijd dat zij een oorzaak hebben om zich te stoten en tegen Jezus Christus uit te vallen en van Hem af te vallen, zeggende, dat zij dit doen om de vele boosheden die zij op Zijn wegen aantreffen. Evenals de tien stammen tot Rehabeam, de zoon van koning Salomo, zeiden: *Wat deel hebben wij aan David? Ja geen erve hebben wij aan den zoon van Isai; naar uw tenten, o Israël! Voorzie nu uw huis, o David!* 1Kon. 12:16. En zo verlaten zij de Heere, en kleven Hem niet meer aan; noch Zijn volk, noch Zijn wegen; maar dit is slecht. Vliedt daarom van de kwade wegen der Christenen, maar kleeft aan, hetgeen Christelijk is; werpt uit de boze geest, die gij zien moogt, maar houdt u vast aan uw Hoofd en Heiland. Waarheen zult gij beter gaan? De Heere Jezus heeft de woorden des eeuwigen levens, Joh. 6:68. Waarheen zult gij gaan? De zaligheid is in geen ander, Hand. 4:12. Wacht er u dus voor, dat gij geen twist zoekt met de Heere Jezus, en met Zijn wegen, omdat sommige van Zijn volgelingen boze dingen doen. Judas verkocht Hem, Petrus verloochende Hem, en velen van Zijn discipelen gingen terug en wandelden niet meer met Hem; maar daar was Hij niet slechter om en Zijn wegen ook niet. Past daarom op, dat gij goed onderscheid maakt tussen de goe-

de wegen van Jezus Christus en de kwade wegen dergenen die Zijn Naam belijden; en neemt geen oorzaak om uw ziel in de muil der hel te werpen, omdat anderen hun leven verworpen hebben door de wet van God te schenden. Laat de gebreken van anderen u integendeel waakzamer maken; laat de val van anderen u aansporen om beter op uw gangen te letten; vermijdt de klip waarop hij verongelukt is, die u vooringing; en bidt tot God in de hemel, dat Hij u leide op een vlakke en effen weg, opdat anderen zich aan u niet ergeren.

Verder, laat er toch onder de Christenen geen vreugde zijn, omdat het kwaad een broeder overvallen heeft. Haat het kleed, het ding dat slecht is, en waardoor de naam, de eer en het leven van uw broeder zo snood verworpen is; dit is uw plicht; en zijt op uw hoede dat het kwaad u niet aanrande; maar tevens moet gij u over uw broeder ontfermen, en rouw bedrijven over zijn ongeluk; ja, het behoort uw hart te vermurwen en u te grieven dat een het Christendom zo onwaardige zaak zich onder deszelfs belijders zou vertonen.

Raadgevingen om het lijden als een kwaaddoener te vermijden.

Raadgeving 1. Wenst gij niet als een kwaaddoener te lijden, wacht u dan, dat gij geen kwaad doet. Kwade wegen hebben een slecht einde; vliedt de schijn des kwaads, en volgt altijd hetgeen goed is. *En wie is het, die u kwaad doen zal, indien gij navolgers zijt van het goede?* 1Petr. 3:13. En al zijn er zulke vijanden van het goede in de wereld, die u daarvoor zouden doen lijden, dan behoeft

gij niet beschaamd te zijn over uw lijden voor weldoen, en er kan geen goed mens zijn, die niet aan uw zijde zal durven staan in uw zaak. Ja, uw lijden voor het goede zal u gelukkig maken, zodat gij op generlei wijze daarbij verliezen zult.

Raadgeving 2. Wilt gij niet lijden als een kwaaddoener, vliedt dan de oorzaken van het kwade. Wacht u voor verleidend gezelschap. Wacht u voor de mensen, want zij zullen u overleveren. Er zijn mensen in de wereld geweest, die getracht hebben zichzelf door de val van anderen te verheffen. Dit deed Judas, en ook sommigen der Farizeeën, Matth. 10:17; Luk. 20:19,20. Past op uw mond; *de mond des zots is hemzelve een verstoring, en zijn lippen een strik zijner ziel*, Spreuk 8:7. Luistert niet naar de gemakzucht van uw vlees, en naar vleselijke redeneringen; want dit zal u tot boze daden aanzetten.

Raadgeving 3. Wilt gij niet lijden als een kwaaddoener, wacht u dan ervoor, dat gij geen gehoor geeft aan hetgeen niet instemt met de zuivere en onvervalste leer; gij moet uzelf terugtrekken van dezulken, in wie gij de woorden der ware kennis niet bemerkt. Laat geen gebabbel toe tegen overheden, tegen machten, tegen mensen die over ons gesteld zijn; houdt u verre van een kwade zaak. Mijn zoon, zegt Salomo, vreest den Heere, en den koning, en vermengt u niet met hen die naar verandering staan.

Raadgeving 4. Wenst gij niet als een kwaaddoener te lijden, speelt dan niet met het kwaad, geeft er uzelf niet aan over, om met de mensen die boven u gesteld zijn, te spotten en te schertsen. Gaäl spotte met Abimélech, en zeide: Wie is Abimélech, dat wij hem dienen zouden? Maar hij heeft ten laatste zijn loon ontvangen voor zijn

onwaardige taal, Richt. 9. Ik heb van een herbergier gehoord, die op zijn uithangbord een kroon geschilderd had. Hij was een grappig mens. Nu, hij had een jongen, van wie hij placht te zeggen, wanneer hij aardig wilde zijn onder zijn gasten: Deze zal eens erfgenaam van de kroon zijn; en als ik mij niet vergis, dan heeft dit hem het leven gekost. Het is slecht met grote dingen te spotten, met dingen die van God verordineerd zijn, zoals koningen en oversten. Laten zij liever de vrees, de eer, en de achting hebben, die hun plaats, hun ambt en hun waardigheid toekomt. Als gij slechts de Handelingen der apostelen leest, dan zult gij zien, hoe Paulus eer gaf aan degenen die slechts onderkoningen en heidense oversten waren. En hoe hebben hij en Petrus er niet beiden op aangedrongen, dat de gemeenten toch eerbied zouden hebben voor degenen die in hoogheid geplaatst zijn!

Raadgeving 5. Wilt gij niet lijden als een kwaaddoener, wacht u dan daarvoor, dat gij u niet ergert aan de overheid, omdat zij u tegenwerken in uw begeerten. Zij moeten het zwaard dragen, en voor u is het bevel dat gij, indien gij niet tevreden kunt zijn met alle dingen, dat gij lijden moet. Ontevredenheid in het hart baart dikwijls ontevredenheid in de mond; en ontevredenheid in de mond brengt dikwijls ook de strop om den hals. Want gelijk een mens voor een woord in scherts gesproken in ernst kan opgehangen worden, zo is het mogelijk dat degene die ontevredenheid spreekt, daarvoor sterft in nuchtere droefheid. Adonia's ontevredenheid was de oorzaak, dat hij datgene deed dat hem het leven gekost heeft, 1Kon.2:13,23. Grote vrede hebben zij, die Uw wet beminnen, en zij hebben geen aanstoot; want zij zijn aan de wil van God on-

derworpen.

Raadgeving 6. Maar laat bovenal uw geweten hiermee vervuld zijn, dat de Heere de overheid verordineerd heeft, en dat zij Gods ordonnantie is, dat zij de dienaar van God is voor u ten goede, en dat het uw plicht is haar te vrezen, en voor haar smekingen en dankzeggingen te doen bij God, en haar onderdanig te zijn; waartoe wij vermaand worden door Paulus en Petrus, niet alleen om der straf, maar ook om des gewetens wil, Rom. 13:5. Want alle andere redeneringen zijn vruchteloos, indien wij niet in ons geweten overtuigd zijn dat wij geroepen zijn door de Heere om aan de overheid onderworpen te zijn. Ik zeg dit nu niet alsof ik er enigen ken die ontevreden zijn over de regering; want ik bemoei mij liefst, indien niet met Gods kinderen, dan met Zijn heilig Woord; maar omdat ik onder het publiek kom, en ik niet weet in wiens handen deze regels komen zullen, daarom schrijf ik zo. Ik spreek ook zo, om mijn getrouwheid aan de koning en mijn liefde tot mijn medeonderdanen te tonen, en mijn begeerte, dat alle christenen in de weg des vredes en der waarheid zouden wandelen.

TEN TWEEDE. DAT CHRISTENEN NAAR DE WIL VAN GOD KUNNEN LIJDEN EN GELEDEN HEBBEN

Thans zijn wij genaderd tot het tweede punt, betreffende het lijden, dat wij ter overweging gekozen hebben, hetwelk aldus luidt: dat er een volk in de wereld is geweest en nog is, dat geleden heeft en nog lijdt in de zin van de apostel hier, naar de wil van God, of om der gerechtigheid wil.

Dat er zulk een volk in de wereld geweest is, dit zal niemand ontkennen, omdat velen van de profeten, Christus en Zijn apostelen, aldus geleden hebben. Bovendien, de geschiedenissen van alle volken kunnen hiervoor als getuigen optreden, die ons genoeg van de lijdzaamheid en de verdraagzaamheid der lijdens vermeld hebben, alsook van de wreedheid dergenen die hen vervolgd en doodden. En dat er weer zulk een vervolgingstijd zal aanbreken, dit bevestigen beide de Schrift en ons redelijk verstand.

Ten eerste, de Schriften. De Bijbel zegt ons, dat God vijandschap gezet heeft tussen de vrouw en haar zaad, en de slang en haar zaad, Gen. 3:15. Deze vijandschap is zo sterk, dat niemand haar meer uit de weg kan nemen, maar zij zal voortbestaan tot aan het einde der dingen. Deze twee zaden hebben altijd datgene gehad, en zullen altijd datgene hebben, dat lijnrecht tegenover elkaar staat; en dit is *de Geest der waarheid en de geest der dwaling*, 1Joh. 4:6; de zonde en de gerechtigheid, 3:7,8; het licht en de duisternis, 1Thess. 5:5. Vandaar: *een ongerechte man is den rechtvaardige een gruwel; maar die recht is van weg, is den goddelozen een gruwel*, Spr. 29:27. Tenzij gij dus alle mensen bekeren kon en heiligen, of zoudt kunnen ver-

oorzaken dat de ongerechtigen nooit enige macht op aarde verkregen, kunt gij niet beletten, dat er te eniger tijd weer lijdens zullen zijn om der gerechtigheid wil. *En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden, 2Tim. 3:12.*

Ten tweede, om dit te bewijzen met ons verstand, is zeer gemakkelijk. De duivel is nog niet opgesloten in de bodemloze afgrond, de antichrist leeft nog. De regering in alle koninkrijken wordt nog niet door zulk een licht geleid, dat zij het de kinderen Gods zou toestaan om hun God te dienen, gelijk Hij hun bevolen heeft. En zolang dit nog niet zo is, zolang zal er hier of daar nog altijd een volk zijn, dat lijdt met weldoen, om der gerechtigheid wil.

Om deze zaak recht te behandelen, zal ik dit hoofddeel in twee delen verdelen.

A. Ten eerste zal ik u aantonen wat het zeggen wil te lijden om het weldoen, of om de gerechtigheid.

B. Wat het betekent, te lijden om der gerechtigheid wil. Ik maak dit onderscheid, omdat ik bevind dat er onderscheid bestaat tussen lijden om of voor de gerechtigheid, en lijden om der gerechtigheid *wil*.

A. *Wat het is, te lijden om de gerechtigheid.*

Om met het eerste punt te beginnen, namelijk om u aan te tonen *wat het is, te lijden om de gerechtigheid*. Nu, dit kan lijdelijk of niet lijdelijk zijn.

1. *Lijdelijk*, wanneer enig mens om de gerechtigheid lijdt, buiten zijn eigen wil of toestemming. Zó hebben de kleine kinderen te Bethlehem geleden, toen zij door de wrede hand van Herodes omkwamen voor of in de

plaats van Jezus Christus, Matth. 2:16. Elk van deze kinderen stierf om de gerechtigheid, indien Christus de Gerechtigheid is; want zij stierven ter oorzaak van Hem, daar verondersteld werd dat één van hen de Christus Zelve kon zijn. Zó hebben ook de kinderen der Israëlieten geleden om der gerechtigheid, die met hun ouders vermoord werden, ter oorzaak der godsdienst van hen, die hen gewonnen en baarden. Hetzelfde mag van hen gezegd, die om dezelfde reden in Chaldea geleden hebben. Ik zou hier nog bij kunnen voegen die arme kinderen in Ierland, Frankrijk en Piëmont, die om de godsdienst van hun vaders, geworgd en tegen de muren doodgegooid werden. Velen, zeer velen hebben op deze wijze om de gerechtigheid geleden. Hun wil en toestemming komen hierbij niet in aanmerking; en toch hebben zij om de godsdienst of om de gerechtigheid geleden. En gelijk dit gebeurd is, zo kan het wederom geschieden; want indien de mensen nog om de gerechtigheid kunnen moeten lijden, dan kan dit lot ook hun kinderen nog treffen.

Nu, ofschoon dit niet de hoofdzaak van den tekst is, zo zal het toch niet kwaad zijn een enkel woord hiervan te zeggen. De kinderen die aldus lijden, zonder dat hierbij aan een wil en toestemming kan gedacht worden, kunnen toch door de Heere als een aangenaam offer worden aangenomen. Hun zaak is goed, zij lijden om de gerechtigheid. Hun harten hebben geen afkeer van de zaak waarvoor zij lijden; en, ofschoon zij kinderen zijn, God kan met hen handelen als met Johannes de Doper; Hij kan hen in een oogenblik van vreugde doen opspringen voor Christus, of Hij kan hen behouden door Zijn genade, gelijk Hij anderen van Zijn uitverkoren kinderen behoudt; en Hij kan

hen dus *grijpen*, ofschoon zij Hem niet kunnen *begrijpen*; ja, waarom zouden zij niet alleen behouden, maar ook in zeker opzicht martelaren van Jezus Christus genoemd worden, en als dezulken die voor Gods zaak in deze wereld geleden hebben? God troostte Rachel over haar kinderen, die Herodes vermoord had in de plaats en ter oorzake van Christus. Hij zegt tot haar: Bedwing uw stem van gewezen, en uw ogen van tranen; want er is loon voor uw arbeid, uw kinderen zullen uit des vijands land, de dood, wederkomen. En wederom zegt Hij: Uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpale; hetwelk op evangelische wijze verklaard, betekenen moet, dat zij zullen komen tot de eeuwige heerlijkheid. Vergelijk Jer. 31:15-17 en Matth. 2:18.

En mij dunkt dat dit niet alleen voor Rachel en haar kinderen geschreven is, maar ook tot troost van allen, wier kinderen geleden hebben, of nog zullen lijden om de gerechtigheid. Geen van deze dingen, zoals spoedig zal worden aangetoond, gebeuren buiten het raadsbesluit Gods. Hij heeft zowel het lijden der kinderen als van volwassenen bepaald. En het is licht te verstaan, dat God evengoed kan voorzien wie van Zijn uitverkorenen door de wrede handen en in hun prilste jeugd zullen lijden, als wie van hen dan een natuurlijke dood zullen sterven. Hij heeft zowel zijn gelovigen onder de minderen van jaren als onder de minderen in waarde of anderszins; en soms lijdt zowel het kleinste lid van het lichaam als het hoofd of het voornaamste lid. En ofschoon ik niet begeer die dagen weer te zien, toch dunkt mij dat het mij aangenaam zal aandoen, wanneer ik die kleinen, die aldus voor Jezus geleden hebben, zal zien staan in hun witte klederen met de ouder-

lingen voor de troon, om het Lam een nieuw lied te zingen.

2. *Niet-lijdelijk*. Maar om hiervan af te stappen en tot datgene te komen, hetwelk meer in de bedoeling ligt om behandeld te worden, namelijk om u aan te tonen, wie werkdadig lijdt om de gerechtigheid.

(1.) *Hij is het, die uit zijn eigen wil en uit zijn eigen toestemming verkiest om voor haar te lijden*. Alle lijden, dat actief lijden genoemd kan worden, moet met toestemming van de wil plaats hebben; en dit wordt gedaan, wanneer een mens, de zonde en het lijden voor zich hebbende, het lijden liever verkiest dan de zonde. *Hij verkoos liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben*, Heb. 11:25. En wederom, *zij namen de aangeboden verlossing niet aan*, dat wil zeggen, lage en onwaardige voorwaarden, *opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden*, vers 35.

Inderdaad, niemand kan een Christen dwingen om als een Christen te lijden, zonder zijn eigen toestemming. Alle Christenen zijn lijdensgenooten met hun eigen wil en toestemming. Vandaar dat er gezegd wordt, dat zij hun kruis moeten opnemen, door welk opnemen een daad van hun wil bedoeld wordt, Matth. 10:38, 16:24. Zo ook wederom: *neemt Mijn juk op u*; hetwelk ook een daad van de wil bedoelt, 11:29. Dit daarom, is de eerste zaak, die ik u wens voor te leggen. Niet dat de wil op zichzelf genoeg is om te verklaren, dat een mens lijdt om de gerechtigheid; want een mens kan, uit kracht van dwaling en door de macht van een dwalend geweten, gewillig zijn om voor de ergerlijkste dwaalleer in de wereld te lijden. Maar ik breng dit voor uw aandacht om u te tonen dat een werkdadig lijden

om de gerechtigheid ook geschieden moet met de toestemming van de wil; de begeerte van de mens moet erin zijn.

(2.) *Hij, die om de gerechtigheid lijdt, moet ook een goede zaak hebben.* Een goede zaak te hebben, is het hoofdbestanddeel van het lijden om de gerechtigheid. Een goede zaak, wat is dat? Wel, voorwaar, het is de waarheid van God, hetzij in haar geheel, zoals zij in de Schriften vervat is, of in haar delen, zoals zij mij is voorgezet om te geloven of te doen naar enig deel van dat heilige Woord. Dat kan de zaak genoemd worden, waarvoor iemand lijdt; of zoals het op een andere plaats genoemd wordt, *het Woord der gerechtigheid*, Hebr. 5:13. Het mag ook de vorm, of de zuivere leer, of dergelijke genoemd worden. Omdat zonder dit Woord, de inhoud en de strekking der waarheden Gods niet gekend kunnen worden. De vraag van Pilatus, *wat is waarheid?* zal nog steeds een vraag blijven voor al degenen die het Woord van God niet hebben, of het Woord als de regel der gerechtigheid niet achten, Joh. 18:38. Ziet toe daarom, of uw zaak goed is, gij die wenst te weten wat het zeggen wil om te lijden om de gerechtigheid; stap geen haarbreedte buiten de grenzen van het Woord der waarheid; wacht u ook voor misverstand, en voor verwringing van Gods Woord. Laat de woorden van de oprechten recht staan, verdraai ze niet, met het doel om ze met een verkeerd begrip te doen overeenstemmen. Neem deze drie woorden tot een gids in deze zaak voor u, om dit te verhinderen. Zij tonen de mensen hun zonden, en hoe zij met een Zaligmaker in aanraking kunnen komen; zij gebieden de mensen om heilig en nederig te zijn; zij bevelen de mensen om zichzelf aan de overheid te onder-

werpen. En wat hiermee in strijd is, komt voort of uit onwetendheid of uit het verwrigen van het Woord der gerechtigheid uit deszelfs plaats.

Maar het Woord der gerechtigheid, uw zaak binnen welke grenzen gij uzelf moet houden, indien gij lijden wilt om de gerechtigheid, moet in twee delen verdeeld worden.

(a.) Het bevat een openbaring van zedelijke gerechtigheid.

(b.) Het bevat een openbaring van Evangelische gerechtigheid.

(a.) Voor zedelijke gerechtigheid lijden de mensen zelden; tenminste daarvoor alleen. Omdat dit de gerechtigheid der wereld is, en datgene, hetwelk zich eenvoudig als zodanig, in het geweten van elk mens openbaart, en een getuigenis voor zichzelf heeft, zelfs in het licht der natuur. Bovendien, er is niets dat daartegen de strijd aanbindt, behalve datgene waarvoor een ieder zich schaamt met woorden te pleiten, en dat is de onzedelijkheid. En dit is het wat Petrus bedoelt, wanneer hij zegt: *En wie is het, die u kwaad zal doen, indien gij navolgers zijt van het goede?* 1Petr. 3:13. Indien gij navolgers zijt van zedelijke goedheid. Maar indien het gebeuren mocht; want het geval is zeldzaam, dat iemand u lijdens maken zoude, omdat gij God liefhebt en uw naasten goed doet, zo zijt gij zalig. Ofschoon ik niet denk dat het besluit van de apostel hier eindigt. Maar hierover spoedig meer. Want laat een mens een goede naaste in de zeden zijn; laat hij de hongerigen voeden, de naakten kleden, de armen mild uit zijn beurs voorzien, en datgene doen hetwelk hij wil dat anderen hem zullen doen; laat hij hier ophouden, en zich niet met de naam van Christus inlaten, gewis, dan zal hij slechts weinig vijanden hebben. Want het is niet de wet, maar Chris-

tus, Die een struikelblok is en een rots der ergernis, Jes. 8:14,15, Rom. 9:31-33.

(b.) Daarom, er is in Gods Woord een openbaring van een andere gerechtigheid, een gerechtigheid die niet zo zichtbaar is, en niet zo strookt met het verstand van de mens als die zedelijke gerechtigheid. Deze gerechtigheid maakt de mens recht in zijn beginsel en in zijn wandel; hetgeen vreemd is voor de natuurlijke mens. Vandaar dat er geschreven staat, dat zij voor hem een dwaasheid is, 1Kor. 2:14. En wederom: *wiens lof niet is uit de mensen*, Rom. 2:29. Deze gerechtigheid is geopenbaard in de Schriften; maar de blinde kan haar niet zien. Zij is het werk van de Heilige Geest in het hart, en zij wordt daarom de vrucht van de Geest genoemd, en de genade, welke in haar volheid slechts in Christus te vinden is, Joh. 1:16, Kol. 1:19, 1Tim. 1:14. Deze gerechtigheid in het hart geplant, leidt een mens door het Woord van God uit, om naar een andere gerechtigheid te zoeken, die onzichtbaar is en vreemd voor de natuurlijke mens. En dat is die gerechtigheid, die terecht de gerechtigheid van Christus genoemd mag worden; een gerechtigheid die geworteld is in zijn gehoorzaamheid aan Zijns Vaders wet, toen Hij beschouwd werd in de plaats van Zijn gemeente; een gerechtigheid die Hij in de wereld heeft gebracht, niet voor Zichzelf, als beschouwd in een persoonlijke staat, maar voor dezulken die zich door het geloof op Hem zullen wagen, om door Hem het eeuwige leven te verkrijgen, Rom. 5:19, Fil. 3:7-10.

Wederom, dit aannemen van deze aldus gevonden gerechtigheid in Christus door het geloof, en het zich daar-

aan vastklemmen, leidt mij nog tot een andere gerechtigheid, welke is de ingestelde godsdienst, door Christus aangewezen voor al Zijn volgelingen, om zich daarin te beënaarstigen. Deze godsdienst is gegrondvest op positieve voorschriften, en bijgevolg op woorden der gerechtigheid, die genoemd worden de woorden van Christus, de gezegden van Christus, enz.

Nu, op deze bodem begint het verschil tussen de man Gods en de wereldling. Want, ten eerste, leren wij door dit inwendig beginsel der gerechtigheid inzien, en zeggen, dat mensen van nature geen Christenen zijn, van welke voorrechten ook zij zich deelgenoten mogen wanen. Maar al wie een Christen is, van God zo gemaakt zijnde, is ontvangen en uit God geboren, en is een nieuw schepsel gemaakt door de zalving van de Heilige Israëls, Jak. 1:18, Joh. 3:3,5, 2Kor. 5:17,18, 1:21, 1Joh. 2:20,24,27.

Nu, dit willen deze natuurlijke mensen niet horen, deze taal is onverdraaglijk voor hen; want dit sluit hen volkomen buiten van een deel in de erve der heerlijkheid. De Christen daarentegen staat hierop, en steunt wat hij zegt, op het Woord van God. Nu begint het spel, en de lieden der wereld beramen plannen hoe zij zulke lastige wezens uit de weg zullen ruimen. Maar omdat de Christenen liefde tot hun naasten bezitten, en hen dus niet licht willen laten omkomen in hun zonden, daarom beginnen zij met hen te twisten, door redeneringen, door geschriften, door preken en door boeken over het Evangelie; en zij volharden in hetgeen zij zeggen. De wereld wederom, is vertoornd over deze gezegden, over deze preken en deze boeken; want daaruit moeten zij de gevolgtrekking maken,

dat zij personen zijn zonder bekering, en zonder hoop voor de eeuwigheid. Hier wederom, oordeelt de vleselijke wereld, dat dit volk hooggevoelend is, eigenzinnig, bemoeiziek, twistziek, eigendunkelijk, en bijgevolg onverdraaglijk. De Christen gaat nochtans voort en houdt vol hetgeen hij gezegd heeft. Dan begint de arme wereld met haar laatste reddingsmiddel, de gezegden van de belijder van het Evangelie te draaien en te verdraaien. Hun woorden verwingende, vervalsende, overdrijvende en verminkende, laten zij hen dingen zeggen, waaraan de gelovige zelf nooit gedacht zou hebben.

Zo hebben zij onzen Heere en Zaligmaker behandeld; want daar zij niet in staat waren Zijn leer aan te nemen, zo begonnen zij Zijn woorden te verdraaien, gelijk zij later ook met Luther gedaan hebben; en zij hoopten een einde aan deze dingen te maken, door Hem aan het kruis te nagelen. Maar dit is slechts een begin; want de Christen gaat door het Evangeliewoord voort met zijn bestraffingen. Want hij vindt ook iets te zeggen op al hetgeen deze mens door de bekwaamheid van zijn natuur doen kan tot vrijmaking van zichzelf van de wet der zonde en des doods. Hij veroordeelt hem door het Woord, omdat hij in de staat der natuur is, en hij veroordeelt ook al hetgeen hij doet, terwijl hij in deze staat is, als datgene, hetwelk God niet behagen kan. Dit brengt hem nog meer uit zijn humeur, nu worden hem zijn goden ontnomen. Zijn kleed, wat het ook zij, wordt hem uitgetrokken, en hij wordt naakt in de tegenwoordigheid Gods gesteld. Dit, zeg ik, brengt hem meer en meer uit zijn humeur. Deze dompers, zegt hij, zijn nooit tevreden, zij hebben iets op onze staat te zeggen, zij weten wat van onze werken te zeggen, van onze beste werken.

Zij bestraffen ons, omdat wij zondaars zijn, en zij maken het ons tot een verwijt, als wij ons verbeteren; zij zeggen dat wij van nature geen Christenen zijn, en dat onze beste daden ons zulks niet zullen maken. Wat willen zij toch van ons? Zo twisten zij voort, maar de Christen kan hieraan niets veranderen, tenzij hij hen naar de hel kan zien gaan, zonder hen te vermanen. Want het Woord van God veroordeelt zowel des mensen gerechtigheid als de zonden; het veroordeelt niet des mensen gerechtigheid onder de mensen, want daar is zij goed en nuttig, Job. 35:6-8; maar bij God, om de ziel te verlossen, is zij niets meer dan een wegwerpelijk kleed, Jes. 64:6.

Zulk een Christen kan het ook niet toelaten, dat deze vleeselijke mensen zich misleiden door een omzetting van woorden; want de duivel, die de grote bestuurder van deze vleeselijke mensen is in zaken betreffende hun onsterfelijke zielen, en het pleidooi dat zij voor zichzelf opstellen, zal hen aan allerlei listen en vonden helpen om hun zaligheid op droggronden te bouwen. Door hen de daden der natuur genadedaden te doen noemen, zal hij hen aanmoedigen om deze de gerechtigheid van Christus te noemen, en datgene waardoor een zondaar gerechtvaardigd kan worden van de vloek der wet voor God. Deze listen ziet de Christen, en getrouw aan Gods waarheid, met een innig verlangen naar de zaligheid van zijn naasten, zoekt hij deze drogredenen te ontmaskeren, en betere dingen aan zijn naasten aan te bieden, waarop deze zijn ziel wagen kan; welke betere dingen gewaarborgd zijn door het Nieuwe Testament, waarvan de natuurlijke mens een vreemdeling is. Doch daar deze dingen, die de Christen de natuurlijke mens aanbiedt, de laatste zo vreemd en zo on-

verstaanbaar zijn, zo werpt hij ze van zich als fabels en dwaasheden, 1Kor. 2:14. Hier neemt hij dus weer een andere gelegenheid te baat om zijn twist en zijn strijd tegen de Christen voort te zetten, hem lasterende en dingen tot zijn last leggende, die hij niet verstaat; ja, ook tegen de leer van de Christen brengt hij vele dingen in. Namelijk, dat die ons zegt dat de mens geschapen is om verdoemd te worden, dat des mensen gerechtigheid niet beter is dan de zonde, dat een mens zowel kwaad als goed moest doen, dat wij geloven en doen mogen wat ons behaagt, dat heiligheid aan God niet behaagt, en dat zondigen de weg is om de genade overvloediger te doen worden. Bovendien, zeggen zij, de Christen veroordeelt goede indrukken en alle goede beginselen; hij verwerpt het goede dat wij hebben, en hij wil ons laten vertrouwen op een gerechtigheid die wij niet kunnen goedkeuren. Zodoende wordt de twist groter en groter, en de kloof wijder en wijder tussen de Christen en de wereldling. Maar het houdt hier nog niet op.

Want het is mogelijk dat de vleselijke mens door de kracht en de macht van Gods Woord geheel en al uit het bolwerk van zijn drogredenen verdreven wordt, en dat hij toe moet geven aan hetgeen de Christen van de waarheid getuigt. Ik mag dit niet van allen zeggen. De breuk blijft evenwel bestaan, omdat er niet meer is dan een toestemmen, niet meer dan een blote kennis. Want hoewel het de kennis der dingen is, die door God als een middel gebruikt wordt om de genade in het hart te brengen, zo gaat daarom de genade nog niet altijd gepaard met de kennis; het Woord zetelt dikwijls in het verstand, en blijft daar, omdat het niet van die genade vergezeld is, die het een kracht

Gods tot zaligheid kan maken. Nu, wanneer het zo met de ziel gesteld is, dan verkeert zij in het allergrootste gevaar, omdat er nu in het hart van de mens een gedachte geboren wordt, dat de mens in een verlostte staat verkeert; een gedachte, in plaats van geloof, die opgeblazen maakt, in plaats van de ziel te leiden om op God te vertrouwen voor genade door Jezus Christus. Dit worden de woorden genoemd dergenen die opgeblazen zijn; de woorden alleen, omdat zij niet vergezeld zijn van de zaligmakende genade, 1Kor. 4:19, 8:1, 1Thess. 1:5.

Dit ziet de Christen ook, en hij zegt dat deze woorden te zwak zijn om de ziel tot de heerlijkheid te geleiden. En dit zegt de Christen, omdat hij niet gaarne ziet dat zijn naaste bedrogen uitkomt. Maar dit kan de natuurlijke mens niet verdragen; hierin vindt hij wederom een oorzaak om zich aan de Christen te stoten; en een nieuwe haat ontstaat tegen zijn vriend, omdat die hem de waarheid zegt, en hem een betere weg wil wijzen tot zijn eeuwig behoud. Daarom valt hij weer tegen hem uit, want de vijandschap is nog niet uit de weg geruimd; hij rekent dat hij een onbarmhartig mens is, een die allen veroordeelt en verdoemt, behalve zichzelf; en wat zijn eigenaardigheid betreft in het uitleggen van Gods Woord, och, dat zijn maar dromerijen, zinsbegoochelingen, allegorische grillen, vermeende openbaringen en uitwerkingen van een gekrenkt verstand. Zo spreekt een natuurlijk mens over een kind van God, over de rechtvaardige. Want de Heere heeft zulk een duisternis tussen Egypte en Israël geplaatst, dat zij onmogelijk bij elkaar kunnen komen, zij kunnen niet samenvloeien of ineen smelten. Maar dit is alles nog niet.

Want het is mogelijk, dat deze vleselijke mensen

zich zo verlustigen in de kennis van Gods Woord, dat zij zichzelf aan zekere soort van Christus-verering overgeven. En omdat hun liefde nog slechts vleselijk is, en hun vlees opgeblazen is, en een welgevallen heeft in pronk en praal, zo beginnen zij ten eerste, om hun achting en eerbied voor Christus te tonen, Wie zij zullen aanbidden, Zijn Evangelie, hoewel goed, als een gebrekkig en niet voldoende ding te beschouwen om hun in alle bijzonderheden tot een regel te zijn, hoe zij naar hun eigen goeddunken hun heerlijke leer zullen verkondigen. Want hier en daar, en op een andere plaats, overal ontbreekt iets, zo roepen zij. Hier, zeggen zij, wordt niets gezegd over de plaats, het gewaad, de gebaren, de vertoning en over de uiterlijke grootheid, die wij menen dat behoort gevonden te worden in en bij degenen die Jezus aanbidden. Daar ontbreken weer sierlijke ornamenten, nieuwerwetse formaliteiten, plechtige ceremoniën, welke allen noodzakelijk zijn om de godsdienst te verhogen.

Maar nu maakt de ware gelovige ook hier wederom zijn tegenwerpingen, wanneer hij deze verkeerde dingen ziet, en acht ze als nutteloos en ijdel, Jes. 29, Matth. 15, Mark. 7. Maar zij wederom, ziende dat de dingen die zij gemaakt hebben, de schoonheden der menselijke uitvinding zijn, en dingen die naar hunlieder gedachten bijvoegsels zijn om aan te vullen, waar het Evangelie te kort schiet. Zij zijn beslist om op hun punt te blijven staan, en geen duimbreed af te wijken van die dingen die in hun oog zo loflijk, zo noodzakelijk, zo geschikt en zo betamelijk zijn; dingen die goed geoordeeld zijn door zovele geleerde, vrome, heilige, eerbiedwaardige en goede mensen. Ja, als

dit alles nog maar was, dan zou de rechtvaardige nog wel eens een goede slag kunnen slaan; maar hun ijver voor hetgeen zij verzonnen hebben is zo groot, en hun harten zijn zo vurig om anderen daarvoor te doen buigen en bukken, dat niemand langer adem mag halen, die niet met hen eensgezind van gevoelen is. Dit is te klaar bewezen in Frankrijk, Spanje, Duitsland, Italië en andere plaatsen; en het is om deze zaak dat die vervolging in het leven is gehouden tegen Gods Kerk gedurende enige honderden jaren.

Uit hetgeen omtrent deze dingen gezegd is, maak ik de volgende slotsom op. *Ten eerste*, dat de mens van nature onder de toorn Gods ligt en dus in een verloren toestand is, Ef. 2:1-4, Joh. 3:11. *Ten tweede*, dat de natuurlijke mens van nature onbekwaam is om zichzelf uit deze verloren toestand te verlossen, Joh. 6:44, Ef. 1:19,20. *Ten derde*, dat een mens grondige kennis van, en een recht inzicht in het Evangelie kan hebben zonder daarom nog genade in zijn hart te bezitten, 1Kor. 13:2,3. *Ten vierde*, dat het bijvoegen van menselijke instellingen bij Christus' inzetten, en die hetzelfde gezag te geven en even noodzakelijk te keuren, niets waard is, en wij er onszelf dus niet aan behoeven te onderwerpen, Jes. 29:13, Matth. 15:8,9, Mark. 7:6,7.

Hij, die deze dingen zegt, spreekt de waarheid; want de Schriften zeggen hetzelfde. Dit is dus een goede zaak om voor te lijden, als de mensen willen dat ik lijden moet, omdat ik aldus spreek; want wat ik zeg is op Gods Woord gegrond, en het Woord is de grond en het fundament van elke ware leer. Laat hem daarom die gelooft, wat

hier behandeld is, en die matig en in vrede in dit geloof leeft onder zijn naasten, vasthouden hetgeen hij ontvangen heeft, en zich verheugen dat hij de waarheid gevonden heeft. En indien sommigen hem zullen vervolgen, omdat hij aan deze dingen vasthoudt, dan wordt hij verdrukt, omdat hij goede dingen aankleeft; en dan lijdt hij onder hun handen, omdat zijn zaak goed is.

En zulkeen kan zich met vrijmoedigheid op de Bijbel beroepen, die het fundament van zijn beginselen is; en op God, de Grondlegger van dat fundament, indien hetgeen hij vasthoudt niet goed is. Hij kan zeggen: Heere! ik heb gezegd dat de mens van nature verdoemelijk ligt voor God, en daarom verdrukken zij mij. Heere! ik heb gezegd, dat de mens niet in staat is zich met zijn natuurlijke bekwaamheden uit die verloren toestand te verlossen, en daarvoor laten zij mij lijden. Heere! ik heb gezegd dat de mensen een recht inzicht in Uw Evangelie kunnen hebben, en toch nog zonder genade in hun harten kunnen zijn, en daarvoor laten zij mij lijden. Heere! ik kan niet toestemmen dat menselijke uitvindingen vermengd worden met Uw instellingen betreffende onze eredienst, en dat deze mij opgedrongen worden, en daarvoor laten zij mij lijden. Heere! ik erken de regering, ik bid voor mijn meederen, leef stil onder mijn naasten, geef hun alles wat hun toekomt, voed de hongerigen, kleed de naakten, help de verdrukten, en toon door mijn geloof en mijn wandel dat ik een waar Christen ben; en toch willen mijn naasten mij niet met rust laten. Het is waar, ik kan mij niet naar alle dingen schikken, waartoe sommigen mij roepen; maar dat konden Daniël en Paulus ook niet; en toch zegt Daniël dat hij nooit tegen de koning enige misdaad gedaan had, Dan.

6:23; en Paulus zei: *Ik heb noch tegen de wet der Joden, noch tegen den tempel, noch tegen den keizer iets gezondigd*, Hand. 25:8.

Want hij die zich binnen het bestek van Gods Woord houdt, doet niemand overlast aan, ofschoon hij niet instemt met alle wijzen en manieren van aanbidding in de wereld. Dit beroep op Gods Woord kan niet als een misdaad geoordeeld worden, indien het niet gepaard gaat met smekingen tegen degenen, die ons haten. Maar wij zullen dit voorbijgaan en tot een tweede zaak overgaan.

Gelijk degene die lijdt om de gerechtigheid, een goede zaak moet hebben, *zo moet hij die lijdt om de gerechtigheid ook een goede roeping hebben*.

Ofschoon zijn zaak goed is, zo behoort een mens toch niet door onbehoorlijke middelen het lijden daarvoor in de hand te werken; de natuur leert dit, en de wet van God ook. Het lijden voor een waarheid behoort met behoedzaamheid in handen genomen te worden en met evenveel omzichtigheid volbracht te worden. Ik weet, dat er sommigen zijn die hiertoe meer geroepen zijn dan anderen; de prediker van het Woord is op Gods bevel verplicht het Evangelie in het openbaar te verkondigen, want hij zal er met een *wee mij* afkomen, indien hij het Evangelie niet verkondigt, 1Kor. 9:16. Hij stelt zich daarom meer bloot en is geroepen om zich meer bloot te stellen dan andere Christenen. Toch behoort ook hij behoedzaam te zijn, omdat Christus tot hem gezegd heeft: *Ziet, ik zend u als schapen in het midden der wolven; zijt dan voorzichtig gelijk de slangen en oprecht gelijk de duiven*, Matth. 10:16, Luk. 10. Een mens is door de wet van zijn Heere niet gebonden om zich tussen de kaken van zijn vijand te werpen. Chris-

tus trok Zichzelf terug, Paulus ontsnapte aan de handen der regering door in een mand van de muren der stad neergelaten te worden, 2Kor. 11:32,33. En Christus heeft gezegd, indien zij u in de ene stad vervolgen, zo vliedt naar de andere. Indien zij mij hier niet willen laten prediken, dan zal ik mijn Bijbel nemen en vertrekken. Misschien geschiedt dit, omdat ik op een andere plaats zal moeten preken. Een dienaar van Gods Woord kan spoedig zijn boeltje inpakken, en nemen zijn godsdienst met zich, om aan anderen aan te bieden wat hij weet van zijn God, Hand. 13:44-47. Ook moet naar mijn mening, een verkondiger van Gods Woord niet met de overheid twisten over plaats en tijd. Maar laat hij horen naar hetgeen God hem zegt door zulk een tegenstand. Misschien moet de overheid u uit deze plaats verdrijven, omdat de ziel, die bekeerd of geholpen moet worden onder uw prediking, in een andere plaats is. Wij moeten in alle dingen onszelf tonen zodanigen te zijn, als wij gaarne anderen door onze belijdenis laten geloven, namelijk zachtmoedig, nederig, geen twisters. Wij moeten onze Heere en onze broederen de profeten tot onze voorbeelden nemen.

Maar ik wil hier geen evangeliedienaars gaan onderwijzen; ik zal een paar woorden in het algemeen spreken omtrent hetgeen ik denk dat een voldoende roeping kan zijn voor een mens om voor de gerechtigheid te lijden.

Ten eerste. Elk Christen is door Gods Woord gehouden zijn belijdenis vast te houden, en daarbij te voegen een heilige wandel, omdat de Apostel en Hogepriester zijner belijdenis niet minder is dan Jezus Christus Zelf, Hebr. 3:1, 10:23. Dit wordt door Christus Zelf aldus uitge-

drukt: *laat uw licht schijnen*, Matth. 5:16. Niemand steekt een kaars aan om die onder een korenmaat te zetten. *Laat uw lendenen omgord zijn en de kaarsen brandende*, Luk. 12:35. Paulus gebiedt de Fillippenzen het Woord des levens voor te houden, Fil. 2:16.

En door dit alles wordt meer in het bijzonder bedoeld dat wij ons geloof in Christus voor geen mens moeten verbergen; maar het eerder openbaar moeten maken door een godzalige wandel; want onze belijdenis op deze wijze getoond, is het ordeteken en des Heeren livrei, waardoor wij van andere mensen onderscheiden worden. Zo dan, indien ik, terwijl ik de waarheid van Christus belijd, en zo wandel om mijn belijdenis ervan meer openbaar te maken, daarvoor een lijder gemaakt wordt, dan is mijn roeping goed, en ik mag moedig zijn in God en in mijn belijdenis. Dit wil Petrus zeggen, wanneer hij zegt: *Maar indien gij ook lijdt om der gerechtigheid wil, zo zijt gij zalig; en vreest niet uit vreze van hen, en wordt niet ontroerd; maar heiligt God den Heere in uw harten; en zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk die u rekenschap afeist van de hoop, die in u is, met zachtmoedigheid en vreze*, 1Petr. 3:14,5. Hier is dus een roeping om ons niet met anderen, maar met onze eigen zaken te bemoeien, overeenkomstig onze Christelijke belijdenis te wandelen, en deze te versieren met alle goede werken; en indien iemand zich met mij inlaat en mij rekenschap afeist van de hoop die in mij is, om dan met zachtmoedigheid en vreze belijdenis af te leggen, welke ook de gevolgen zijn mogen. Dat behoorde Petrus gedaan te hebben, waar hij zijn Meester driemaal verloochende.

De reden is, omdat de Christelijke leer zulk een onschuldig ding is, dat, hoe openlijk het ook beleden wordt, het nooit iemand enig leed aandoet. Ik geloof dat Christus mij zalig wil maken; welk leed berokkent dit aan mijn naasten? Ik heb Jezus lief, omdat Hij mij zalig wil maken; aan wie doet dit enig leed? Ik wil hierom Christus dienen zoals Hij mij bevolen heeft; welke schade veroorzaakt dit aan anderen? Ik wil ook mijn naasten zeggen, hoe beminnelijk Jezus is, en dat Hij gewillig is om zowel goed jegens hen te zijn als Hij jegens mij geweest is; en welk leed berokkent dit aan de regering van het rijk? Maar indien men mij hierom wil verdrukken en benauwen; mijn zaak is goed, en mijn roeping is ook goed, om in heilige ernst mijn belijdenis gestand te doen.

Ten tweede. Er is soms een roeping tot lijden om de gerechtigheid, zelfs van de stem der noodzakelijkheid. Dit heeft plaats, wanneer de waarheid door mijn stilzwingen ten gronde moet gaan, of wanneer door mijn terugdeinzen de zielen van anderen in gevaar gebracht worden. Het geval kan zijn, dat Gods wegen onder de voeten vertreden worden; ja, zelfs Zijn Woord, en wegen, en Naam, en volk en al. Zo deed Goliath gedurende verscheidene dagen, 1Sam. 17; en werd opgeblazen in zijn woorden; en er was niet één enig man, niet onder Israël, die hem een woord durfde antwoorden. En nu werd de geest van David in hem ontroerd; en hij stelde zijn leven in zijn hand, en gaf deze man een antwoord; en hij zag dat er reden voor bestond; de noodzakelijkheid riep hem. Is er geen oorzaak, zo sprak hij, ligt de eer des Heeren niet als stervende op de grond; en niemand bezit de moed om deze vermetele godslasteraar aan te vallen? Ik wil met hem gaan vechten; ik zal

mijn leven in mijn hand stellen; sterf ik, dan sterf ik.

Bedenk ook wat Daniël deed toen er een gebod van de koning uitging dat van God noch mens iets gevraagd mocht worden, behalve van de koning alleen. Het volk van Israël, niet één van hen sprak een enkel woord, Dan. 6:7. Nu gaat de noodzakelijkheid langs de straten, uitroepende: Wie is aan des Heeren zijde? Wie? En Daniël antwoordt: *Ik ben aan des Heeren zijde*; door het openen van zijn venster en door zijn bidden, als op andere tijden, driemaal daags met zijn aangezicht naar Jeruzalem, vers 10. Hij hoorde deze stem der noodzakelijkheid, en hij stelt zijn leven in zijn hand, op gevaar van door de leeuwen in stukken gescheurd te worden.

Veel overeenkomst hiermee had de gebeurtenis met de drie jongelingen; want toen het gouden beeld werd opgericht en het bevel tot aanbedding daarvan gegeven, toen durfde niet één rechtop blijven staan wanneer de tijd daar was, om, tot teken van aanbedding, te buigen. De drie jongelingen alleen bogen niet; het was noodzakelijk dat sommigen toonden dat er een God in de hemel was, en dat Goddelijke aanbedding aan Hem alleen toekomt, Dan. 3:10-12.

Maar zij liepen gevaar van in een brandende oven geworpen en tot as verteerd te worden. Maar de noodzakelijkheid heeft een luide stem, die zeer schel klinkt in de oren van een teder geweten; deze stem wekt een jaloersheid op en ontsteekt een brandend vuur van binnen voor de Naam, de zaak, de weg, het volk, en de eer van de God des hemels.

Ten derde. Er is soms een roeping om voor de gerechtigheid te lijden, door de stem der Goddelijke voorzie-

nigheid. Dit is zo, wanneer ik door de voorzienigheid om mijn belijdenis in de handen der vijanden van God en van Zijn waarheid geworpen ben; dan ben ik geroepen om alles te lijden wat de Heere behaagt, door hen, mij op te leggen. Om echter klaar te maken wat ik bedoel, daarom zal ik er hier een paar opmerkingen bijvoegen. 1. Gij moet wel acht geven dat uw roeping goed zij voor deze of gene plaats, waar gij door de voorzienigheid zijt overgeleverd. 2. Gij moet wel acht geven, wanneer gij daar zijt, dat gij uzelf met niets anders bezig houdt dan met hetgeen goed is. 3. Gij moet wel acht geven, dat gij daar niet langer blijft dan de tijd dat gij goed kunt doen of goed kunt ontvangen. 4. Tot zover is de mens in de weg van zijn plicht, en kan hij dus besluiten, dat de voorzienigheid waaronder hij nu is, zulkeen is, die wat zij ook nu over hem brenge, toch genade en zaligheid in zich bevat.

De Heere Jezus, Wiens dood bepaald, en volstrekt noodzakelijk was, waarom Hij ook hoofdzakelijk in de wereld kwam, verkoos liever in de weg van Zijn plicht gevangen genomen te worden dan in enige andere of ergens elders. Daarom, toen de ure gekomen was, neemt Hij Zijn discipelen met Zich, en gaat in de hof in een eenzame plaats om te bidden; dit gedaan hebbende, gebiedt hij Zijn discipelen om te waken, en Hij valt neer in het gebed. Zo bidt Hij eens; Hij bidt tweemaal; Hij bidt driemaal; en Hij geeft ook een goede onderwijzing aan Zijn discipelen. En nu, ziet, terwijl Hij hier was, in de weg van Zijn plicht, zich bezig houdende in het gebed, en in het geven van goede onderwijzingen aan Zijn volgelingen, daar nadert Judas, en een ganse bende gewapend met zwaarden en stokken om Hem gevangen te nemen; aan welke Goddelij-

ke beschikking Hij Zich met alle zachtmoedigheid onderwerpt; want Hij wist dat Hij een roeping had om te lijden, Matth. 26:36-47.

Zo werden ook de apostelen geroepen om te lijden, zelfs terwijl zij in de weg van hun plichten waren. Ja, God gebod hen om in de tempel te prediken, en daar leverde Hij hen over in de handen van hun vijanden, Hand. 4:1-3, 5:20-26.

Als wij in de weg van onze plicht zijn, in de plaats, en bezig met het werk, waartoe wij van God geroepen zijn, hetzij dat werk godsdienstig of burgerlijk is; wij kunnen zonder vrees de afloop van de dingen in Gods hand overlaten, Die alleen wonderen doet. En Hij Die geen musje buiten Zijn voorzienigheid op de grond laat vallen, Hij zal geen haar van ons hoofd laten krenken zonder Zijn wil, Luk. 12:6,7. En daar Hij ons aan Zijn werk verbonden heeft, dat zo is, indien Hij ons ertoe geroepen heeft, dan mogen wij verwachten dat Hij ons zal leiden en er ons door zal helpen; hetzij door ons wederom in de weg der verlossing in onze vorige vrijheid te herstellen, of door ons wèl uit deze wereld te voeren tot diegenen, die onder het altaar met grote stem roepen: *Hoe lang, o heilige en waarachtige Heerser!* Ook zal het ons niet berouwen, wanneer wij daar aankomen, dat wij hier geleden hebben. O! hoe weinig denken toch verdrukte en vervolgte Christenen aan de witte klederen, de kronen, de citers en de gezangen die hen zullen gegeven worden; en aan hetgeen zij zullen ontvangen op de berg van Sion, Op. 6:11, 14:1-7.

Ten vierde. Er is somtijds een roeping om voor de gerechtigheid te lijden, door een onmiddellijke en krachti-

ge inwerking van de Geest van God op het hart. Dit is somtijds zo, en ook maar somtijds; want dit is Gods gewone weg niet, en ook worden vele van Zijn dienaren op deze wijze niet geroepen om voor de gerechtigheid te lijden. Mozes werd aldus geroepen toen hij zo dikwijls tot Farao ging met de boodschap des Heeren in zijn mond. *En hij hield zich vast, als ziende den Onzienlijken*, Hebr. 11:25-27.

Paulus werd op deze wijze geroepen om te lijden, en hij gehoorzaamde en ging en volbracht zijn werk naar de wil van God. Deze soort van roeping noemt Paulus een binden, of een gebonden zijn door de Geest, omdat de Heilige Geest hem zulk een bevel had opgelegd om zo te doen, dat hij op generlei wijze zich er aan kon onttrekken. *En nu ziet, zegt hij, ik gebonden zijnde door den Geest, reis naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar ontmoeten zal*, Hand. 20:22. Want op de geest van hem, die onder deze roeping ligt, zijn banden gelegd, die hem naar de plaats voeren waar hij getuigenis af moet leggen voor zijn God; en onderwerpt hij zich gewillig met te gaan, evenals Paulus, dan zal ook hij een buitengewone tegenwoordigheid des Heeren ondervinden op zijn weg. En ziet eens wat een Paulus genoot; want na de tweede aanval van de vijand, de volgenden nacht stond de Heere bij hem, en zeide: *Heb goeden moed Paulus! want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, alzo moet gij ook te Rome getuigen*, Hand. 23:11. Zo bezoekt de Heere Zijn volk in hun arbeid voor Hem, wanneer Hij hen als met luider stem roept om een groot werk voor Hem te doen. De kracht van zulk een roepstem is groot, en zo iemand, die aldus door God geroepen wordt, mag door niemand teruggehouden worden.

Al hetgeen wij kunnen, is hem te volgen met onze gebeden, geen oordeel vellende over zijn handelingen of struikelblokken voor zijn voeten leggende. Neen, wij mogen niet treuren of rouw bedrijven, opdat wij zulkeen niet be-droeven. Leest Hand. 21:12-14.

Zijn vrienden mogen hem wel voorstellen, wat misschien zijn boodschap vergezellen zal, zoals Agabus door de Geest aan Paulus deed, toen hij diens gordel nam en zichzelf daarmee bond, om te tonen hoe zijn vijanden hem zouden behandelen, wanneer hij daar gekomen was. *Dit zegt de Heilige Geest, zei hij, de man, wiens gordel deze is, zullen de Joden alzo te Jeruzalem binden en overleveren in de handen der heidenen*, Hand. 21. Maar is een mens werkelijk door God tot lijden geroepen, dan verkeert alle droefheid in vreugde; want dan is hij niet alleen bereid om gebonden te worden, maar ook om te sterven voor de Naam en de zaak van de Heere Jezus, Hand. 21:13.

Ook voorbeelden van latere tijden zouden opgenoemd kunnen worden omtrent buitengewone roepingen tot het lijden om de gerechtigheid. Want velen plachten gedurende de eerste driehonderd jaren der vervolging, toen niemand wist wie zij waren, openlijk voor het aangezicht van hun vijanden te komen, te zeggen wat zij waren, en de dood te ondergaan voor wat zij beleden. Ik herinner mij de vrouw, die, toen haar vrienden voor haar uitgegaan waren om te lijden, buiten adem toe kwam snellen, uit vrees dat zij niet intijds genoeg zou zijn om voor Jezus Christus te lijden.

Maar ik zal u een voorbeeld geven uit latere tijden, zelfs in het begin der regering van koningin Elizabeth,

toen een man uit Hertfordshire zover als Rome zelf ging, om daar getuigenis af te leggen van zijn God tegen de ongerechtigheid van die stad. Toen deze man, daar gekomen zijnde, het vertelde waarom hij gekomen was, toen namen zij hem gevangen en veroordeelden hem om als een ketter verbrand te worden. Nu moest hij van de gevangenis naar de gerechtsplaats op een ezel rijden met het aangezicht naar den staart gekeerd, en van de schouders tot de lendenen ontbloot worden, opdat men hem den gehele weg over zou kunnen kwellen door brandende toortsen tegen zijn zijden te werpen. Maar hij, niets vrezende, sprak in zijn vermaning tot het volk om van hun zonden en afgoderij te vlieden; hij nam de brandende toortsen zelfs in zijn handen en drukte ze tegen zijn naakt lichaam om te tonen hoe weinig hij gaf om hun pijnigingen. Toen hij aan de gerechtsplaats was aangekomen, verdroeg hij de smartelijkste pijnen met zulk een kalm gemoed, en getuigde met zulk een warme ijver voor Gods waarheid tegen hen, dat zijn vijanden in verbazing uitriepen: Hij zou dit alles niet hebben kunnen lijden als de duivel hem niet geholpen had. Zijn naam ben ik vergeten, maar gij kunt hem vinden in het derde deel van het Martelaarsboek van Fox, pagina 1022. Maar wij zullen dit voorbijgaan en tot ons tweede hoofddeel komen.

B. Wat het is, te lijden om der gerechtigheid wil.

Om aan te tonen wanneer gezegd mag worden dat een mens niet alleen lijdt om de gerechtigheid, *maar ook om der gerechtigheid wil.*

Het lijden om der gerechtigheid wil moet of in de

bedoeling van de vervolger of anders in die van de vervolgde liggen. Wanneer de vervolger een persoon verdrukt om een vermeend goed, dat hij vermoedt dat die persoon bezit of belijdt, dan is hij de oorzaak dat deze persoon lijdt om der gerechtigheid wil. In deze zin kan een mens, die geen genade bezit, niet alleen lijden voor de gerechtigheid maar ook om der gerechtigheid wil. Maar hierover zal ik niet spreken, daar de tekst hierover niet handelt.

De zaak daarom, waarover wij nu moeten spreken is deze. Wanneer van een mens gezegd mag worden, dat hij lijdt uit liefde tot of ter oorzake van dat goede, dat hij in Gods Woord vindt, of omdat zijn hart verenigd en verbonden is aan het goede der waarheden die hij belijdt; niet dat er iets in enige waarheid van God niet goed is, maar een mens kan de waarheid belijden, niet om het goede dat hij er in vindt, maar om bijoogmerken. Judas beleed de waarheid, niet uit liefde tot de waarheid, maar uit liefde tot de beurs en het geld dat daarin was. De mensen kunnen belijders der waarheid zijn om een vrouw, om handelszaken, om vriendschap, of omdat de belijdenis in zulk een tijd en op zulk een plaats in de mode is. Ik wenste dat er geen oorzaak bestond om dit te zeggen. Nu is er onder dezen geen een, die de waarheid belijdt ter wille van de waarheid; en al moesten ook zulke belijders lijden, God zal hen nooit rekenen onder degenen die lijden om der gerechtigheid wil. Om u dus duidelijk aan te tonen, van wie men zeggen mag dat hij om der gerechtigheid wil lijdt, daarom zal ik tot u spreken over verschillende zaken.

1. Hij, die in de zin van de apostel lijdt, om wel-doen of om der gerechtigheid wil, hij stelt zijn aangezicht tegen niets anders dan tegen de zonde. Hij weerstaat tot

den bloede toe, strijdende tegen de zonde. Zonde is het voorwerp van zijn afschuw, omdat zij een vijandin van God en van Zijn zaak in de wereld is, Hebr. 12:3,4. De zonde is het, die zulk een mens uitkiest als zijn opposante, zijn tegenpartij, en datgene waartegen zijn hart zich verzet heeft. Het is een zeldzame zaak, op de rechte wijze te lijden en mijn gemoed overgebogen te hebben om zich tegen niets anders te verzetten dan tegen Gods vijandin, de zonde; de zonde in de leer, de zonde in de godsdienst, de zonde in levenswandel, de zonde in de samensprekingen. Nu, hij die lijdt om der gerechtigheid wil, heeft reeds lang voor hij tot het kruis komt, de zonde tot zijn mikpunt gekozen om haar tot de dood te vervolgen. Het is de zonde en zijn haat daartegen, die hem in deze toestand gebracht hebben. Hij viel de zonde thuis aan, in zijn huis, in zijn hart, doordat hij de zonde in de wereld of in de openbare godsdienst aanviel. Want hij, die thuis de zonde vrij en onbeheerd kan laten in- en uitgaan, laat hem lijden wat hij wil, hij zal nooit lijden om der gerechtigheid wil. En de reden is, omdat een rechtvaardige ziel, zoals wij lezen in 2Petr. 2:8, de grootste afkeer heeft van die zonde, die haar het eerst kan verontreinigen; en dat is, zoals David het noemt, iemands eigen ongerechtigheid of de zonde die in ons eigen hart woont. Ik heb mij, zo zegt hij, weerhouden van mijn ongerechtigheid, van mijn eigen zonden. Mensen die bang voor brand zijn, bekommeren zich het meest om het vuur onder hun eigen schoorsteen; zij waken het meest tegen datgene dat hun eigen huis het eerst zou doen afbranden.

2. Hij, die lijdt om der gerechtigheid wil, doet zulks ook, omdat hij niet wil dat de godsdienst bevlekt zij met zonde; en dit is meestal de oorzaak dat zovele gelovi-

gen moeten lijden. Zij willen niets te doen hebben met die godsdienst, die zondige overleveringen samenmengt met Gods instellingen, omdat zij weten dat God jaloers is op Zijn aanbedding; en omdat Hij een gestreng bevel gegeven heeft dat alle dingen moeten geschieden overeenkomstig het voorbeeld dat ons op de berg getoond is. Hij weet ook dat de Heere met zulk een godsdienst en zulke aanbidders niet zijn wil, die niet willen aanbidden naar de regel van het Woord van Christus. Hij is ook tegen de zonde, die zo geneigd is aan hem te kleven, terwijl hij voor het aangezicht des Heeren staat. Ik was mijn handen in onschuld, en ik ga rondom Uw altaar, o Heere! Ook verkiest deze mens zoveel mogelijk in de praktische delen der aanbedding te zijn; want hij weet dat het zich bezig houden in heilige dingen met oprechtheid het beste middel is om het verst van de zonde verwijderd te zijn. Hij wenst ook met die heiligen tezamen te zijn, die met hem van één gevoelen zijn tegen de zonde; want hij weet dat twee meer kunnen doen dan een, en dat een drievoudig snoer niet spoedig verbroken wordt. Hebt daarom acht op uzelf, gij die lijdt, of geroepen moogt worden om voor de godsdienst te lijden, indien gij uzelf niet tegen de zonde verzet, indien uw haat tegen de zonde niet de oorzaak is van uw lijden, dan kan van u niet gezegd worden dat gij lijdt om der gerechtigheid wil. Zijt dus op uw hoede, dat niets anders een drijfveer voor u is om te lijden. Een mens kan lijden om te behouden wat hij heeft; daar is bijvoorbeeld, eer en vertrouwen, schaamte om in te stemmen met de vijand, vleeselijke vermetelheid, haat tegen de vervolgers, vrees om door het volk bestraft en veracht te worden, enz. Dit kunnen beweegredenen en drijfveren zijn om te lijden; en

kunnen werkelijk de oorzaken zijn, waarom iemand in de gevangenis zit, ofschoon hij klaagt over pauselijk gezag, bijgeloof en afgoderij, en over de dwalingen die in de godsdiensten in de wereld heersen. Ik zeg dit niet alsof ik iemand ken die zo is; maar ik opper deze zaken, daar zij mogelijk zijn, en ik noem ze, omdat het mijn hartewens is, dat lijdens toch voorzichtig mogen zijn; en waken en bidden mogen, omdat niemand hier oprecht kan zijn, die niet heilig is, die niet kan bidden en waken en zichzelf verloochenen uit liefde tot de gerechtigheid. Ik heb het reeds gezegd en zeg het wederom, het is een zeldzame zaak om in gemoede met een volkomen hart tegen de zonde te strijden.

Is het om der gerechtigheid wil dat gij lijdt? Dan geschiedt dit omdat gij de gerechtigheid in de wereld wenst te bevorderen, in te voeren en te bevestigen; ook treurt gij over de voordelen die de ongerechtigheid op de mensen behaalt. *Ik heb gezien degenen, die trouwelooslijk handelen, en het verdroot mij, dat zij Uw woord niet onderhielden*, Ps. 119:158. En wederom, zij zijn degenen die zuchten en uitroepen over al die gruwelen, die in het midden der mensen gedaan worden, Ez. 9:4. Er wordt veel over de godsdienst gesproken en getwist, namelijk over woorden en vormen. Maar indien ik die godsdienst belijd, die mij leidt op de weg der heiligmaking, en die godsdienst kies die mij het meest geschikt voor de hemel maakt, indien ik daarvoor lijd, dan lijd ik om der gerechtigheid wil.

Gij die waarschijnlijk zult moeten lijden om der gerechtigheid wil, spreekt aldus tot uw ziel: Hoe is het binnen in u gesteld? Welke wensen, begeerten en verlangens zijn daar? Waarom bid ik? Waarom lees ik? Waarom

hoor ik? Waarom bezoek ik de plaatsen der aanbidding? Is het uit liefde tot de heiligmaking? Wil ik de gerechtigheid laten schijnen, omdat ik gaarne zou zien dat godsvrucht zich ook in anderen openbaarde, en omdat ik meer van haar kracht in mijzelf wens te gevoelen? Indien dit zo is, en indien gij lijdt om uw belijdenis, dan lijdt gij niet alleen om de gerechtigheid, maar ook om der gerechtigheid wil.

Handelt gij aldus, omdat gij geleerd wilt worden uitwendige daden der gerechtigheid te doen, en omdat gij anderen daartoe wenst op te wekken? Toont gij aan anderen hoe lief gij de gerechtigheid hebt, door van de gelegenheden gebruik te maken om gerechtigheid te doen? Betoont gij de meeste liefde aan uw hond, of aan uw vijand; aan uw zwijn, of aan de armen? Wiens naakte lichaam hebt gij gekleed? Wiens hongerige buik hebt gij gevoed? Waart gij welgemoed, wanneer gij benadeeld en bedrogen werd? Hebt gij gewillig en met stilheid neergezeten bij uw verlies, en zijt gij geweest alsof gij het niet wist, wanneer gij verongelijkt onteerd en gelasterd werd, alleen omdat gij de goddeloze de mond niet openen wilde om de zaak des Heeren om uwentwil te lasteren? 1Kor. 6:7.

Hij die de gerechtigheid liefheeft, zal aldus handelen uit liefde tot God en Zijn Woord. En hij, die denkt dat hij de mensen kan doen geloven dat hij om der gerechtigheid wil lijdt, en nochtans in zijn levenswandel en in zijn taal toont dat hij geen hart heeft om gedane beledigingen te vergeten en te dragen, hij bedriegt zichzelf.

Er zijn enige schriftuurplaatsen, die in het oog van sommige belijders verouderd schijnen te zijn, inzonderheid zulke die ons vermanen tot een heilige levenswandel

en daden der zelfverloochening; maar in de dag der dagen zal het blijken, dat alleen zij het eigen volk des Heeren zijn, *die ijverig zijn in goede werken*, Titus 2:14. Het is moeilijk om thans belijders over te halen tot negatieve heiligheid; dat wil zeggen, om datgene onaangeroerd te laten, dat slecht is; en dit op zichzelf is nog veelmeer achter gesteld bij een goede levenswandel.

Maar dit is de man die lijdt, wanneer hij om der gerechtigheid wil lijdt, die het zich tot een taak stelt om door alle wettige middelen, naar de bekwaamheid die de Heere in hem geplaatst heeft, de gerechtigheid in de wereld te bevorderen, daar te stellen en te bevestigen; ik zeg, dit is de man die om der gerechtigheid wil lijdt, die lijdt omdat hij aldus handelt; en ik ben er zeker van, dat een wandel die goed is, gevoegd bij de belijdenis van het geloof der dingen die des Geestes Gods zijn, volstrekt noodzakelijk is voor de bevordering der gerechtigheid in de wereld. Vandaar dat Petrus zegt tot degenen, die om der gerechtigheid wil lijden, dat zij een goed geweten moeten hebben, een goed geweten voor God, voor de mensen, voor vrienden en vijanden, 1Petr. 3:14-16, Hand. 24:16, 23:1. Zij moeten een goed geweten hebben in alle dingen, gewillig bereid en begerig zijn om eerlijk, godvruchtig en in gerechtigheid in deze wereld te wandelen; of anders, al lijden zij ter wille van de beste leer onder de hemel, zo lijden zij niet om der gerechtigheid wil, Hebr. 13:18.

Lijdt gij om der gerechtigheid wil? Dan zoekt gij de ondergang der zonde. Dit volgt uit hetgeen vroeger gezegd is; want hij, die tegen de zonde strijdt, zoekt de

gerechtigheid te bevorderen en de zonde te verwoesten. Paulus zei tot de Romeinen: *Word van het kwade niet overwonnen, maar overwin het kwade door het goede*, Rom. 12:21. Het kwade door het goede te overwinnen, is een moeilijke taak. Het is gemakkelijker de zonde af te keuren en tegen haar te roepen, koningen en overheden te smeken om haar te onderdrukken, dan haar te overwinnen door zelf goed te doen. En de zonde moet overwonnen worden door het goede, eerst in uw eigen huis, voordat gij haar bij anderen buitenshuis zult kunnen overwinnen.

Abraham overwon het kwade door het goede, toen hij de ontevredenheid van Lot en diens herders stilde, door hen vergunning te schenken hun kudde te weiden in het beste land dat God hem had gegeven, Gen. 13:7,8.

David overwon het kwade door het goede, toen hij het leven van zijn vijand spaarde, die in zijn handen gevallen was; ook toen het hem verdroot dat enig leed zou geschieden aan degene die niets minder dan zijn dood zocht. *Zij vergelden mij kwaad voor goed, de beroving mijner ziel. Mij aangaande daarentegen, als zij krank waren, was een zak mijn kleding, ik kwelde mijn ziel met vasten, en mijn gebed keerde weder in mijn boezem. Ik ging steeds, alsof het een vriend, alsof het mij een broeder geweest ware; ik ging gebukt in het zwart, als een die over zijn moeder treurt*, Ps. 35:12-14. Dit is het kwade overwinnen door het goede.

Job zei aangaande zijn vijand, dat hij niet verblijd was, wanneer het kwaad hem vond. *Ook heb ik mijn gehemelte niet toegelaten*, zei hij, *te zondigen, door een vloek voor zijn ziel te begeren*. Hij meende dat hij juist het tegendeel deed, en zo overwon hij het kwade door het goe-

de, Job. 31:29,30.

Eliza overwon het kwade door het goede, toen hij de mannen, die om zijn leven kwamen, op een maaltijd onthaalde, en hen in vrede tot hun meester weerzond, 2Kon. 6:19-23.

Het Nieuwe Testament is hier ook vol van, zowel van vermaningen als voorbeelden. *Zeg niet, gelijk als hij mij gedaan heeft, zo zal ik hem doen; maar wedersta de boze niet; maar zo wie u op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe. En zo wie u zal dwingen één mijl te gaan, gaat met hem twee mijlen; geeft dengene die iets van u bidt, en keert u niet af van dengene die van u lenen wil. Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen die u haten; en bidt voor degenen die u geweld aandoen, en die u vervolgen; opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders Die in de hemelen is; want Hij doet Zijn zoon opgaan over bozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen, Matth. 5:39-45. Zegent hen, die u vervolgen, zegent en vervloekt niet, Rom. 12:14. Vergeldt niet kwaad voor kwaad, of schelden voor schelden, maar zegent daarentegen; wetende dat gij daartoe geroepen zijt, opdat gij zegening zoudt beërven, 1Petr. 3:9, Rom. 12:14. Dit is gerechtigheid - dit zijn rechtvaardige loopbanen. En gelijk deze als onderwijzingen werden opgetekend, zo werden zij ook in praktijk gebracht door hen die bij uitstekendheid godvruchtig waren in de apostolische Kerk.*

Paulus zei: *Wij zijn dwazen om Christus' wil; wij zijn zwakken, wij zijn verachten; wij lijden honger, dorst en zijn naakt, en worden met vuisten geslagen; wij worden gescholden, en wij zegenen; wij worden vervolgd en wij*

verdragen; wij worden gelasterd, en wij bidden; wij zijn geworden als uitvaagsels der wereld en aller afschrapsel tot nu toe, 1Kor. 4:10-13. Dit is het kwade overwinnen door het goede, en hij die voor zichzelf die godsdienst heeft uitgekozen, die deze dingen leert, en die deze godsdienst liefheeft, omdat zij deze dingen leert; indien iemand daarom lijdt, die lijdt om der gerechtigheid wil.

4. Hij die om der gerechtigheid wil lijdt, zal deze gerechtigheid met zich dragen waar hij ook heengaat. Noch de vijand, noch uw lijden zullen deze gerechtigheid van u kunnen wegnemen. De gerechtigheid moet u vergezellen op uw wandeling, in uw huis, in uw kamer, op uw bed; zonder haar moet gij u zo vreemd gevoelen, dat gij zonder haar niet leven kunt, Ps. 26, 25:21.

Paulus wilde de gerechtigheid bij zich hebben in zijn lijden, want zij moest als het ware zijn wapendraagster zijn; ja, *zelfs zijn wapenrusting, 2Kor. 6:7. Het is een heerlijk gezegde van Job: Ik bekleedde mij met gerechtigheid, en zij bekleedde mij; mijn oordeel was als een mantel en vorstelijke hoed. Den blinden was ik tot ogen, en den kreupelen was ik tot voeten. Ik was den nooddriftigen een vader, en het geschil dat ik niet wist, dat onderzocht ik, Job. 29:14-16. Als zelfs de vorsten, zegt David, zittende tegen mij gesproken hebben, heeft Uw knecht Uw inzettingen betracht, Ps. 119:23. Een man die de gerechtigheid bemint, handelt als Abraham met Sara; hij voert haar overal met zich mee, ofschoon hij terwille daarvan zijn leven in gevaar brengt. Gerechtigheid! Het is de enige boezemvriendin die een Christen heeft. Zij is het waarnaar hij zijn maatregelen neemt; zij is het waarmee hij raadpleegt over hetgeen hij doet of doen moet in de wereld. David zegt:*

Uw getuigenissen zijn mijn vermakingen en mijn raadslieden, Ps. 119:24.

David! Hij was de man der verdrukking; de lijdende mens in zijn tijd; maar overal waar hij kwam, had hij de gerechtigheid, de wet en een godzalige wandel met zich. Zij was zijn raadgeefster, daar hij een mens, een gelovige, een koning was. Ik durf beweren, dat iemand die zich de gerechtigheid door het geweld en de woede der mensen laat afscheuren, en haar wegwerpt om zichzelf te bewaren, gelijk David Sauls wapenrusting van zich wierp, geen grote liefde heeft tot de gerechtigheid, en tot het kruis, om der gerechtigheid wil. *Aan mijn gerechtigheid zal ik vasthouden, zegt Job, en zal ze niet laten varen; mijn hart zal die niet versmiden van mijn dagen, Job. 27:6.* Wat? Van de gerechtigheid scheiden? Van een rechtvaardig God? Van een rechtvaardig Woord? Van een rechtzinnige belijdenis? Een godzalige wandel? Dat verhoede God genadiglijk! Laat ons haar met ons dragen van het bed naar het kruis; dan zal zij ons van het kruis naar de kroon dragen. Laat zij onze gezellin zijn naar de gevangenis en tot in de dood, dan zullen wij tonen, dat wij liefhebbers der gerechtigheid zijn, en dat wij verkiezen om te lijden om der gerechtigheid wil.

5. Lijdt gij om der gerechtigheid wil? Wel, dan wordt uw gerechtigheid niet verminderd, maar veeleer vermeerderd door uw lijden. De gerechtigheid wast het best in de verdrukking; hoe meer verdrukking, hoe zaliger Christen; hoe meer vervolgd, des te blinkender gelaat, Hand. 6:15. De gevangenis is de smeltkroes, uw genadegiften zijn het goud en het zilver; daarom, gelijk het zilver en het goud door het vuur gelouterd worden om zodoende

meer van hun innerlijke glans te tonen, zo wordt de Christen, die gerechtigheid bezit en liefheeft, en die om harentwil verdrukt wordt, door lijden gelouterd en godzaliger gemaakt, Zach 13:9. Inderdaad, van sommigen die daar komen, blijkt het spoedig dat zij lood, ijzer, tin en op zijn best slechts zilverschuim zijn, en zijn zodoende nergens meer geschikt voor dan om daar te blijven en verteerd te worden; of, om het stempel te dragen, indien zij ooit daaruit komen, dat zij verworpen zilver zijn uit de mond van hun naasten, Ezech. 22:18-22, Jer. 6:28-30. *Hij beproeve mij, zegt Job, als goud zal ik uitkomen*, Job. 23:10.

Toen Saul één spies naar David had geworpen, begon deze voorzichtig te wandelen in al zijn wegen. Maar toen Saul bij zijn eerste woede ook nog samenzweringen voegde om David van het leven te beroven, toen werd David nog voorzichtiger, 1Sam. 18:10-30. Hoe groter de woede en het geweld der mensen zijn tegen de gerechtigheid, des te meer groeien diegenen erin, die de gerechtigheid beminnen. Want zij stellen er prijs op haar niet te verbergen, maar haar te doen blinken; haar niet uit te doven, maar haar aan te blazen en de heerlijkheid ervan te tonen in al haar vormen en schakeringen. *Zo iemand zal rechte paden voor zijn voeten maken, opdat hetgeen kreupel is niet verdraaid worde*, Hebr. 12:13. Hij toont aan iedereen wat geloof is, door liefdadigheid, door zelfverloochening, door zachtmoedigheid, lankmoedigheid, geduld, liefde tot de vijanden, en door goed te doen aan degenen die ons haten. Hij zal zulke vuile taal niet meer in zijn huis toelaten, die vroeger bij hem als gast aanzat. *Nu* is het Kerstmis, nu is het de lijdenstijd, nu moeten wij iedere dag als een feestdag beschouwen. De reden is, omdat

een mens, wanneer hij lijdt om Christus' wil, als op een heuvel, op een toneel in een schouwburg geplaatst is, om een rol voor God in de wereld te spelen. En gij weet, wanneer mensen hun rollen op het toneel moeten spelen, dan achten zij zich meer aan omzichtigheid gebonden, voor de eer van hun meester, voor de eer van hun kunst, en voor een goede naam van zichzelf. Want dan zijn aller ogen op hen gevestigd, allen gapen en staren hen aan, Ps. 22:17. Hier is één misstap even erg als een val op een andere plaats. Nu, de Heere let op onze daden. Hij heeft een welgevallen, wanneer Hij ziet dat een goede wandel de beproeving van de onschuldigen vergezelt.

(1.) Hij die om der gerechtigheid wil lijdt, lijdt om zijn godsvrucht; en nu is het zijn plicht om door daden en werken en woorden de wereld te overtuigen dat hij als zulkeen lijdt.

(2.) Hij die om der gerechtigheid wil lijdt, heeft vele zwakken te sterken door zijn aangename manieren onder het kruis, waarom hij anderen in deugd verre moet overtreffen.

(3.) Hij moet met weldoen de onwetendheid der dwazen tot zwijgen brengen, en daarom moet hij behoedzaam en omzichtig zijn in al zijn handelingen.

(4.) Hij moet een rechter zijn, en de wereld met zijn Heere en medebroederen veroordelen door zijn geloof en geduld onder het lijden, bij de verschijning van Jezus Christus; daarom moet hijzelf heilig zijn. Dit is daarom het juiste kenmerk van het lijden om der gerechtigheid wil, 1Kor. 6:1-5, Hebr. 11:7, 2Thess. 1:5,6, 1Petr. 4:3-5.

6. Hij die niet alleen om de gerechtigheid, maar ook om der gerechtigheid wil lijdt, hij zal zijn zaak niet

verlaten, al zit hij er ook om in de gevangenis, voor al de vermaken der wereld. Zij, die in de dagen vanouds om der gerechtigheid wil geleden hebben, werden eerst verzocht, eer zij in stukken gezaagd werden, Hebr. 11. Verzocht. Waarom? Om uit hun tegenwoordig lijden verlost te worden, door hun geloof en belijdenis in ijzeren boeien achter te laten. Verzocht met beloften van rijkdom, vriendschap en gunst der mensen. Gelijk de duivel tegen de Heere Jezus zei, zo deden de vervolgers vanouds vele beloften aan de lijders, om hen van hun geloof afvallig te maken; alsof zij zeggen wilden: Beul, houw uw gerechtigheid het hoofd af, weg met uw vroom geweten; dan zult gij de vriendschap der wereld genieten. Want eens mensen gerechtigheid kan alleen door zijn eigen wil gedood worden. Dit wist de vrouw van Job maar al te goed, en daarom verzocht zij Job om de hand te slaan aan zijn eigen oprechtheid, Job, 2:9.

Noch duivel noch wereld kan uw gerechtigheid om het leven brengen, dan door uw eigen handen; zij kunnen u niet van uw gerechtigheid scheiden dan door uw eigene daden. Hij die in der waarheid lijdt om der gerechtigheid wil of uit liefde die hij haar toedraagt, hij zal zich niet van haar laten scheiden voor alle goederen der wereld. Het is een treurig schouwspel iemand, die om de gerechtigheid geleden heeft, weer in zijn vorige staat hersteld te zien, als de gerechtigheid waarvoor hij geleden heeft, achter de grendels en in de boeien blijft, blootgesteld aan de spot, de verachting en de smaad der wereld, en vertreden onder de voeten der mensen. Paulus zegt: Het is mij beter te sterven, dan dat enig mens mijn roemen ijdel zou maken. En het zou honderdmaal beter geweest zijn dat zo iemand de weg

der gerechtigheid nooit gekend had, dan na die gekend te hebben, zich af te keren van het heilige gebod dat aan hem is overgeleverd.

Men worstelt om de gerechtigheid in de tijden der vervolging; namelijk of zij opgebouwd of verwoest zal worden. De lijder is er voor, dat zij opgebouwd worde; de vervolgers, dat zij omver gehaald worde. Zo streven zij naar de voorrang. Nu, indien een mens bij zijn gerechtigheid staat en zijn belijdenis vasthoudt, dan wordt de gerechtigheid gebouwd, en kan in die tijd niet neergehaald worden. Zolang kan men van een mens zeggen dat hij overwint; en hij overwint ook in werkelijkheid, al wordt hij om zijn belijdenis gedood. Maar indien hij terugdeinst, indien hij bakzeil trekt, indien hij zich onderwerpt, zijn woorden herroept, of zijn belijdenis verloochent, waardoor hij aan vervolging was blootgesteld, dan pleegt hij verraad aan zijn zaak, aan zijn geweten, aan zijn oprechtheid, aan zijn ziel; ja, aan zijn al; want dan levert hij zijn belijdenis over om voor zijn aangezicht vermoord te worden. *De rechtvaardige wankelende voor het aangezicht des goddelozen, is een beroerde fontein en verdorven springader*, Spr. 25:26. Maar ik hoop, dat degene die de gerechtigheid bemint, en om der gerechtigheid wil lijdt, dit niet doen zal. Ik ontken niet dat een mens soms weleens struikelen kan, zoals Petrus, Origen, Hierom, Cranmer, Baynham, Ormis en andere vromen; maar als hij een van de rechte soort is, een waarachtige liefhebber der gerechtigheid, dan zal hij terugkeren, en diepe droefheid tonen over zijn val.

7. Hij die niet alleen om de gerechtigheid maar ook om der gerechtigheid wil lijdt, hij is niet zo verknocht aan zijn eigen gevoelens, dat hij geen oog zou hebben voor het

goede dat in zijn naasten is. Hij heeft de gerechtigheid lief, waar hij ze ook vinden moge, al ware het in degene die hem slaat, Ps. 141:5. Ja, hij zal bekennen en erkennen dat zij het heerlijkste goed is dat in de wereld gevonden wordt. Zo iemand leeft, wanneer hij in het midden van Gods uitverkorenen is. Ik maak daarom verschil tussen het lijden om een gevoelen of denkbeeld, en het lijden om de gerechtigheid; evenals ik verschil maak tussen het lijden om de gerechtigheid en het lijden om der gerechtigheid wil.

Indien de gerechtigheid, indien het stempel van God, indien de Goddelijke goedkeuring niet op die zaak gevonden wordt die ik vasthoud, laten de mensen dan nooit daarvoor lijden met de gedachte dat zij om de gerechtigheid lijden. Indien de zonde, het bijgeloof, de afgodendienst en de minachting van de wijsheid van Christus en van het gezag en de volmaaktheid van Zijn Woord niet te vinden zijn onder die dingen die ik verstoot, laat mij dan nooit mijn mond ertegen open doen. Ik sta liever aan de zijde en ben liever een metgezel van een oprecht mens zonder ware genade, dan van een belijder die geen oprechtheid bezit. Van de jongeling wordt gezegd, dat Jezus hem aanzag en hem beminde; hoewel hij van Hem wegging, Mark. 10:17-22. Maar er is nooit gezegd dat de Heere Jezus Judas beminde. Ik weet dat de gerechtigheid, waarvoor een gelovige lijdt, in die dagen niet door de wereld wordt omhelsd, daar zij op zulk een tijd onder een wolk is. Maar toch, er is ook gerechtigheid in de wereld; en waar ik haar ook maar zie, daar stel ik haar op hoge prijs en acht ik haar. David erkende dat sommige van zijn vijanden oprechter waren dan zijn eigen dienaren, 2Sam.

4:9-11, 3:31-35. Het is een allerheerlijkst iets, gerechtigheid te bezitten, als gerechtigheid. Jezus Christus werd met olie der vreugde gezalfd boven Zijn medegenoten, omdat Hij de rechtvaardigheid had liefgehad en de ongerechtigheid had gehaat, Hebr. 1:9. De liefde tot de gerechtigheid vloeit uit een hemels vat, en zij is het, en zij alleen, die een mens bekwaam kan maken om te lijden, in de zin van de tekst, om der gerechtigheid wil.

8. Hij die niet alleen lijdt om de gerechtigheid maar ook om der gerechtigheid wil, hij zal zorgen dat zijn lijden met zulk een bevalligheid van woorden en daden gepaard gaat, dat het zelfs na zijn dood nog voort zal leven; en het zal hem ook welgevallig zijn, al moet de gerechtigheid bloeien door zijn verlies. Vanhier is het, dat Paulus zei, dat hij zich verblijdde in zijn lijden, Kol. 1:24; namelijk, omdat anderen daardoor bevoordeeld werden. En dit zei hij: *Ja, indien ik ook tot een drankoffer geofferd worde over de offerande en de bediening uws geloofs, zo verblijd ik mij, en verblijd mij met u allen*, Tit. 2:17. Maar waarom hij zich hierin verblijdt? Wel, omdat zijn verdrukkingen, hoewel smartelijk voor zijn eigen vlees, toch tot verkwikking, troost en versterking van anderen waren. Dit was ook de oorzaak, waarom hij zich tegen de valse broeders in de kerken verzette, opdat de waarheid van het Evangelie onder hen zou verblijven, Gal. 2:5.

Wanneer een mens alles wat hij heeft en wat hij is in gevaar brengt om de gerechtigheid en voor het heil en tot voordeel van de gemeente Gods, en hij daarvoor lijden moet, dan lijdt hij niet alleen om de gerechtigheid, maar ook om der gerechtigheid wil. *Ik verdraag alles*, zegt Paulus, *om de uitverkorenen, opdat ook zij de zaligheid zou-*

den verkrijgen, die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid, 2Tim. 2:10. Hier bestond liefde tot personen, zult gij wellicht zeggen; en ik zeg, ook tot zaken, tot al de gerechtigheden van God die in de wereld geopenbaard zijn, opdat ook de uitverkorenen hen zouden verkrijgen tot hun eeuwige troost en heerlijkheid door Jezus Christus. Want hetzij dat wij verdrukt worden, het is tot uw vertroosting en zaligheid, die gewrocht wordt in de lijdzaamheid van hetzelfde lijden, hetwelk wij ook lijden; hetzij dat wij vertroost worden, het is tot uw vertroosting en zaligheid, 2Kor. 1:6.

Wanneer eens mensen plan en doel is om de gerechtigheid te bevorderen, en hij daartoe wettige middelen gebruikt om het te bereiken, dan is dat doel aangenaam in de ogen des Heeren; en het is een teken dat zulk een mens de gerechtigheid liefheeft; en dat hij, indien hij daarom lijden moet, niet alleen om de gerechtigheid, maar ook om der gerechtigheid wil lijdt.

Ik heb nu gedaan met het eerste hoofddeel, waarin ik spreken zou over de wet en het getuigenis, waaronder wij, zoals ik gezegd heb, de wil van God moesten verstaan, waarover in de tekst gesproken wordt: *Dat zij die lijden naar den wil van God*, dat is, naar Zijn wet en Zijn getuigenis. Nu hebben wij gezegd wat het zeggen wil daarnaar te lijden; thans komen wij tot een andere zaak, namelijk:

De wil van God betekent Zijn bevel en raadsbesluit.

Dat wij onder de wil van God ook verstaan Zijn bevel en raadsbesluit. Want de wil van God is zowel han-

delend, om over Zijn volk te beschikken, als onderrichtend, om ons onze plicht te tonen. Degene dus, die om de gerechtigheid lijdt, gelijk hij lijdt voor datgene hetwelk goed is wat de zaak zelf betreft, en gelijk hij lijdt om datgene hetwelk goed is, op die wijze als die waarheid toekomt waarvoor hij lijdt zo lijdt hij die aldus lijdt, volgens het bevel en plan van God. Dit is dus de volgende zaak, waarover wij moeten spreken, namelijk:

God is de grote Beschikker van de krijg die in de wereld tegen de antichrist bestuurd wordt. Vandaar dat die krijg genoemd wordt, *den krijg van die groten dag des almachtigen Gods*, Openb. 16:14. Het is hier niet wat de vijanden willen, of wat zij besloten hebben, maar wat God wil en wat Hij beschikt heeft; dat zal geschieden. Deze leer verkondigt Jezus, wanneer Hij zegt: *Worden niet vijf musjes verkocht voor twee penningskens? En niet één van die is voor God vergeten. Ja, ook de haren uws hoofds zijn allen geteld. Vreest dan niet, gij gaat vele musjes te boven*, Luk. 12:6,7. In de vorige verzen spreekt Hij tot hen over het doden, en Hij beveelt hen dat zij daarvoor geen vrees moeten koesteren. Vreest niet voor degenen die het lichaam doden, en daarna niet meer kunnen doen. Maar Ik zal u tonen Wien gij vrezen zult; vreest Dien, Die nadat Hij gedood heeft, ook macht heeft in de hel te werpen; ja, Ik zeg u, vreest Dien! Dan brengt Hij hen tot de overweging dat de wil van God het lijden van Zijn volk bestuurt en er over beschikt. Hij verklaart hen ook hoe en waarom zij moeten lijden, zeggende: *Worden niet vijf musjes, enz.*

Ook in Jesaja 8:9,10 en in Jesaja 51:12,13 hebt gij in hoofdzaak hetzelfde. Maar wij zullen niet bij bewijs blijven staan, maar overgaan tot verklaren.

Faraó zei, dat hij zou, ja, dat hij wilde; maar hij kon nog geen schoenriem der Israëlieten aanraken, omdat de wil van God tegen hem was in die zaak. Saul zei dat hij David nu wilde hebben, en tot dat einde liet hij naar hem zoeken onder de duizenden van Juda; maar David was bestemd voor een ander doel; en daarom moest Saul zonder hem weggaan, 1Sam. 23:25, enz. Rabsaké zei dat hij van Assyrië naar Jeruzalem gekomen was om de lieden hun eigen drek te doen eten en hun eigen pis te doen drinken, Jes. 36:12. Maar God zei, dat hij zelfs geen pijl in de stad zou schieten, en het is gebeurd zoals de Heere gezegd heeft, Jes. 37:33, 2Kon. 18, 2Kron. 28. De vijanden van Jeremia en Baruch zouden hen gedood hebben, maar zij konden niet, want de Heere had hen verborgen. Hoevele malen zochten de Joden de Heere Jezus Christus te doden; maar zij konden geen haar van Zijn hoofd aanraken, voordat de ure gekomen was.

Ook degenen die zich met ede verbonden hebben dat zij noch eten noch drinken zouden, totdat zij Paulus gedood hadden, ook zij werden gedwongen meinedig te worden, daar het de wil van God niet was dat Paulus nu reeds sterven zou, Hand. 23:12. Dit moet de gemeente dus wel bedenken in droevige en donkere tijden: *Al haar heiligen zijn in Zijn hand*, Deut. 33:3. Het is de weg des Heeren niet, om de vijanden van Gods Kerk maar te laten doen wat zij willen; neen, dat kan de duivel zelfs niet; want hij zoekt te verslinden wien hij zou *mogen* verslinden, 1Petr. 5:8. En gelijk geen vijand het lijden over een mens kan brengen, indien de wil van God anders is, zo kan ook geen mens zichzelf bewaren van de handen van zijn vijanden, indien God hem tot Zijn roem wil overleveren. Er blijft

dus over, dat wij niet zeer bang voor de mensen behoeven te zijn, en ook niet roekeloos driest mogen zijn; maar dat wij wachten moeten op God in de weg der gerechtigheid; en dat wij gebruik mogen maken van die middelen welke de Goddelijke voorzienigheid ons tot onze veiligheid aanbiedt; en dat wij besluiten dat ons lot, zowel onze vrijheid als onze verdrukking, in de wil des Heeren ligt; en dat wij lijden of niet lijden zullen, al naar het Hem behaagt. Want:

Ten eerste. God heeft bepaald WIE lijden zullen. De verdrukking overkomt ons niet bij toeval of door de wil van een mens, maar door de wil en het raadsbesluit van God. Paulus zegt: *Laat niemand bewogen worden in deze verdrukkingen; want gij weet zelven, dat wij hiertoe gesteld zijn*, 1Thess. 3:3. Wij zijn geneigd om God te vergeten, wanneer de hitte der verdrukking komt; en wij denken dat er iets vreemds geschiedt, wanneer degenen die God vrezen, moeten lijden, 1Petr. 4:12. Maar dit behoort zo niet te zijn; want wij lijden naar de wil en het raadsbesluit van God. Vandaar dat er tot degenen die onder het altaar waren, gezegd werd, dat zij nog een kleine tijd rusten zouden, totdat ook hun mededienstknachten en hun broeders zouden vervuld zijn, die gedood zouden worden, gelijk als zij, Op. 6:11. Het lijden om der gerechtigheid wil geschiedt dus naar de wil van God. God heeft besloten wie lijden zullen. Dit is het eerste.

Ten tweede. Gelijk de Heere in Zijn raadsbesluit bepaald heeft wie lijden zullen, zo heeft Hij ook vastgesteld WANNEER dezen om Zijn waarheid in de wereld lijden zullen. De tijd voor de verdrukking van zulk een mens, wanneer hij in zijn geloof beproefd zal worden, is bepaald vastgesteld. Vandaar is het dat de Heere door een

gezicht in de nacht tot Paulus sprak, toen deze bevreesd was te Korinthe, dat de heidenen hem bij de oren zouden pakken, zeggende: *Zijt niet bevreesd, maar spreek en zwijg niet; want Ik ben met u, en niemand zal de hand aan u leggen om u kwaad te doen*, Hand. 18:9,10. De tijd van zijn verdrukking was nog niet daar. Ook van de Heere Jezus Christus staat geschreven, dat zelfs toen zij Hem zochten te grijpen, niemand van hen de hand aan Hem sloeg, omdat Zijn ure nog niet gekomen was, Joh. 7:30. De tijden en de dagen der verdrukking van het volk des Heeren zijn dus niet in de handen van hun vijanden, maar in de hand Gods; gelijk David zegt: *Mijn tijden zijn in Uw handen*. Het is dus door de wil van God vastgesteld dat dezulken op die tijd, maar niet eerder dan op die tijd, zullen lijden. Maar:

Ten derde. Gelijk God bepaald heeft wie lijden zullen en wanneer dezen zullen lijden, zo heeft Hij ook vastgesteld WAAR deze of die vrome ziel zal lijden. Toen Mozes en Elia op de heilige berg verschenen, toen zeiden zij tot Jezus welk lijden Hij te Jeruzalem zou volbrengen. Jeruzalem was de plaats die bepaald was voor Christus, om daar te lijden; en daar moest geheel Zijn lijden volbracht worden, Luk. 9:30,31. De gelovigen worden door de hand van God hier en daar besprenkeld, gelijk het vlees met zout gestrooid wordt, om het voor bederf te bewaren. En gelijk zij aldus besprenkeld worden, opdat zij de aarde smakelijk zouden maken, zo is ook dienovereenkomstig bepaald, waar zij lijden moeten om de waarheid te bevestigen. Christus zei dat een profeet niet buiten Jeruzalem gedood kon worden, Luk. 13:33. Maar waarom gebeurde het niet, dat een profeet gedood werd buiten Jeruzalem?

Waren er geen vijanden dan in Jeruzalem? Waren er geen gelovigen dan binnen Jeruzalem? Neen, neen, dat was de reden niet. De reden was, dat God bepaald had dat zij daar lijden zouden. Zo dan, wie, wanneer, en waar, hangt af van de wil van God; en zij worden naar die wil bestuurd.

Ten vierde. Gelijk God de personen, de plaatsen en de tijden bepaald heeft, zo heeft Hij ook vastgesteld WELKE SOORT VAN VERDRUKKING deze of gene gelovige zal ondergaan op deze plaats en op zulk een tijd. God zei dat Hij Paulus tevoren tonen wilde hoeveel hij lijden zou om Zijn Naam, Hand. 9:16. Van Herodes, die Johannes de Doper onthoofd had, en van de Joden die de Heere gekruisigd hebben, wordt gezegd dat zij slechts *alles volbracht hadden, wat van hen geschreven was*, Mark. 9:13, Hand. 13:29. Onze verdrukkingen, wat de aard ervan betreft, zijn allen in Gods boek geschreven; en ofschoon het schrift voor ons onleesbaar schijnt, zo kan God het toch zeer goed verstaan. Sommigen uit dezelve zullen zij doden en kruisigen, en sommigen zullen zij geselen in hun synagogen en hen vervolgen van stad tot stad, Matth. 23:34. Denkt gij nu, dat God zeggen zal, sommigen van hen zullen zij zo behandelen, en anderen zullen zij weer anders behandelen; en dat Hij toch niet aan elk zijn deel zal toewijzen?

Neen, ongetwijfeld komen onze verdrukkingen eveneens door de wil van God over ons, als zij in de dagen van ouds op het volk van Jeruzalem vielen. Het was in Gods raad bestemd, wie van hen van honger zouden sterfen, wie door het zwaard, wie in de gevangenis zouden worden weggevoerd, en wie door het gedierte der aarde zouden worden opgegeten, Jer. 15:2,3. Dit is ook hier het

geval; gelijk God de personen, de plaatsen en de tijden bestemd heeft, zo heeft Hij ook vastgesteld welke verdrukking deze of gene vrome zal moeten verdragen om Zijntentwil. Laat ons daarom besluiten, dat het tot hiertoe blijkt, dat het lijden der gelovigen door de wil van God bevolen en beschikt is. Maar,

Ten vijfde. Gelijk dit alles door de wil van God bepaald is, zo is het ook besloten OM WELKE WAARHEID deze of gene gelovige deze of gene soort van verdrukking zal lijden. Elke heilige heeft zijn loopbaan, zijn werk en zijn getuigenis, dat Hem door God is toegeschikt, Mark. 13:34. Johannes had een loop, een getuigenis voor God te vervullen, Hand; 13:25; en zo ook Paulus, 2Tim. 4:6,7; en zo heeft elke gelovige zijn loop; bijgevolg, hij die lijden moet, heeft Zijn waarheid hem aangewezen waarvoor hij lijden moet. Christus moest in een weg van lijden getuigenis afleggen van een waarheid, die alleen op Hem toepasselijk was, Mark. 6:17,18. Stefanus had ook een waarheid, verschillend van de beide vorigen, waarvan hij een heilig getuigenis aflegde, en waarvoor hij als een held stierf, Hand. 7:51-53. Indien gij het Martelaarsboek leest, zult gij er nog meer vinden, en toch heerst er tussen allen een eigenaardige overeenstemming. Van sommigen is bekend dat zij geleden hebben om de Godheid van Christus, van anderen om de mensheid van Christus, van anderen wederom, dat zij om de inzetten van Christus geleden hebben en dat zij om de broederen hun leven hebben neergelegd. En tot zo verre zien wij dat hij die lijdt om der gerechtigheid wil, lijdt, naar de wil van God.

Ten zesde. Gelijk het bepaald is wie der gelovigen lijden zal, en waar, en wanneer, en welke soort van lijden

en om welke waarheid, zo is er ook bepaald DOOR WIENS HANDEN deze of gene mens zal lijden om deze of die waarheid. Het was besloten dat Mozes en de Israëlieten lijden zouden onder de hand van Farao. *En juist daarom heb Ik u verwekt, zegt de Heere, opdat Ik Mijne kracht aan u betone, en opdat men Mijn Naam vertelle op de ganse aarde*, Exod. 9:16. Het was ook bepaald dat Christus lijden zou onder de hand van Herodes en Pontius Pilatus. *Want in der waarheid zijn vergaderd tegen Uw heilig Kind Jezus, Welken Gij gezalfd hebt, beide Herodes en Pontius Pilatus, met de heidenen en de volken Israëls; om te doen al wat Uw hand, en Uw raad tevoren bepaald had, dat geschieden zou*, Hand. 4:27,28.

Dit zijn voorbeelden, waaruit wij mogen afleiden dat al deze dingen van tevoren bepaald zijn. Want indien een musje niet op de aarde zal vallen zonder de wil van God, dan zal het ook niet zonder de wil van God gedood worden, of zonder dat Hij zou weten wie het deed. En als een Christen vele musjes te boven gaat, dan volgt hieruit, dat God Zich meer bekommert over hem, dan over vele mussen. Hieruit volgt, in een rechte reden, dat zowel de vervolgers als de lijders bestemd zijn. Het is dus de wil van God die over ons en onze verdrukkingen beschikt.

Ten zevende. Gelijk al deze dingen door de hand des Heeren gaan, en niet tot ons komen dan door Zijn wil, zo heeft Hij ook in Zijn raadsbesluit bepaald HOE LANG enigen van ons zullen lijden. Het is niet de mens, maar God, Die de tijden bepaalt, hoe lang de roede der ongerechtigheid zal rusten op het deel der rechtvaardigen. Aan Abraham moest dit bekend gemaakt worden. De Heere zei tot Abraham: *Weet voorzeker, dat uw zaad vreemd zal zijn*

in een land, dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen, en zij zullen hen verdrukken vierhonderd jaren, Gen. 15:13. De dienstbaarheid van Israël in Babylon was dus niet alleen in het algemeen bepaald, maar ook de tijd, hoe lang, was vooruit vastgesteld, Jer. 25:11,12, 29:10. De tijd van de heerschappij van het beest en dat de getuigen in zakken zullen wandelen, is juist bepaald, waarbuiten zij niet kunnen gaan, Op. 11, 12, 13.

Ik weet wel dat dit algemeenheden zijn, die de gemeente in haar geheel, en niet bijzondere personen betreffen. Maar zoals tevoren gezegd is, wij moeten van het grotere tot het kleinere overgaan; dat wil zeggen, van vierhonderd jaren tot tien dagen, van tien dagen tot drie dagen en zo van de Kerk in het algemeen tot haar leden in het bijzonder, en tot de tijd en de aard van het lijden, Op. 2:10, Hos. 6:2, Hand. 23:11.

Op deze wijze heb ik dus in weinige woorden u de eerste twee delen van de tekst verklaard, en u aangetoond wat er in de vermaning en raadgeving van Petrus ligt opgesloten. Ik heb u aangetoond tot wie de vermaning gericht is, in welk laatste punt ik u ook heb doen zien wat de wil van God is, en wat het zeggen wil, overeenkomstig die wil te lijden. En inzonderheid heb ik in weinige woorden dit laatste behandeld, om u aan te tonen dat onze verdrukkingen door Hem bevolen en beschikt zijn, opdat gij ten allen tijde wanneer gij in verdrukkingen benauwdheid komt, om Zijn Naam, niet zult wankelen of bezwijken, maar dat gij moedig en vastberaden zult kunnen zeggen: *De wil des Heeren geschiede*, Hand. 21:14. Ik wil hier ook

nog terloops bijvoegen, dat de wil van God grotelijks werkt op de gemoederen der Christenen, door ons gewillig, geschikt en bereidvaardig te maken om onszelf aan Zijn alwijze beschikking te onderwerpen met een heilige overgave. Want met betrekking hierop waren deze laatst aangehaalde woorden gesproken. Paulus zag dat hij een roeping had om naar Jeruzalem te gaan, om daar getuigenis af te leggen van Jezus Christus en Zijn Evangelie; maar zij, aan wie hij zijn plan bekend maakte, smeekten hem met grote ernst, om toch daarheen niet op te trekken; want dat hij zijn leven in gevaar zou brengen. Maar hij antwoordde: *Wat doet gij dat gij weent, en mijn hart week maakt? Want ik ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor den Naam van den Heere Jezus. En als hij zich niet liet afraden, zegt Lukas, hielden wij ons tevreden, zeggende: De wil des Heeren geschiede.*

Uit hetgeen nu besproken is, vloeien vele zaken voort.

1. Dat de roede zowel des Heeren is als het kind; de vervolgers zowel als de vervolgden zijn Zijnen, en Hij heeft Zijn eigen wijze plannen met beiden. Hij heeft hen verwekt, en Hij heeft hen voor Zichzelfen gesteld en voor het werk dat Hij voor hen te doen heeft. Vanhier, dat Habakuk, wanneer hij over de vijanden van des Heeren Kerk spreekt, zegt: *O Heere! tot een oordeel hebt Gij hem gesteld, en o Rots! om te straffen hebt Gij hem gegrondvest*, Hab. 1:5. En daarom worden zij op andere plaatsen genoemd, *de roede van Gods toorn, Zijn stok*, Jes. 10:5; *Zijn hand, Zijn zwaard*, Ps. 17:13,14.

Het is inderdaad een treurig lot wanneer er zo over ons beschikt wordt, wanneer wij daartoe bestemd zijn; dan is het lot niet in lieflijke plaatsen gevallen; zij krijgen niet de heerlijke erve; maar de oordelen Gods zijn ondoorgronde-lijk. Het geformeerde voorwerp mag niet tot Hem, Die het formeerde, zeggen: Waarom hebt Gij mij aldus ge- maakt? Bestemd, gesteld, gegrondvest te zijn om een ver- volger en een verdrukker van Gods Kerk te zijn. O vrese- lijk oordeel! O ontzettende toorn!

Hieruit moeten Gods kinderen drie zaken leren.

(1.) Leert de toestand van de vijand beklagen en bewenen; ik weet dat gij Gods raadsbesluit niet kunt ver- anderen; gesteld zijn ze, gegrondvest zijn ze voor hun werk; en doen moeten zij het, en zij zullen het ook doen. Maar toch betaamt het hen, die hun staat zien, en weten dat hun dag komende is, om over hun toestand te wenen en rouw te bedrijven, en zelfs ook voor hen te bidden; want wie weet of zij onverzoenlijk zullen blijven tot het einde toe, gelijk Herodes? Of dat zij door genade tot berouw mogen komen, gelijk Paulus? En ik zeg het wederom, het zou u een honingzoete gedachte zijn uw ganse leven lang, als uw gebed als middel gebruikt mocht worden tot beke- ring van een van uw vervolgers.

(2.) Misgun hen nooit hun tijdelijke genietingen. *Ontsteek u niet over de boosdoeners; zijt niet nijdig over de goddelozen*, Spr. 24:19. Ontsteek u niet, ofschoon zij uw rustplaats verstoren. Het is de Heere Die het hun bevo- len heeft om uw geloof en uw lijdzaamheid te beproeven. Wenst hen geen kwaad toe met hetgeen zij u ontnemen; het is hun loon voor hun werk; en het zal spoedig blijken

hoe duur zij het verdiend hebben. Hun tijd om zich te verblijden is slechts voor een ogenblik; en dan zullen zij in eeuwigheid vergaan als hun eigen drek, Job 20:5-7. Arme Christen, die uw tijd hebt om door hen verdrukt te worden, dat de genade Gods in u schittere als paarlen en diamanten; gij zijt in het vuur, en zij trekken aan de blaasbalg. Zoudt gij met hen van plaats willen verwisselen? Zoudt gij op hun plaats willen zitten? Begeert gij met hen te zijn? Spreuk 24:1. O, weest tevreden met uw lot, bezit uw ziel in lijdzaamheid; en beklaag en beweene hen in de toestand waarin zij zijn.

(3.) Dankt God, dat uw lot aan de andere zijde is gevallen, namelijk om een te zijn die de waarheid behoort te weten, te belijden en daarvoor te lijden; en genade te hebben om u tot Gods roem en uw eeuwige troost daaronder te gedragen. Deze eer genieten niet alle gelovigen; allen worden niet waardig gekeurd om zo voor Zijn Naam te lijden. Doet dit, zeg ik, al krijgen zij alles, en al laten zij u niets meer over dan een hemd om uw lichaam te dekken, een vel over uw beenderen, of een kuil in den grond om er in gestopt te worden, Hebr. 11:23-26.

2. Benaarstig u om geduldig te zijn onder deze machtige hand Gods, en weest niet te haastig met te zeggen: Wanneer zal deze roede terzijde gelegd worden? Let alleen op uw plicht in dezen, namelijk, om uw geduld deszelfs volkomen werking te laten hebben. En draag des Heeren gramschap, omdat gij tegen Hem gezondigd hebt; totdat Hij opsta om uw recht uit te voeren, Micha 7:9.

Zijn de zaken zo gesteld? Dan leert dit ons dat er een oorzaak moet zijn. De roede wordt niet opgeheven zonder oorzaak; de roede is vooraf bepaald, omdat de zon-

de van Gods volk vooraf gezien is; en dikwijls is de aard der zonde, en de toorn des Vaders te zien in de gedaante der roede. De roede Mijns toorns, zegt God. Een bitter en snel volk moet tegen Jeruzalem aangevoerd worden, een verschrikkelijke en vreselijke vijand moet tegen het land van Israël gebracht worden. Hun zonden riepen om zulk een roede; want hun ongerechtigheden waren tergend, Hab. 1:6.

Dit moest ons opwekken om met alle ernst rouw te bedrijven over onze zonden, en te doen wat wij kunnen om deze dingen te voorkomen, door in den gebede op onze aangezichten te vallen voor de Heere. Indien wij zulke dagen willen verkorten, wanneer zij over ons komen, laat ons dan beminnaars der gerechtigheid zijn en meer en meer wassen in de gerechtigheid des geloofs, en eenswillend worden met de gehelen wil van God in onze harten. Dan zullen die dagen verkort worden, of wij zullen ons in een goede toestand bevinden, omdat naarmate wij onschuldiger en oprechter zijn, en lijden, ons loon te groter zal zijn, wanneer de betaaldag komt; en wat hindert het ons of wij daarnaar ook een weinig moeten wachten?

Deze dingen worden gezonden om Gods volk te reinigen, om hen wit te maken, hen te zuiveren als zilver en hen te louteren als goud, opdat zij enige, opdat zij meer vruchten zullen dragen. Wij worden verdrukt, opdat wij groeien zullen, Joh. 15:2. Het is ook de wil van God dat degenen, die naar de hemel gaan, nauwelijks daarheen zullen gaan, of met moeite. De rechtvaardige zal nauwelijks zalig worden. Dat is te zeggen, zij zullen zalig worden, maar met grote moeite, opdat het te aangamer zij.

Nu, datgene hetwelk de weg naar de hemel zo

nauw, zo eng, zo moeilijk maakt, dat is de roede, het zwaard, de vervolger, die in de weg ligt, die aanwijst waar onze schuilhoek is, die ons pad bemoeilijkt, een put graaft, en die een net spant en strikken voor ons op de weg legt, 1Sam. 23:22, Job 30:12-14, Ps. 9:15, 31:4, 35:7, 119:10, 140:5, 142:3.

Maar dit alles geschiedt om ons geloof te beproeven, en om de hemel heerlijker voor ons te maken. Wanneer wij daar gejaagd en vervolgd aankomen, zullen wij de veilige schuilplaats met te meer blijdschap begroeten. En ik zeg, laat uw ziel meer en meer vervuld worden met de kracht der godzaligheid; opdat de liefde tot de gerechtigheid steeds meer en meer in u moge wassen. Want hij, die lijdt om der gerechtigheid wil, hij kan zeker zijn van zijn gelukzaligheid en eeuwige vreugde.

Daar de roede zowel van God is als het kind, laat ons daarom niet op onze verdrukkingen en benauwdheden neerzien, alsof zij alleen door de hel veroorzaakt en bestuurd worden. Het is waar, een vervolger heeft een zwart merk, maar toch zeggen de Schriften dat al de wegen van een vervolger in de hand des Heeren zijn, Dan. 5:23. Daarom, gelijk wij aan de ene kant bevreesd moesten zijn, zo behoren wij aan de andere kant weer niet bevreesd te zijn voor de mensen; wij moeten bevreesd voor hen zijn, omdat zij ons leed kunnen doen, maar wij behoren niet bevreesd voor hen te zijn, alsof zij losgelaten waren om met ons te doen wat zij willen. God heeft Zijn gebit in hun lippen en Zijn haak in hun neus gelegd; ja, Hij heeft de grenzen van hun woede vastgesteld, en als Hij hen Zijn Kerk in de zee van moeilijkheden laat drijven, dan zal het

water slechts tot aan de hals reiken; en zover kan het komen, maar niet tot aan het verdrinken, 2Kon. 19:28, Jes. 37:29, 8:7,8. Ik zeg, de Heere heeft hen bij de teugel, en Hij bestuurt hen; ook kunnen zij niet eenmaal tegen Zijn volk uitvallen dan onder Zijn toelating, zover Hij het bepaald heeft, en verder geen streep.

En nu nog een paar tegenwerpingen.

1. *Tegenwerping.* Maar mogen wij dan niet vluchten in tijden van vervolging? Uw aandringen bij ons, dat de vervolging door God wordt bevolen en bestuurd, maakt ons bevreesd, om te vluchten.

Antwoord. Ten eerste, met inachtneming van wat tevoren gezegd is; omtrent een roeping om te lijden, moogt gij in dezen doen, hetgeen in uw hart is. Is het in uw hart om te vluchten, vlucht dan; is het in uw hart om te blijven staan, blijft staan. Gij moet alles doen, behalve de waarheid verloochenen. Hij die vlucht, heeft vrijheid om zulks te doen; en hij die blijft staan, heeft ook vrijheid om te staan. Ja, dezelfde mens mag vlieden en staan blijven, al naar dat de roeping en de werking des Heeren in zijn hart moge zijn. Mozes vlood, Exod. 2:15. Mozes stond, Hebr. 11:27. David vlood, 1Sam. 19:12. David stond, 24:8. Jeremia vlood, Jer. 36:11, 12. Jeremia stond, 38:17. Christus trok Zich terug, Luk. 9:10. Christus stond, Joh. 18:1-8. Paulus vlood, 2Kor. 11:33. Paulus stond, Hand. 20:22,23.

Er valt dus in dezen weinig raad te geven. De mens is zelf het best in staat om over zijn kracht of sterkte te oordelen, en welk gewicht deze of gene waarheid op zijn ziel heeft, om te staan of te vluchten. Ik zou hierin niet

gaarne enige invloed uitoefenen; alleen, indien gij vlucht, neem dan de volgende waarschuwingen met u mee:

(1.) Vlucht niet uit slaafse vrees, maar liever omdat het de besturende hand Gods is, die een deur tot ontvluchting opent, en omdat Gods Woord er zijn goedkeuring over geeft, Matth. 10:23.

(2.) Wanneer gij ontvlucht zijt, sticht dan zoveel goed als gij kunt op alle plaatsen; want daarom werd de deur voor u geopend en u de gelegenheid gegeven om te ontsnappen, Hand. 8:1-5.

(3.) Denk vooral niet, dat gij in veiligheid zijt, wanneer gij gevlucht zijt. Het was de voorzienigheid, die u de deur opende, en het Woord dat u gebod om te ontsnappen; maar waarheen en waarom, dit weet gij nog niet. De profeet Uria vluchtte naar Egypte, omdat daar lieden woonden, die hem gevangen moesten nemen, opdat hij weer naar Jeruzalem gebracht zou kunnen worden om daar te sterven, Jer. 26:21.

(4.) Indien gij vlucht van de plaats waar gij zijt, en gij gevangen genomen wordt op een andere plaats, dan ligt hierin een bewijs voor u dat uw roeping klaar is om te lijden. Gij vloodt, omdat er gelegenheid was om te vluchten en omdat gij in het duister waart over uw roeping om te lijden, hoewel gij evenals andere verdrukte en vervolgte kinderen des Heeren gewillig waart om uzelf aan de weg der voorzienigheid Gods over te geven; welnu, thans zijt gij na uw ontvluchting gevangen genomen en bestaat er dus geen twijfel meer of gij zijt in des Heeren weg om voor Zijn Naam te lijden. Alles wat donker was, is nu licht geworden, en uw roeping is verzegeld.

(5.) Als gij dus na uw ontvluchting gegrepen

wordt, zijt dan niet boos op de Heere of grimmig op de mensen; niet op God, want gij zijt Zijn dienstknecht; uw leven en alles wat gij hebt, is het Zijne. Niet op de mensen; want zij zijn slechts de roede in Gods hand, en worden gebruikt daartoe, om u goed te doen. Zijt gij ontsnapt? Lacht er om. Wordt gij gegrepen? Lacht er om. Ik bedoel, wees vergenoegd en eenswillend met alles wat de Heere u zendt, en welke weg Hij ook met u inslaat; want de balans is altijd in Zijn hand. Als er kruis en druk op de ene schaal komt, dan laat uw Vader manna op de andere schaal neerdalen. Het is altijd goed wat Vader geeft.

(6.) Maar als gij vlucht, vliedt dan niet van Gods Woord; vlucht niet terwille van uw brood; vlucht niet uit gemakzucht voor uw vlees; dit is goddeloos en zal noch vrede, noch voordeel aan uw ziel toebrengen; noch nu, noch bij uw dood, noch in de oordeelsdag.

2. *Tegenwerping.* Maar als ik vlucht, dan zullen er sommigen zijn, die mij berispen zullen; wat moet ik nu doen?

Antwoord. En zo zullen er ook sommigen zijn, die u berispen zullen als gij staan blijft; vlucht daarom niet uit slaafse vrees, en blijft niet staan om geprezen te worden. Wat gij doet, doet dat in de vreze Gods, uzelf latende leiden door Zijn Woord en Zijn voorzienigheid; en wat betreft het oordeel van deze of gene mens, laat het oordeel van uw zaak aan God over.

3. *Tegenwerping.* Maar als ik gegrepen word, dan zullen zij waarschijnlijk mijn zaak bevleken met schande en oneer en laster en verwijtingen, en allerlei soort van

valse en kwaadwillige beschuldigingen. Wat moet ik nu doen?

Antwoord. Saul beschuldigde David van oproer, 1Sam. 22:8,13. Amos werd beschuldigd, dat hij een samenzwering gesmeed had tegen de koning, Amos 7:10. Daniël werd beschuldigd dat hij de koning veracht had, en zo ook de drie jongelingen, Dan. 6:13, 3:12. Jezus Christus Zelf werd beschuldigd, dat Hij het volk opgeruid had om de keizer geen schatting te geven, en dat Hij gezegd had dat Hij Zelf de Koning was, Luk. 23:2. Deze dingen zijn dus altijd zo geweest. Maar:

(1.) Kunt gij, na uzelf nauwkeurig onderzocht te hebben, getuigen dat gij aan deze dingen niet schuldig staat, maar er rein van zijt? Ik bedoel, zal uw geweten u rechtvaardigen? Hebt gij er een gewetenszaak van gemaakt, Gode altijd te geven wat Godes is, en de keizer wat des keizers is, overeenkomstig het bevel des Heeren? Indien dit zo is, bekommer u dan niet over hetgeen de mensen zullen zeggen, en welke leugens en verwijten zij ook tot uw last mogen leggen, maar acht uzelf er gelukkig om. *Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil, zegt Jezus. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten die voor u geweest zijn, Matth. 5:11,12.* Troost uzelf dus in de onschuld van uw ziel, en zegt: Ik word geacht als een opstandeling, en toch ben ik een getrouw onderdaan; ik word geacht als een verleider, en toch ben ik waarachtig, 1Sam. 24:8-12, 2Kor. 6:8. Verwijs ook uw zaak naar de dag des gericht; want als gij uzelf verblijden en verheugen kunt bij de gedachten, dat gij eens vrijgesproken zult worden

van alle laster en kwaadsprekendheid, dat zal u nu een riem onder het hart zijn, terwijl gij lijden moet.

(2.) Een goed geweten zal een mens door de hel naar de hemel voeren. Rekent deze smaadheden als een deel van uw verdrukkingen, en al dezulke, waarvoor God u een beloning zal geven, omdat gij onschuldig zijt en omdat zij u aangedaan worden ter wille van uw belijdenis. Maar als gij schuldig staat, ziet dan toe; voor dezulken ben ik geen trooster.

TEN DERDE. DE GOEDE UITWERKING VAN HET TOEVERTROUWEN DER ZIEL IN GODS BEWARING

Thans ben ik tot het derde of laatste deel van de tekst genaderd, namelijk, om tot u te spreken over de goede uitwerking, die volgen zal voor diegenen die op een behoorlijke wijze de raad zullen aannemen welke tevoren gegeven is. *Zo dan ook die lijden naar de wil van God, dat zij hun zielen Hem, als de getrouwe Schepper, bevelen met weldoen.*

Twee zaken liggen nog in het laatste gedeelte van den tekst ter behandeling voor ons. En deze zijn het, waardoor aangetoond zal worden tot welk een goed einde zij zullen komen, die lijden naar de wil van God en hun zielen aan Hem toevertrouwen. I. Dezulken zullen bevinden, dat Hij een Schepper voor hen is. II. Zij zullen bevinden, dat Hij een getrouwe Schepper is. *Dat zij hun zielen Hem als de getrouwe Schepper bevelen.*

Beschouw de wijsheid van de Heilige Geest in deze uitdrukking *de getrouwe Schepper*; hoe juist en op het doel af spreekt Hij. Koning is een grote titel, en God wordt somtijds een Koning genoemd; maar hier wordt Hij bij deze naam niet genoemd; hier wordt Hij de Schepper genoemd; want het is niet altijd in de macht van een koning om zijn onderdanen te ondersteunen en te redden, die voor zijn kroon en waardigheid lijden. Vader is een lieve naam, een titel die in zich bevat een rommelen van Gods goedertierenheid in Zijn ingewanden, en God wordt ook menigmaal door die Naam in de Heilige Schrift voorge-

steld. Maar zo wordt Hij hier niet voorgesteld, maar liever alleen Schepper. Want een vader, een medelijdend vader, kan zijn kinderen niet altijd helpen, ondersteunen en verlossen, al weet hij ook dat zij in verdrukking en benauwdheid verkeren! O! maar een Schepper kan dat wel doen. Daarom wordt Hij hier aan ons voorgesteld als een Schepper.

TEN EERSTE. Een Schepper! Niets kan onder de hand van een Schepper sterven. Een Schepper kan alles onderhouden. Een Schepper kan, als een Schepper, doen wat Hem behaagt. *Weet gij het niet? Hebt gij niet gehoord, dat de eeuwige God, de HEERE, de Schepper van de einden der aarde, noch moede noch mat wordt?* Jes. 40:28.

De zaak des Heeren, waarvoor Zijn volk lijdt, zou reeds duizenden jaren dood en begraven zijn, indien zij niet in de hand Gods geweest was. Het volk, dat voor Zijn Naam en Zijn zaak pal stond, zou reeds lang van de aardbodem weggevaagd en hun naam reeds lang uit het geheugen der mensen zijn uitgewist, indien zij niet in de hand van een Schepper waren. Wie zou verwacht hebben, toen de Israëlieten de Rode Zee inliepen, dat zij er ongedeerd weer uit zouden komen? Wie zou nog hoop gehad hebben voor hun leven, toen de heirlegers der Egyptenaren achter hen waren en de wateren rondom hen kookten? De dood was vóór hen, de dood was achter hen, de dood was rondom hen? Iedereen zou hen toeroepen, gij zijt verloren; maar neen, zij leven, zij juichen, zij overleven hun vijanden; want zij waren in de hand van een Schepper!

Wie durfde het hopen, dat de kinderen Israëls ooit weer uit het land, van onder de hand en de dwingelandij

der koningen van Babylon, tot hun eigen land zouden weerkeren? Zij konden hun wegvoering niet beletten, zij konden niet voorkomen, dat velen hunner gedood werden, toen zij daar kwamen; hun macht was weg, zij waren in gevangenschap; zij waren ver van de erve hunner vaderen; hun vijanden hadden hun land in bezit genomen; hun stad der verdediging was verwoest, en hun huizen waren verbrand tot de grond toe; en toch kwamen zij weer te huis. Er is geen ding onmogelijk bij een Schepper.

Wie zou gedacht hebben, dat de drie jongelingen in de brandende oven konden geleefd hebben? Dat Daniël veilig tussen de leeuwen kon overnachten? Dat Jona naar zijn woning en zijn land terug kon keren, toen hij in de buik van de walvis was? Of dat de Heiland wederom uit de dood zou zijn opgestaan? Maar wat is onmogelijk voor een Schepper?

Dit zijn zaken, die de overweging dubbel waardig zijn, vooral voor hen, die lijden naar de wil van God, en de bewaring van hun ziel met weldoen Hem bevolen hebben. Zij hebben een Schepper om hun zaak te handhaven en te twisten, en een Schepper om hun tegenstanders te weerstaan. En vandaar dat er geschreven staat, dat *allen die zich beladen met Jeruzalem, zullen gewisselijk doorsneden worden, ofschoon al de volken der aarde zich tegen haar zullen verzamelen*, Zach. 12:3.

TEN TWEEDE. Een Schepper! Een Schepper kan niet alleen een hachelijke zaak ondersteunen, maar ook kwijnende gemoederen schragen. Want daar Hij niet moede noch mat wordt, zo *kan Hij de moede kracht geven, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten*

heeft, Jes. 40:29. Hij is de God van de geesten van alle vlees; en Hij heeft het leven van de geest van Zijn volk in Zijn eigen hand. Geesten hebben hun aanzijn van Hem ontvangen; Hij is de Vader der geesten. Hij geeft sterkte en kracht aan de geest van Zijn volk; en niemand kan enige ziel verpletteren, die door God gedragen wordt.

Is het niet iets dat onze verbazing opwekt, een arm en gering mens in de geest des geloofs en der lijdzaamheid alle bedreigingen, wreedheden en verdrukkingen en droefheden, die een gehele wereld hem oplegt, te zien overwinnen? Niemand, niet één kan hem overmeesteren, niet één kan hem dooddrukken, niet één kan zijn geest doen buigen, niet één kan hem noodzaken om te verlaten wat hij van God ontvangen heeft, namelijk een bevel om vast te houden. Zijn heilige onschuldige en heilzame gedachten geven hem meer troost, vreugde en vrede, omdat zij met genade gekruid zijn, en ontsteken in zijn ziel zulk een heerlijk vuur van liefde tot, en ijver voor God, dat al de wateren der wereld nooit in staat zullen zijn dit uit te doen.

Ja, zeggen sommigen, dat komt, omdat hij hardnekkig en stijfhoofdig is, en een die naar geen reden wil horen. Neen, zeg ik, maar het komt, omdat zijn geest in de hand en onder de leiding en de bewaring van een Schepper is. Een Schepper kan een geest maken, geesten onderhouden; en Hij kan één geest sterker maken om te staan, dan al de geesten der wereld om hem neer te werpen. Om te staan, zeg ik, tegen alle machten der hel.

TEN DERDE. Een Schepper! Een Schepper kan de geesten der tegenstanders ten onder brengen, en hen zwak

en onstandvastig maken als water. De Heere, de eeuwige God, de Schepper van de einden der aarde, wordt noch moede noch mat. Er is geen doorgronding van Zijn verstand. Hij geeft de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft; en nu merkt op, de jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen. Een Schepper kan de geesten der vijanden slaan met vrees. God kan hen doen verstaan dat zij mensen zijn en geen God, en dat hun heirlegers vlees zijn en geen geest. Toen de vijanden kwamen om Jezus gevangen te nemen, toen ontzong hun allen moed, hun harten smolten weg van vrees en siddering, zij gingen achterwaarts en vielen ter aarde. Zij hadden hard werk om hun tegenwoordigheid van geest weer te krijgen, ofschoon zij krijgsknechten en wapenen en stokken hadden meegebracht, om een weerloos mens gevangen te nemen.

En ofschoon dit iets is, dat niet zo zichtbaar voor de wereld is als andere dingen, zo geloof ik toch dat God de geesten der mensen plattreedt, wanneer zij Zijn volk verdrukken, meer dan ons bewust is, of zij bereid zijn te bekennen. Hoe was de vijandige geest van Ezau neergeworpen door God, toen hij uitging om zijn broeder te ontmoeten met niet minder dan vierhonderd gewapende mannen? Hij bezweek voor zijn broeder, en in plaats van hem te doden kuste hij hem, Gen. 33:4. Hoe was de bloeddorstige geest van Saul neergedrukt, toen David hem ontmoette aan de ingang van de spelonk, en ook op de heuvel van Hachila? 1Sam. 24, 26. God is een Schepper, en als een Schepper is Hij een Geestformeerder, een Geestherlevendiger, een Geestvernietiger; Hij kan lichaam en ziel verderven in de hel, Luk. 12:5.

TEN VIERDE. Een Schepper! Als een Schepper staat Hij boven alle listen, vonden, en sluwheden der mensen, die in het werk gesteld worden om Gods volk te verwoesten, hetzij zij krijgsknechten, hetzij zij beroemde redenaars zijn, of wat zij ook zijn mogen. Wij zullen er een uitnemen, de smid, die levenmaker, die met zijn kolen en zijn blaasbalg een oorverdovend geraas maakt. *Ik heb den smid geschapen, die de kolen in het vuur opblaast, en die het instrument voortbrengt tot zijn werk; ook heb Ik den verderver geschapen om te vernielen*, Jes. 44:16. De smid, wat is hij? Ik antwoord, een afgodenmaker, een verspreider van valse leer, en een die instrumenten der wreedheid maakt, om daarmee de ware leer te onderdrukken, Jes. 41:7, 44:12, 46:6.

Ik heb den smid geschapen, (zegt God) die de kolen in het vuur opblaast. De uitvinder der afgoden, de afgodmaker, de beschermer der afgodendienst; hij is mijn schepsel, zegt God, om ons te onderwijzen dat Hij macht heeft om hem te bereiken, en om Zijn zwaard naar Zijn welbehagen tegen hem te bevelen, niettegenstaande het geraas dat hij maakt met zijn kolen en zijn vuur. Hij kan dus niet doen met zijn kolen en het vuur wat hij wil, en ook niet met zijn afgod, wanneer hij hem gemaakt heeft. Het instrument dat hij gemaakt heeft tot verdediging van zijn afgod en tot verwoesting der ware godsdienst, zal ook niet beantwoorden aan het doel waartoe het bestemd is. En dit zegt het volgende vers zeer duidelijk. *Alle instrument dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen; dit is de erve der knechten des HEEREN, en hun gerechtigheid is uit Mij, spreekt de Heere*, Jes. 54:17. En de tekst zegt

bovendien: *Ik heb de verderver geschapen, om te vernielen.* De verderver, wie is dat? Wel, de smid maakt een afgod, en God heeft de roest gemaakt; de smid maakt een zwaard, en God heeft de roest gemaakt. De roest verteert hen, en de mot eet hen op, en het vuur verslindt ze. *De goddelozen, zegt de Psalmist, hebben het zwaard uitgetrokken, en hun boog gespannen, om den ellendige en nooddriftige neder te vellen; om te slachten die oprecht van weg zijn. Maar hun zwaard zal in hunlieder hart gaan, en hun bogen zullen verbroken worden!* Ps. 37:14,15.

Dit alles kan de Heere doen, omdat Hij een Schepper is, en niemand dan God alleen kan zulks doen. Daarom, door deze eigenaardige titel van Schepper, bereidt de apostel troost voor verdrukte gelovigen, en toont hij hen ook aan tot welk een goed einde zij zullen komen, die om de gerechtigheid wil lijden, naar Zijn wil; en die hun zielen Gode, als de getrouwe Schepper, met weldoen bevelen.

TEN VIJFDE. Een Schepper! Een Schepper kan zulk een voorraad voor een lijdend volk maken, die in alle opzichten in hun behoeften zal voorzien. Hebben zij hun vrede met de wereld verloren? Hebben zij geen vrede meer met de wereld? Wel, een Schepper kan vrede maken, vrede scheppen; vrede, grote vrede; vrede met God en vrede met het geweten; en die is beter dan al de vrede die elders in de wereld kan gevonden worden, Jes. 57:19. Hebben zij een goede gestalte des harten verloren? Hebben zij behoefte aan een rechte gemoedsgesteldheid? Wel, ofschoon dit nergens in de wereld te verkrijgen is, toch kan een Schepper hen er aan helpen, Ps. 51:10. Hebben zij hun geestelijke beschutting verloren? Liggen zij te bloot voor hun gees-

telijke vijanden? Wel, een Schepper kan dit verhelpen. *En de HEERE zal over alle woning van den berg Sions, en over haar vergaderingen, scheppen een wolk des daags, en een rook, en den glans eens vlammend vuurs des nachts; want over alles wat heerlijk is zal een beschutting wezen,* Jes. 4:5.

Dit is het werk van de Geest; want ofschoon de Geest Zelf ongeschapen is, zo zijn toch al de heilige werken ervan in het hart waarachtige werken der schepping. Onze nieuwe mens is een schepping, onze genadegiften zijn een schepping, onze vreugde en troost zijn een schepping, 2Kor. 5:17,18, Ef. 4:24, Jes. 65:17-19. Nu, een schepping kan door niemand anders dan door een Schepper vernietigd worden; daarom, hier is troost. Maar wederom, God heeft ons geschapen in Jezus Christus; dit is een andere zaak. De zon is geschapen in de hemelen, de sterren zijn geschapen in de hemelen, de maan is geschapen in de hemelen. Wie kan hen bereiken, wie kan hen vernietigen, behalve de Schepper? Wel, dit is het geval met de gelovige; omdat hij te doen heeft met een Schepper, daarom is hij aan Christus verbonden; ja, hij is in Christus door een daad der schepping, Ef. 2:10; zodat, tenzij Christus en de schepping van de Heilige Geest kunnen vernietigd worden, hij veilig is, die lijdt naar de wil van God, en die zijn ziel met weldoen aan de Heere heeft overgegeven als aan de getrouwe Schepper.

En bovendien wilde ik u dit nog ter overweging voorstellen; de mens, die naar de wil van God lijdt, beveelt aan deze Schepper niet zulk een ziel als daar woont in een vleselijke mens, een naakte ziel, een ziel zonder genade, een ziel die niets in zich heeft dan zonde; maar hij beveelt

de Heere een bekeerde ziel, een wedergeboren ziel, een ziel die versierd en geheiligd is met juwelen en armbanden, oorringen en welriekende specerijen, door de Geest der genade.

En ik zeg wederom, dit is het werk van een Schepper, en een Schepper kan haar in haar glans en heerlijkheid onderhouden; en Hij zal dit doen; maar Hij zal iedere dag nieuwe daden van scheppende macht daartoe voortbrengen.

TEN ZESDE. Een Schepper! Hij Die scheppen kan, kan ook het geschapene veranderen en wenden, waartoe Hij het Zelf hebben wil. *Hij Die het Zevengesternte en den Orion maakt, en de doodsschaduw in den morgenstond verandert*, Amos. 5:8. Hij kan de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten, Jes. 41:18. Onze droevigste en meest wanhopige toestand kan Hij veranderen in een kleine hemel voor ons; Hij kan ons doen zingen in de woestijn, en Hij kan ons van daar onze wijngaarden geven, Hos. 2:14,15. Hij kan Paulus doen zingen in de stok, en de vrome Taylor doen springen, als hij naar de brandstapel gaat. Bespottingen, en beschimpingen, en geselingen, en gevangenissen, en schavotten, en honger, en naaktheid, en verlies, en het zwaard, en de kuilen, en de spelonken, en de rotsen, en de bergen; God kan deze zo aangenaam en zoet maken door de zoetheid van Zijn Woord, Hij kan deze zo beroemd maken door de heerlijkheid van Zijn tegenwoordigheid, en zo rijk en vruchtbaar door de ingevingen van de Heilige Geest, en zo gemakkelijk door het uitbreiden van Zijn vleugelen over ons, dat wij niet in staat zullen zijn om te zeggen dat er in de gehele wereld een gemakkelijker plaats of troostrijker

toestand te vinden is. Sommigen hebben dit ondervonden, en verkozen liever in de gevangenis te zijn, dan haar te vermijden en haar te ontvluchten.

Al deze dingen, zeg ik, doet God als een Schepper. Hij heeft antipathieën geschapen, en Hij kan ze met elkaar verzoenen, en hen in vrede met elkaar doen leven. De leeuw en het kalf, de wolf en het lam, het jongskene en het hool van den basilisk kan Hij met elkaar verzoenen, en hen in vrede bij elkaar doen wonen. Zo, de verdrukking en de gelovigen, de gevangenis en de gelovigen; verliezen, kruisen en droefheden, en de gelovigen kan Hij aangenaam bij elkaar doen neerliggen.

TEN ZEVENDE. Een Schepper! Een Schepper kan alles vergoeden, dat gij om uw belijdenis verloren hebt of zult verliezen door de handen der mensken, hetzij het vrienden, familiebetrekkingen zijn, een wereld, het leven, of wat gij ook maar kunt bedenken.

1. Hebt gij uw vrienden verloren ter oorzaak van uw belijdenis? Staat de gehele wereld tegen u op om uw liefde tot God, tot Jezus, tot Zijn zaak en Zijn gerechtigheid? Wel, een Schepper kan alles vergoeden. Hier is dus een voordeel, dat hij heeft, die lijdt om der gerechtigheid wil. Een Jonathan, de eigen zoon van de moordlustige Saul, moest zich bij David voegen, hem aankleven en hem beminnen als zijn eigen ziel, toen deze de hulp van al zijn familiebetrekkingen had verloren, 1Sam. 18:1-3. Toen de gelovigen door de woede van Izébel verjaagd en verdreven werden, zelfs tot onder de grond, toen werd Obadja, Achabs hofmeester, door de Heere bestemd om hen te voeden in spelonken en in hollen der aarde, 1Kon. 18:13.

Ja, zelfs de raaf moest zich naar de wil van een Schepper buigen om de profeet brood en vlees te brengen in de morgen, en brood en vlees des avonds, 17:6. Toen de profeet Jeremia van allen veracht was, ja, zelfs de toenmalige Kerk hem niet helpen kon; toen hij in de kuil geworpen werd en tot op een grote diepte in het slijk zonk. Toen werkte de God, Die de geesten van alle mensen bestuurt, in het hart van Ebedmélech, de Moorman, een der kamerlingen des konings, zodat deze de koning smeekte om Jeremia in vrijheid te stellen en hem met dertig mannen weer uit de kuil te trekken, Jer. 38:7-13. Dezen nu, gelijk Christus zegt, waren vaders, moeders, broeders, zusters, en als een liefhebbende vrouw of kind, Matth. 19:29.

2. Hebt gij ter oorzaak van uw geloof en uw belijdenis, uw deel in de wereld verloren? Wel, een Schepper kan huizen voor u bouwen, zoals Hij deed voor de vroedvrouwen in Egypte, Exod. 1:20,21; en Hij kan u een zeker huis bouwen gelijk Hij deed voor David Zijn knecht, die alles waagde om de liefde die hij had tot God en Zijn wegen, 2Sam. 7. David was uit Sauls huis verbannen, en uit zijn eigen huis verjaagd, en God opende het hart van Achis, de koning van Gath, om hem te ontvangen en hem Ziklag te geven. Toen David niet wist waar hij zijn vader en zijn moeder bergen zou, die om zijnentwil vervolgd werden, toen boog een Schepper het hart van de koning van Moab om hen te ontvangen en hen te herbergen, 1Sam. 27:5, 22:34.

3. Is uw leven in gevaar; zal het u waarschijnlijk ontnomen worden om uw belijdenis, om uw onschuldige belijdenis van het Evangelie? Wel, God de Schepper is de Vorst des levens; en aan de Heere behoren de uitgangen

des doods. Hij kan dus, als Hij wil, uw adem in uw neusgaten houden, ten spijt der gehele wereld; of indien Hij hen toelaat, het om Zijn eer weg te nemen, dan kan Hij u een leven geven dat tienmaal beter is dan hetgeen gij hebt verloren. *Die zijn leven liefheeft zal hetzelfde verliezen; en die zijn leven haat in deze wereld, zal hetzelfde bewaren tot het eeuwige leven*, Joh. 12:25

4. Moet uw lichaam, om uw geloof en uw belijdenis van het Evangelie, misvormd, verminkt, doodgehonger, gehangen of verbrand worden? Wel, een Schepper kan zulks verhinderen; of indien gij lijdt, Hij kan u een lichaam weergeven dat veel heerlijker en veel schoner is. Hij Die u gemaakt heeft om nu te zijn wat gij zijt, Hij kan u maken wat gij nooit geweest zijt. Het is nog niet openbaard, wat wij zijn zullen, dan alleen in algemene trekken, Joh. 4:2, Fil. 4:21.

TEN ACHTSTE. Een Schepper! Petrus zet Hem hier als een Schepper voor ons, omdat hij wilde dat wij van Hem als zodanig zouden leven, zowel als van Zijn genade, liefde en barmhartigheid. In de dagen van Job werd erover geklaagd dat er niet één of slechts sommigen waren die zeiden: *Waar is God, mijn Maker, Die de Psalmen geeft in den nacht?* Job 35:10.

Schepper. Het is, zoals reeds tevoren gezegd is, een van Gods bijzondere titels. Deze Naam wordt Hem niet meer dan vijf of zes malen in geheel het Boek van God gegeven; en gewoonlijk wordt Hij bij deze Naam genoemd om daarmee Zijn grootheid en majesteit aan te tonen, of anders om ons te overtuigen dat wij verplicht zijn op Hem te vertrouwen; en niet te bezwijken, indien Hij aan onze

zijde is, voor of onder enige tegenstander; gelijk ons bevoelen wordt in de tekst. *Zo dan ook die lijden naar den wil van God, dat zij hun zielen Hem als den getrouwen Schepper bevelen met weldoen.* Als God Zijn heerlijkheid voor ons ten toon wil spreiden onder de titel van een Schepper, zullen wij dan vrezen voor een mens? Zal Hij dit aan ons doen, wanneer wij in een lijdende toestand zijn, en dat met het doel, om ons op te wekken om onze zielen Hem met weldoen te bevelen; en zullen wij hier geen acht op geven? Wie *zijt* gij, dat gij vreest voor de mens, die *sterven* zal? En voor eens mensenkind, dat *hooi* worden zal? *En vergeet den HEERE, Die u gemaakt heeft, Die de hemelen heeft uitgebreid, en de aarde gegrond heeft, enz.* Jes. 51:12,13.

Indien God Zich verborgen gehouden had voor ons als een Schepper, dan nog behoorden wij moedig te zijn in onze God, daar Hij Zich aan ons in zijn Woord geopenbaard heeft onder zovele heerlijke titels, die aan geen andere god behalve Hem gegeven zijn; maar wanneer Hij tot onze vertroosting bij dit alles nog voegt, dat Hij waarlijk een Schepper is, dan behoren wij in stil vertrouwen te berusten.

Elk volk zal vertrouwen stellen in zijn eigen goden, hoewel zij slechts met handen gemaakt zijn, hoewel zij slechts het werk van de smid en de timmerman zijn; en zullen wij dan niet vertrouwen in de Naam van onze God en Heere, Die niet alleen God, maar een Schepper en Formerder is van alle dingen? Mich. 4:5. Bijgevolg, de enige levende en ware God, en de Enige Die ons kan ondersteunen? Wij verdienen dus bestraft te worden, indien wij de grond over het hoofd zien, zulk een grond van steun en

troost als ons hier wordt voorgesteld onder de titel van een Schepper; en wel dan het meest, indien wij, wanneer wij gehoord, geloofd en geweten hebben, dat God Zulkeen is, toch nog bevreesd zijn voor de mensen die sterven moeten, en de Heere onze Maker vergeten. Wij, zeg ik, wij hebben gehoord, gezien, geweten en geloofd, dat onze God de Schepper is. De hemelen vertellen Gods eer en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk; en aldus heeft Hij aan ons getoond, *beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid*, Rom. 1:20.

Aanschouwt dan, gij arm wormske Jakobs, de hemelen, de zon, de maan, de sterren; aanschouwt de aarde, de zee, de lucht, het vuur en de dampen. Aanschouwt alle levende zielen, van de Leviathan en de Behemoth tot het kleinste diertje dat op aarde kruipt. Ja, aanschouwt uzelf, uw ziel, uw lichaam, uw gedaante, uw verstand; uw God heeft al deze dingen gemaakt, en heeft aan u dit wezen gegeven; en dit alles heeft Hij gemaakt uit dingen, die niet gezien worden, Heb. 11:1-3. Dit is het wat Petrus wil, dat gij in ernstige overweging zult nemen, wanneer hij van zijn apostolische meditatie laat ontvallen, dat uw God een Schepper is, en Hij u beveelt dat gij, indien gij lijdt naar Zijn wil, uw ziel Hem, als de getrouwe Schepper, met weldoen moet bevelen.

Hij, die de kunst verstaat om dit te doen, en die dit doen kan in zijn benauwde ogenblikken, hij zal nooit vertreden worden. Zijn God en zijn geloof, zijn geloof en zijn God zullen hem staande houden. Want zulk een mens zal aldus besluiten: daar de Schepper aller dingen met mij is, wat kunnen dan nietige stervelingen tegen mij vermogen? Zo dan, zal een bijl zich beroemen tegen dien, die daarmee

houwt? Zal een zaag pochen tegen dien, die ze trekt? Alsof een staf bewoog degenen, die hem opheffen? Alsof de staf zichzelf zou opheffen, alsof hij geen hout ware? Jes. 10:15. Leest ook Jes. 40:12-31, en spreekt dan, of God als de Schepper geen veilige Schuilplaats is voor al de einden der aarde, die in Hem vertrouwen en op Hem wachten. Als een Schepper, heeft Hij alle dingen geformeerd en onderhoudt Hij alle dingen; ja, Zijn hand heeft de langwemende slang geschapen, waarom zij ook onder Zijn bedwang is, Job. 26:13. En Gij, die de zeedraak geschapen hebt, Gij kunt hem verwonden, Jes. 51:9, en hem tot spijsje geven aan de vogelen en aan de beesten der huilende wildernis, Ps. 74:13,14, indien hij de gemeente en het volk van God zoekt op te slokken en te verwoesten, Ez 29:3,4.

TEN NEGENDE. De Schepper is God! De God aan Wien zij, die lijden naar Zijn wil, de bewaring van hun ziel moeten aanbevelen, de Schepper. En draagt Hij zorg voor haar als een Schepper? Dan behoorde dit ons te onderwijzen, om ons niet te ontzetten voor de tekenen des hemels, gelijk de heidenen doen; want onze God is de God der waarheid, Hij is de levende God, de Koning der eeuwigheid, Jer. 10:1,2,10. Met beving behoorden wij verblijd te zijn en ons te verheugen, wanneer wij Hem in de wereld zien, ofschoon Hij de vreselijkste oordelen over ons brengt. God de Schepper zal somtijds over de aarde rijden in zulk een majesteit en heerlijkheid, dat allen aan de deuren van hun tenten zullen staan om Hem te aanschouwen. O, wat reed Hij in de wagens der verlossing, toen Hij Zijn volk ging verlossen uit het land van Egypte! Hoe schudde Hij de volken! Toen bedekte Zijn heerlijkheid de hemelen,

en het aardrijk was vol van Zijn lof. En er was een glans als des lichts, Hij had hoornen aan Zijn hand, en aldaar was Zijn sterkte verborgen. Voor Zijn aangezicht ging de pestilentie, en de vurige kool ging voor Zijn voeten heen; Hij stond en mat het land, Hij zag toe, en maakte de heidenen los, en de gedurige bergen zijn verstrooid geworden; de heuvelen der eeuwigheid hebben zich gebogen; de gangen der eeuw zijn Zijne. Ik zag de tenten van Kusan onder de ijdelheid; de gordijnen des lands van Midian schudden. Was de HEERE ontstoken tegen de rivieren? Was uw toorn tegen de rivieren? Was uw verbolgenheid tegen de zee? Toen Gij op Uw paarden reed, Uw wagens waren heil, Hab. 3:3-8.

Zo lezen wij ook bij David: Toen daverde en beefde de aarde, en de gronden der bergen beroerden zich en daverden, omdat Hij ontstoken was. Rook ging op van Zijn neus, en een vuur uit Zijn mond verteerde; kolen werden daarvan aangestoken. Toen Hij boog den hemel, en daalde neder, en donkerheid was onder Zijn voeten. En Hij voer op een cherub, en vloog; ja, Hij vloog snellijk op de vleugelen des winds. Duisternis zette Hij tot Zijn verbergings; rondom Hem was Zijne tent, duisternis der wateren, wolken des hemels. Van den glans, die voor Hem was, dreven Zijn wolken daarhenen, hagel en vurige kolen. En de HEERE donderde in den hemel, en de Allerhoogste gaf Zijn stem, hagel en vurige kolen. En Hij zond Zijn pijlen uit, en verstrooide ze; en Hij vermenigvuldigde de bliksemen, en verschrikte ze. En de diepe kolken der wateren werden gezien, en de gronden der wereld werden ontdekt, van Uw schelden, o HEERE! Van het geblaas der wind van Uw neus, Ps. 18:7-16.

Dit zijn heerlijke dingen, ofschoon vreselijke oordelen. God is waardig zowel in Zijn oordelen als in Zijn Woord gezien te worden, hoewel de volken beven voor Zijn aangezicht. *Och dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt*, zegt de profeet, *dat de bergen van Uw aangezicht vervloten*. Jes. 64:1. Wij kennen God, en Hij is onze God, onze eigen God; voor wie of waarvoor zouden wij dan vrezen? Ps. 46. Wanneer de Heere uit Sion brult, en uit Jeruzalem Zijn stem geeft, dat hemel en aarde beven zullen, dan zal de HEERE de Toevlucht Zijns volks, en de Sterkte der kinderen Israëls zijn, Joël. 3:16.

Elk mens vat moed of laat de moed ontzinken, al naarmate hij bekend is met de aard der zaak. Hij die de zee kent, weet dat de golven hem slingeren zullen; Hij die een leeuw kent, zal niet zeer verwonderd staan wanneer hij zijn poot ziet, of wanneer hij het brullen van zijn stem hoort. En zullen wij, die God kennen, met een panische schrik bevangen zijn, wanneer Hij uit Zijn heilige plaats komt om de bewoners der aarde te straffen voor hun ongerechtigheid? Wij moesten pal staan als degenen die op de engelen volgen, en de blinde wereld vertellen, Wie het is Die op Zijn paard rijdt, en Die de volken heeft voor het stof Zijner voeten, en Die aldus rijdt op de vleugelen des winds. Wij moesten tot hen zeggen: Deze God is onze God voor altoos, en Hij zal ons leiden tot door de dood.

Onze God! De Schepper! Hij kan de mensen tot verwoesting doen keren, en zeggen: Keert weder, gij kinderen der mensen. Wanneer onze God Zichzelf vertoont, dan is het wel de moeite waard Zijn aangezicht te zien, ofschoon het alles zal kosten wat wij hebben, om het te aanschouwen. Sommige mensen prijzen en bewonderen

elke lage goochelaar, die alleen weer kunnen maken wat zij schenen te vernielen, of iets doen dat boven het verstand schijnt te gaan; ja, al maken zij een geluid en geweldig geraas, alsof de duivel zelf er ware. Zullen dan de gelovigen gelijk slaven vrezen voor hun God, de Schepper; voor hun eigen God, wanneer Hij de hemelen scheurt, en neerkomt? Wanneer God in de wereld komt om grote dingen te doen, dan moet Hij komen gelijk Hij is, als een Schepper; daarom moeten de hemelen en de aarde bewogen worden voor Zijn aangezicht, om te kennen te geven, dat zij Hem als Schepper erkennen, en dat zij Hem die eer geven, die Hem toekomt, als hun God en grote Schepper.

Wij, die Christenen zijn, zijn opgevoed door Zijn Zoon in Zijn school, sedert vele dagen, en ons is verkondigd welk een God onze Vader is, welk een arm Hij heeft, en met welk een stem Hij kan donderen, hoe Hij Zich bekleden kan met majesteit en heerlijkheid, en hoe Hij Zich versieren kan met voortreffelijkheid en hoogheid; hoe Hij de verbolgenheid van Zijn toorn kan uitstrooien, en alle hoogmoedigen zien, en hen vernederen, Job. 40:9-11. Hebben wij niet gesproken over hetgeen Hij deed aan de Rode Zee en in het land van Cham, en hebben wij Hem nu vergeten? Hebben wij Hem niet geroemd als onze God, beide in de gemeente, op de kansel en in boeken, en hebben wij niet tot lof gesproken van hen, die, in plaats van stenen, getracht hebben de antichrist uit de wereld te verdrijven met hun leven en hun bloed; en zijn wij bevreesd voor onze God? Hij was toen een God en een Schepper, is Hij dat dan nu ook niet? En zal Hij niet even goed voor ons zijn, als Hij geweest is voor degenen die ons zijn voorgegaan? Of zouden wij Hem willen beperken, om

alleen in zulke wegen te verschijnen, die aangenaam voor het vlees zijn, en Hem laten uitblijven, en zichzelf niet te tonen in Zijn hartverscheurende bezoeken, totdat wij dood en begraven zijn? Indien wij *nu* naar de hemel moeten gaan, en indien Hij nu neerdaalt, om ons te komen halen? Indien wij voorzichtig geweest zijn gelijk de slangen, en oprecht gelijk de duiven; indien wij kunnen zeggen, dat wij niets tegen de wet der Joden, noch tegen de wet des keizers, nog tegen de wet des tempels hebben gedaan; waarvoor zullen wij dan bevreesd zijn? Laat hemel aarde samen komen; ik durf beweren dat zij ons geen leed zullen doen.

Toen onze Heere Jezus sommige grote en noodzakelijke werken van onze Schepper uiteenzette, breidelde Hij eerst alle onbetamelijke vrees; zulk een vrees als het geloof en de belijdenis van Christenen niet betaamt. *De ene broeder*, zegt Hij, *zal de andere broeder overleveren tot den dood, en de vader het kind; en de kinderen zullen opstaan tegen de ouders, en zullen hen doden. En gij zult van allen gehaat worden om Mijn Naam.* Wat volgt nu? vers 28: *Vreest niet*; en wederom in vers 31: *Vreest dan niet*, Matth. 10:21,22.

Wederom in Mattheüs 24: *Het ene volk zal tegen het andere opstaan, en er zullen zijn hongersnoden, en pestilentiën en aardbevingen, enz. Alsdan zullen zij u overleveren in verdrukking, en zullen u doden. En dan zullen er velen geërgerd worden, en zullen elkander overleveren. En vele valse profeten zullen opstaan, en zullen er velen verleiden.* En niettegenstaande al deze dingen is tot ons het bevel, dat wij niet bevreesd mogen zijn; want zowel deze als alle andere dingen worden bevolen, beperkt, uitgebreid

en belemmerd, gebonden en verbroken door de wil en de hand en de macht van die God, in Wiens hand wij naar de vermaning van Petrus, onze ziel ter bewaring moeten stellen als aan een getrouwe Schepper, vers 7-11, Mark. 13:5-9. Om op God te wachten in de weg van Zijn oordelen, betaamt een Christen zeer.

Te geloven, dat Hij ons liefheeft, wanneer Hij ons met de roede der verdrukking bezoekt, ook dit is een sie-raad voor ons. Waarom heeft Hij ons genade geschonken? Waarom heeft Hij ons somwijlen bezocht? Is het opdat onze harten meer en meer van Hem vervreemd zouden worden, en wij steeds de wereld zouden beminnen? En ik herhaal het, waarom heeft Hij tot ons zo duidelijk gesproken over Zijn grootheid en over hetgeen Hij kan doen? Is het niet opdat wij stil zouden kunnen zijn, wanneer de wereld verstoord wordt, en opdat wij zouden kunnen hopen dat er nog goede dingen zouden kunnen voortkomen uit de beschikkingen der voorzienigheid, hoewel zij, naar ons gevoel, soms alles zullen verslinden en verteren?

Laat ons op God wachten, met God wandelen, in God geloven, en onszelf, onze ziel en ons lichaam aan God ter bewaring toevertrouwen. Ja, laat ons vergenoegd zijn, dat de Heere over ons kan beschikken, en laat ons onszelf verheugen Hem te zien handelen, overeenkomstig al Zijn wonderlijke werken. Want dit is een gesteldheid die vooral hen past, die God hun Vader noemen, en die hun ziel Hem, als de getrouwe Schepper, bevolen hebben. Het is een sie-raad voor de ziel, die God vreest, Hem lief te hebben en Hem te aanbidden in al Zijn verschijningen. Wij moesten gelijk de jachthond zijn, door aan de voeten van onze God te liggen, gelijk hij aan de voeten van zijn meester ligt; ja,

en wij moesten ons verblijden en verheugen als wij maar Zijn aangezicht konden zien, al vertreedt Hij ons ook met Zijn voeten.

Ach! zegt zeker kind van God, dat zou ik wel willen doen, als ik maar wist dat de Heere mij zou opmerken, en dat Hij acht zou slaan op het neerleggen van mijn ziel aan Zijn voeten, terwijl ik lijd om Zijn Woord en Zijn waarheid. Wel, ziet slechts rondom u, hoe de Heilige Geest u als het ware omringt met een muur, opdat er geen ingang moge zijn voor vertwijfeling. Want gelijk Hij de God, aan Wie wij onze ziel moeten opdragen, een Schepper noemt, zo noemt Hij Hem ook EEN SCHEPPER, DIE GETROUW IS. *Zo dan ook die lijden naar den wil van God, dat zij hun zielen Hem, als den GETROUWE Schepper, bevelen met weldoen.* Een Schepper, Die zich met de ziel bemoeien zal, Die in Zijn hoede is aanbevolen, en Die getrouw zal blijven, overeenkomstig al hetgeen Hij heeft beloofd.

De bijvoeging van Gods getrouwheid bij Zijn macht en sterkte, is op zichzelf reeds een oorzaak van grote troost voor diegenen, die zichzelf en hun zielen Hem met weldoen hebben bevolen. Een Schepper! Wat is er, dat een Schepper niet kan doen? Een getrouwe Schepper! Wat is er, dat Een, Die getrouw is, niet zal doen, wanneer Hij verbonden is? En thans is Hij verbonden, omdat gij uw ziel in Zijn bewaring hebt toevertrouwd en omdat Hij u bevolen heeft dit te doen; dat zij hun zielen Hem bevelen, als de getrouwe Schepper. Ik heb somtijds een ontrouw mens zijn woord zien houden, wanneer een ding aan hem ter bewaring was toevertrouwd. Een mens, die een dief,

een bedrieger of een bankroetier is, zal toch nog getrouw zijn aan hem, die hem een zaak durft opdragen. En de reden hiervoor ligt voor de hand; want ofschoon hij stelen, bedriegen en verduisteren kan, zonder dat er acht op wordt geslagen, zo moet hij toch gezien en gekend worden, indien hij ontrouw is in datgene, hetwelk aan hem is toevertrouwd. Ik weet dat de vergelijking hatelijk is, toch zijn zodanige gemaakt door een heiliger mond dan de mijne, en, zoals het geval kan zijn, zij zijn soms het geschiktst om toe te lichten wat een mens bezig is te verklaren. Hoort wat de onrechtvaardige rechter zegt, zegt de Heere Jezus Christus, Luk.18.

Uw ziel Gode te bevelen betekent, ze aan Hem toe te vertrouwen; Uw ziel Gode te bevelen, wil zeggen, de zorg over haar aan Hem op te dragen. En indien Hij hierin niet getrouw is, dan zal Hij het ook in geen ander geval zijn. Want Hijzelf heeft u bevolen om dit te doen; Hij heeft ook beloofd dat Hij haar bewaren zal, dat reeds in het vorige gedeelte van deze verhandeling is aangetoond. Bovendien wordt hier nog van Hem gezegd, dat Hij is een getrouwe Schepper. Hij schrijft Zichzelf alleen deze getrouwheid toe. *Doch God zij waarachtig, maar alle mensen leugenachtig*, Rom. 3:4. Dit helpt dus ook nog om hen, die aan Hem getrouw wensen te zijn, aan te moedigen om hun ziel aan Hem toe te vertrouwen. Een getrouw mens boezemt ons altijd moed in, hoeveel te meer moet dan de getrouwheid van God ons aanmoedigen, om onze ziel in Zijn bewarende Vaderhand toe te vertrouwen!

"De getrouwe Schepper!" Een heerlijk slotwoord; een woord, waardoor de tekst meer goeds bevat dan er licht om de zon is. Wat kan meer van pas gesproken wor-

den? Wat kan nu nog aan de tekst worden toegevoegd? Wat ontbreekt er nu nog tot hulp van hem, die zijn ziel aan God heeft toevertrouwd, om haar te bewaren, terwijl hij lijdt in deze wereld naar de wil van God om Zijn waarheid? Hij is gebonden door de daad, zoals ik heb gezegd; gij hebt uw ziel aan Hem overgegeven om ze te bewaren; Hij is gebonden door Zijn eigen Woord; Hij heeft u bevolen om uw ziel aan Hem op te dragen. Hij is gebonden, door van Zichzelf te verklaren, dat Hij getrouw zal zijn; want dat heeft u moed gegeven om uw ziel aan Hem toe te vertrouwen. Bovendien heeft Hij het beloofd, ja, met een eed gezworen.

Want als God aan Abraham de belofte deed, dewijl Hij bij niemand die meerder was had te zweren, zo zwoer Hij bij Zichzelven, zeggende: Waarlijk, zegenende zal Ik u zegenen, en vermenigvuldigende zal Ik u vermenigvuldigen. En alzo, lankmoediglijk verwacht hebbende, (gelijk gij moet doen) heeft hij de belofte verkregen. Want de mensen zweren wel bij den meerdere dan zij zijn, en de eed tot bevestiging is denzelven een einde van alle tegenspreken. Waarin God, willende den erfgenamen der beloftenis overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad, met een eed daartussen is gekomen; opdat wij door twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is dat God liege, een sterke vertroosting zouden hebben, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden; welke hoop wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is, en ingaat in het binnenste van het voorhangsel; daar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus, naar de ordening van Melchizédek, een Hogepriester geworden zijnde in der

eeuwigheid, Heb. 6:13-20.

Aldus ziet gij welke grond wij hebben, die lijden naar de wil van God, en die onze ziel Hem als de getrouwe Schepper met weldoen bevolen hebben. Hier zou ik dus kunnen eindigen, maar nu wij ermee bezig zijn, nu zullen wij nog maar wat verder voortgaan en nog bij een paar bijzonderheden stilstaan.

Ten eerste. Hij zal in dezen aan ons getrouw zijn. Hij zal ons bewaren tegen die verlokkingen der wereld, die zo voor onze voet gestrooid liggen. Zij, die lijden, hebben andere verzoeken te doorstaan dan andere Christenen. De vrijheid van anderen, wanneer zij in banden zijn, is een verzoeking voor hen. De vrede van anderen, wanneer zij in moeilijkheden zijn, is een verzoeking voor hen. De genietingen van anderen; terwijl hun huizen ledig zijn en hun goederen zijn weggenomen, en terwijl zij hun water voor geld moeten drinken, en hun hout hen op prijs komt te staan, zijn een zeer grote verzoeking voor hen, Klaagl. 5:4. En deze verzoeken zouden een grote valstrik voor ons zijn, indien wij niet met een God te doen hadden, Die getrouw is. *Doch God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoegt*, 1Kor. 10:13.

Ach, een verdrukte en vervolgte man heeft soms niet alleen deze dingen voor hem liggen als zovele valstrikken, maar soms ook nog zijn eigen vrouw, die aan zijn boezem ligt. O, zegt zij, werpt uzelf toch niet weg; indien gij deze richting neemt, wat moet ik dan doen? Gij hebt gezegd, dat gij mij liefhebt; laat dat nu blijken door mij mijn klein verzoek in te willigen. Blijft toch niet langer in uw oprechtheid. Hierop volgen de kinderen, die allen mis-

schien tot armoede, tot de bedelstaf zullen geraken, en misschien uit gebrek aan enig voedsel van honger zullen omkomen. Nu komen ook de bloedverwanten en de familiebetrekkingen en de kennissen; sommigen schelden hem, sommigen schreien, sommigen twisten met hem, anderen dreigen hem, anderen beloven hem veel, weer anderen vleien hem en sommigen doen alles om hem maar voor de gek te houden voor zulk een onbesuisde daad als deze, om zichzelf weg te werpen en zijn vrouw en kinderen tot de bedelstaf te brengen voor zo'n ding als de godsdienst. Dit zijn smartelijke verzoeken.

Daarop volgen weer de wreedheden der mensen, de aangrijpingen der wet, de schaduwen des doods; en niemand kan zeggen wat meer. Al hetgeen genoeg is, om een man van de poorten des levens te rukken, ware hij daar, indien de getrouwe Schepper niet bij hem stond. *Doch God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen. Doch God is getrouw.* Er wordt niet gezegd, dat gij getrouw zijt; maar *God is getrouw*; aan Zijn Zoon, aan Wie Hij u gegeven heeft; aan Zijn belofte, die Hij aan u gegeven heeft; aan Zijn zaak, waartoe Hij u geroepen heeft; en aan uw ziel, welke gij aan Zijn zorg hebt toevertrouwd, en waarvan Hij de zorg op Zich heeft genomen, daar Hij een getrouwe Schepper is.

Die u niet zal laten verzocht worden. Hoe, niet verzocht worden? Neen, *niet boven hetgeen gij vermoogt.* Hij, die u verzocht, houdt volstrekt geen rekening met uw sterkte, om op te houden, als hij ziet, dat gij te zwak zijt; hij zou u overrompelen als hij kon, want daarom verzoekt

hij u. Maar God zal dat niet toelaten, omdat Hij getrouw is, en omdat gij uw ziel Hem, als de getrouwe Schepper, met weldoen hebt bevolen.

Niet verzocht, boven hetgeen gij vermoogt. Hij zegt niet, boven hetgeen gij wel vermoogt. Inderdaad, uw sterkte zal geëvenredigd worden naar de verzoeking; maar gij moogt niets over hebben om te missen; gij zult geen grotere last hebben, dan waartoe de Heere uw schouders zal geven om hem te dragen. Christus droeg Zijn last, maar het deed Hem uitroepen, en grote druppelen bloed zweeten, om hem te dragen. Dragen moet gij uw last, en er niet door verwoest worden; maar misschien zult gij somtijds eronder brullen van de ongerustheid van uw harten. *Maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven. Met de verzoeking, niet zonder haar; gij moet verzocht worden, en ook ontvluchten. Met de verzoeking.* Zo zeker als de satan toegelaten is om u te verzoeken, zo zeker is hij ook beperkt; en als de duivel alle verzoeking voleindigd zal hebben, dan zal hij van u wijken, Luk. 4:13. *Hij zal met de verzoeking de uitkomst geven*, door haar zo te besturen dat zij haar eigen hals zal breken. God kan de satan toelaten om te verzoeken, en de Christen wijsheid schenken om de verzoeking in een weg van uitkomst te veranderen.

Uitkomst geven. Het kan zijn, dat gij geen weg of uitkomst ziet. Het kan zijn, dat er geen weg is, geen uitkomst in de gehele wereld. Welnu, maar God kan toch wel een weg maken en uitkomst geven. Toen de Israëlieten bij de Rode Zee ingesloten waren, toen was er geen uitkomst, geen weg om te ontkomen. O! Maar God maakte een weg, en wel een gebaande weg, en dat door de machtige wateren, Exod. 15:8,16, Ps. 106:9, 88:13. Hij zal uitkomst ge-

ven met de verzoeking, of *Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen*. Dit zijn de woorden van de Heilige Geest, Die God is; en zij zijn gesproken, ja, in de Schriften opgetekend met het doel, opdat degenen, die in de verdrukking zijn, hun zielen aan God als de getrouwe Schepper met weldoen zouden bevelen. Dit is de eerste bijzonderheid.

Ten tweede. Hij zal getrouw zijn jegens ons wat het volgende betreft. Hij zal ons een voldoende mate van wijsheid schenken, opdat wij in ons lijden in alle dingen bekwaam zullen gemaakt zijn om onze toestand met oordeel te besturen. Wij zijn misschien zwak in natuurlijke vermogens, slecht ter taal, of iets dergelijks, en onze tegenstanders zijn geleerd, welsprekend en begaafd in alle delen. Gij hebt het nadeel aan uw zijde, en zij hebben alles wat de wereld geven kan om hen aan te moedigen; gij zijt klein van moed, en zij zijn groot van moed en sterk. De groten en de machtigen zijn met uw vijanden; maar aan uw zijde is geen trooster, Pred. 4:1.

Nu, hiertoe is God gebonden door Zijn getrouwheid. Ten eerste in een algemene belofte. *Ik zal u niet be- geven, Ik zal u niet verlaten*, Hebr. 13:5,6. Ten tweede is de uitnodiging tot ons gericht om tot die getrouwe God om hulp en bijstand te komen. Want nadat Hij gezegd had: *Mijn broeders! acht het voor grote vreugde, wanneer gij in velerlei verzoeking valt; doch de lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk*; voegt hij hierbij: *indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden*, Jak. 1:2-5. Hier is meer dan een uitnodiging,

hier is een belofte, zij zal hem gegeven worden; en dit alles om ons te doen zien aan welk een getrouwe Schepper wij onze zielen hebben toevertrouwd. Indien iemand wijsheid ontbreekt om te weten hoe hij zich gedragen moet in de tijd der beproeving? Laat hij ze van God vragen, van die God Die de Wijsheid Zelve is; laat hij ze van God begeren, de milde Gever, Die aan alle mensen geeft alles wat zij nodig hebben, en Die hun geen verwijt maakt vanwege hun onwaardigheid.

Ook houdt de Heilige Geest hier nog niet op, maar weidt nog verder uit in een meer bijzondere weg voor diegenen die lijden overeenkomstig de tekst. *Doch wanneer zij u overleveren, zo zult gij niet bezorgd zijn, hoe of wat gij spreken zult; want het zal u in dezelfde ure gegeven worden*, Matth. 10:19.

Ik heb dikwijls verwonderd gestaan bij het lezen van deze woorden; want hoe zou Jezus Christus deze woorden hebben kunnen spreken, indien Hij niet in staat was Zijn belofte te vervullen? Deze tekst bewijst dus dat Hij God is, en is ook een bewijs voor Zijn getrouwheid jegens hen die om Zijn Naam lijden.

Want het is alsof Hij zeggen wil: Beproof Mij en vertrouw Mij; indien Ik u niet bijsta in de dag der verzoeking, gelooft Mij dan nooit meer. Aan u, die lijdt naar de wil van God, en die uw ziel aan Hem hebt overgegeven met weldoen. *Ik zal u mond en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken, noch wederstaan allen, die zich tegen u zetten*, Luk. 21:15. Hier is geen inachtneming van welke hoedanigheid het volk ook zijn mocht, dat vervolgd zou worden. Maar wat doet er dit ook toe, wat zij zijn? Zijn zij dwazen; het kan niet schelen; zijn zij ver-

standigen, het helpt hun niets. Een mond en wijsheid moet gegeven worden; en dat is op zichzelf genoeg. En dit is overeenkomstig de tevoren aangehaalde schriftuurplaats, waar gezegd wordt: *Alle instrument dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen*, Jes. 54:17. Ofschoon het in dezen gebeuren moge, dat de duivel en zijn handlangers, evenals in vroegere verzoeken, de gelovigen in hun pleiten voor de waarheid, tegen mogen komen met barse antwoorden, dubbelzinnigheden, drogredenen, verkeerde aantekeningen en dwalende vertolkingen, toch zal de waarheid de overhand behouden en de olijftak der overwinning wegvoeren.

Ten derde. Hij zal ook hierin getrouw zijn. Wij zullen geen gebrek aan geestelijke ondersteuning en hulp hebben om ons staande te houden in onze persoonlijke verdrukkingen. Ik zeg niet, dat gij voortdurend getroost zult worden, maar ik zeg, dat Hij getrouw jegens u zal zijn, om u troost te schenken onder die rukwinden, stormen en orkanen, die tegen de muren van uw huis slaan zullen, Jes. 32:2.

Merkt dan op de verschillende graden of de zwaardere ogenblikken in uw verdrukking, en gij zult zien dat gij kracht en sterkte ontvangt naar de bitterheid van uw droefheid. Want zo zeker als de Geest van God bij tijden in het hart van Simson werkte, zo zal de Geest van God in uw harten werken om u te troosten en te sterken, terwijl gij om Zijn Naam verdrukking lijdt in deze wereld. *Want gelijk het lijden van Christus overvloedig is in ons, alzo is ook door Christus onze vertroosting overvloedig*, 2Kor.

1:5. Ik heb waargenomen, dat de Heere dit doet, dat Hij Zijn volk pleegt te troosten in tijden van verdrukking, als een verzwaring van zonde op hen ligt; die beven en wegkrimpen onder de verdrukking. *Ik*, zegt Hij, *Ik ben het, Die u troost; wie zijt gij, dat gij vreest voor de mens die sterven zal?* Jes. 51:12.

De wijze Salomo zegt: *God maakt ook den een tegenover den ander, den dag des tegenspoeds tegenover den dag des voorspoeds, ter oorzaak dat de mens niet zou vinden iets, dat na hem zal zijn*, om daarover zich te beklagen, Pred. 7:14. Want zo zeker als er een tijd is om te wenen, zo zeker is er ook een tijd om te lachen, gesteld voor diegenen die voor Gods zaak naar Gods wil lijden, Pred. 3:4.

Er zijn verschillende graden in het lijden om der gerechtigheid wil; daar is: de gesel der tong, de beroving van goederen, het verlies der vrijheid, de gevangenis, de galg, de brandstapel, het blok. Nu, de vertroosting van de Heilige Geest zijn allen voor- en toebereid om hieraan te beantwoorden; naar de mate der verdrukking of het lijden, naar die mate is ook de vertroosting en ondersteuning; slechts de vertroosting zal overvloedig zijn, 2Kor. 1.

Maar hoe lichter de verdrukkingen zijn, hoe moeilijker het is om te oordelen over de vertroosting van de Geest van God; want het is een mens eigen om gemakkelijk te zijn onder verdrukkingen; wanneer hij slechts weinig lijdt en hij ook weet dat zijn vijand zijn vlees, zijn eigendom of dergelijke maar weinig deren kan; ik zeg, het is zulk een mens eigen om gemakkelijk te zijn onder zijn verdrukkingen, bij de overtuiging dat zijn vijanden hem verder niets kunnen maken. En dit kan de vreugde van het

vlees zijn, een uitvloeiſel van het verſtand; en kan gedeeltelijk, indien niet geheel en al, zonder inmenging van de vreugde des Heiligen Geestes zijn. Hoe dieper daarom het lijden gaat, en hoe verſchrikkelijker de verdrukkingen zijn, hoe duidelijker de vertrooſtingen van de Heilige Geest te zien zijn, wanneer een mens trooſt heeft, waar het vlees dood is, zich niet beweegt en niets kan doen. Wanneer een mens gemakkelijk zijn kan onder het verlies van alles, wanneer hij onder het vonnis des doods ligt, of reeds op de gerechtsplaats is, wanneer eens menſen zaak, zijn geweten, de belofte en de Heilige Geest alle een trooſtende ſteun hebben en alles doen om één accoord in de ziel te maken, dan zijn de vertrooſtingen goed, van het rechte ſtempel, van God en van Zijn Geest.

Ik heb u tevoren gezegd, dat er verſchillende graden in het lijden zijn; en daarom kan men niet verwachten dat hij, die weinig lijdt, evenveel vertrooſtingen zou hebben als degene die veel lijdt. Hij, die slechts de geſel der tong ondervindt, weet niet welke verkwikkingen er zijn weggelegd voor hem, die de geſel der zweep ontvangt. En hoe zou iemand de vertrooſtingen kennen, die de Heilige Geest geeft degenen die om de Naam en om de zaak des Heeren in de gevangenis geworpen, of aan de galg gehangen worden, indien hij zelf nooit daar geweest is?

Maar hetzij deze of een andere Christen haar kent, God heeft Zijn vertrooſtingen voor Zijn lijdend volk, en wel zulke, die geëvenredigd zijn naar de aard en de bitterheid van hun lijden, welke gewis gegeven zullen worden aan hen, die Zijn waarheid aankleven en hun zielen aan Hem overgeven. Jozef werd in de gevangenis geworpen, maar God was met hem. Johannes werd naar het eiland

Patmos verbannen, om het Woord van God; maar wat heeft de Heere hem daar vele openbaringen gegeven! Ja, zodanige, waarvan hij altijd een vreemdeling was geweest; dit moet daarom wel in overweging genomen worden. Want het is een openbaring van de getrouwheid Gods aan diegenen, die lijdende naar Zijn wil, hun zielen Hem, als de getrouwe Schepper, bevelen met weldoen.

Ten vierde. Ook hierin zal de Heere getrouw zijn, namelijk, dat Hij de scherpste, het snijdende en het venijn van de pijlen der vijanden van zijn volk nooit zover zal doen reiken, dat zij beide, ziel en lichaam, tegelijk zullen vernietigen; maar Hij zal hen bewaren, wanneer gedaan is wat gedaan kon worden, tot Zijn eeuwig Koninkrijk en eeuwige heerlijkheid. Op deze wijze voor Zijn eeuwige heerlijkheid bewaard te worden, is een wonderlijke zaak; maar het moet zo zijn, omdat God hen daartoe geroepen heeft. Daarom, nadat Petrus hen verteld had hoe de duivel, hun tegenstander, op de loer lag, zoekende wie van hen hij zou mogen verslinden, en nadat hij hen geboden had hem te weerstaan, zei hij: *De God nu aller genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, nadat wij een weinig tijds zullen geleden hebben, Dezelve volmake, bevestige, versterke en fundere ulieden,* 1Petr. 1:10.

De waarheid is, dat de vervolging der gelovigen door God niet bestemd is tot hun verwoesting, maar wel tot hun verheerlijking, en om hen te meer te doen blinken, wanneer zij aan gindse zijde zijn van de valleien der schaduwen des doods. Inderdaad, wij gevoelen dikwijls, wanneer wij vervolgd worden, de verschrikkingen van onze tegenstanders in ons gemoed. Maar dit is niet, omdat zij

hen daar binnen kunnen werpen, ook niet, omdat zij uit en van zichzelf zoveel macht bezitten om zover te reiken; maar wij, dwazen die wij zijn, wij laten hen door onze onkunde en ons ongelooft naar binnen gaan.

Noch de verdrukking, noch de verdrukker kunnen de vrede van de lijder wegnemen, zonder zijn eigen toestemming. Hiervoor heeft God gezorgd; en indien door onze dwaasheid hun verschrikking wordt toegelaten om ons te treffen, dan nog, omdat wij niet onszelf zijn, maar met een prijs gekocht zijn, dan nog zijn wij niet verder aan onszelf overgelaten dan de Heere hun vuistslagen wil toelaten; en tegelijkertijd heeft Hij macht om onze geesten op te heffen en te ondersteunen. Wanneer ik zei, dat mijn voet uitgleed, dan hielp Uw barmhartigheid mij op, o Heere! En de reden waarom de geest naar Gods bevel in het lijden niet mag overstelpt worden, is, omdat deze het is, die de zwakheid van de lijder moet ondersteunen; daarom wil de Heere dat de geest van Zijn knechten sterk en gezond blijve, Spreuk 18:14, Jes. 57:16.

De ruimte en de grond, die de vijand dus heeft om zijn wrok te koelen, is het lichaam en de aardse goederen van het volk des Heeren; maar de geest wordt gespaard, om de reden hierboven gemeld, en ook opdat hij in staat zou zijn om de gemeenschap met God te onderhouden. En hoe zouden zij anders het gebod kunnen gehoorzamen, dat hen gebiedt zich te verblijden en te verheugen in de verdrukking, en God te verheerlijken in de vlammen? Rom. 12, Jes. 24:15.

Maar, ik zei, indien zij geen macht hebben om aan te raken, dan hebben zij nog minder macht om ziel en lichaam voor altijd te verderven. Het lichaam is des Heeren,

en Hij geeft dat aan hen om het te verwoesten; de geest is des Heeren, en die houdt Hij voor Zichzelf, om te tonen dat Hij macht heeft om met ons te handelen, zoals Hem behaagt, en dat Hij ook ons lichaam uit hun handen aan ons zal weergeven; want indien de geest leeft, zo moet ook het lichaam leven, wanneer de mensen daarmee gedaan hebben wat zij konden doen. Zo redeneert onze Heere Jezus Christus Zelf, Luk. 20:37,38. Daarom, de getrouwheid van God wordt niet alleen in deze wereld gezien, maar zal ook in de toekomstige wereld gezien worden door diegenen, die Hem durven vertrouwen, tot Zijn heerlijkheid en tot hun eeuwige troost.

Wij zullen nu met een kort woord van toepassing besluiten.

TOEPASSING

Uit al hetgeen wij in de tekst en in de verklaring daarvan hebben opgemerkt mogen wij besluiten:

Ten eerste. Dat het volk Gods een lijdend volk is, een volk dat aan verdrukking onderhevig is voor hun geloof en de belijdenis. De reden hiervan is, behalve hetgeen reeds gezegd is, dat de kracht der waarheid in hun harten is, en deze zich openbaart in hun levenswandel; iets dat de duivel en de wereld maar niet verdragen kunnen. *Die naar het vlees geboren is, vervolgt dengenen, die naar den Geest geboren is*, Gal. 4:29. Want deze twee kunnen in de zaak der godsdienst niet overeenstemmen; de godvruchtigen zijn zo vroom, en die anderen zo goddeloos, dat zij niet kunnen samengaan. Niet dat Gods volk hen niet met rust wil laten, gelijk zij bevolen zijn; maar de anderen kunnen niet dulden dat zij hun God dienen, gelijk zij gezegd hebben, Matth. 15:14; en hier ontstaat de vervolging. Ook zou de wereld gaarne willen dat de godsdienst der gelovigen voor een valse leer gehouden werd, iets wat de anderen op generlei wijze kunnen verdragen, maar bij hun belijdenis blijven en die aankleven, het koste wat het wil.

De Christen en de vleselijke belijder zijn gelijk de twee hoeren van wie gij leest in het Boek der Koningen, dat zij twistten, wie het levende kind zou toebehoren, en dat hun twist niet beslecht kon worden dan door het zwaard des konings, 1Kon. 3. O! Maar toen het zwaard komen moest onder de schijn, dat het kind in tweeën moest gehouwen worden, toen werd de ware moeder van de valse gekend; want haar ingewanden rommelden over

haar zoon, vers 26,27. De wereld, welk uiterlijk vertoon zij ook maakt van de godsdienst, en hoe zij er ook op aandringt dat de waarheid in haar is, zij kent niet dat ontsteken der ingewanden over haar zoon. Laat hem noch de uwe noch de mijne zijn, zo spreekt zij, doorsnijdt hem; maar de vrouw, van wie het levende kind was, zij kon zo niet spreken. Wat betreft degenen die aan hun zonden zijn overgegeven, zij kunnen gemakkelijk de godsdienst in een sloot werpen en haar daar zien sterven; en ijver bespeurt gij in hen ook niet, behalve wanneer zij de kinderen Gods in stukken zagen wegens hun geloof in God. Een hart voor de godsdienst vindt gij alleen in het uitverkoren en verdruchte volk van God.

Ten tweede. Is dit zo? Is het volk des Heeren een lijdend volk? Dan behoorde dit een opwekking te zijn voor diegenen die godsdienstig zijn, om zich voor te bereiden voor datgene, wat hen waarschijnlijk overkomen zal om hun godsdienst. Zich voor te bereiden, niet met vleselijke wapenen, maar met de geestelijke bedelingen van de Geest van God. Dit zal hen helpen om met geduld en lijdzaamheid te verdragen. Zit neer en overreken de kosten daarom, eer gij te ver gaat voor de godsdienst; opdat gij uzelf geen last op de schouders legt, die u in het einde te zwaar wordt, Spreuk. 25:8, Luk. 14:25-30.

Velen zijn er die hieraan mank gaan; zij hebben op zich genomen om voor de waarheid te lijden, zonder overwogen te hebben wat het hun kosten kan, dat zij in handen genomen hebben. Daarom, wanneer verdrukkingen en benauwdheden komen, dan wijken zij wenende terug. Hiervan houden zij niet, omdat zij er niet naar zoch-

ten; en als dit de weg naar de hemel is laat hen het beproeven. Zij beginnen zich te ergeren, verlaten de zaak van Christus en Zijn volk, om voor zichzelf te zorgen in de wereld, Matth. 13:20,21.

Ten derde. Maar laat Gods volk nooit slecht over de godsdienst denken, omdat zij door de wereld zo slecht behandeld wordt. Het is beter God en de verdrukking te kiezen, dan de wereld, de zonde en een vleselijke vrede. Het is noodzakelijk dat wij lijden, omdat wij gezondigd hebben. En indien God wil, dat wij hier een kleine tijd lijden voor Zijn Woord, in plaats van eeuwig te lijden in de hel voor onze zonden, laat ons vergenoegd en dankbaar zijn voor Zijn liefde.

De boze wordt onttrokken ten dage des verderfs, zij worden ten dage der verbolgheden ontroerd, Job. 21:30. Hoe liefderijk handelt God dus met ons, dat Hij ons maar voor een kleine tijd kastijdt, opdat Hij Zich met eeuwige goedertierenheid onzer zal ontfermen, Jes. 54:7,8. *En het is beter, dat gij, weldoende, (indien de wil van God het wil) lijdt, dan kwaaddoende, 1Petr. 3:17.*

Ten vierde. Ziet daarom niet op de verdrukkingen van Gods volk neer, alsof deze tekenen zijn van Gods grote toorn. Zij zijn veeleer een teken van Gods liefde, daar zij ons door onze hemelse Vader worden toegezonden; want het lijden voor het Evangelie en voor de oprechte belijdenis daarvan, is inderdaad een waardigheid, waarmee wij bekleed worden; een waardigheid, die allen niet eens waardig gekeurd worden. Acht het daarom een gunst des Heeren te zijn, dat Hij u Zijn waarheid geschonken heeft

en dat Hij u genade heeft geschonken om haar te belijden, al moet gij ook voor haar lijden, Hand. 5:41. Gij zoudt om uw zonden een lijder in de hel geweest kunnen zijn; maar gij zijt dit niet; integendeel, misschien lijdt gij om getrouwheid aan God; en dit is een waardigheid. Want dit doet gij uit kracht van een hemelse gave, ter wille van Jezus Christus, om het Evangelie, en naar de wil van God. Dit is een waardigheid, waarmee een vervolger niet bekleed zal worden, tenzij hij zich eerst tot God bekere, Filip. 1:20.

Ten vijfde. Verdraagt uw verdrukking met lijdzaamheid en ootmoedigheid, ofschoon gij ten onrechte lijdt. *Want dat is genade, indien iemand, om het geweten voor God, zwaarigheid verdraagt, lijdende ten onrechte,* 1Petr. 2:19. Legt dan uw hand op uw mond en spreekt geen kwaad woord tegen hem die u verongelijkt; geeft uw zaak en uw vijand over in de hand des Heeren; ja, bidt veeleer dat zijn zonden hem niet mogen worden toegerekend; daarom, toont nu dat gij een godvrezend mens zijt, door te bidden voor degenen die u haten en door goed te doen degenen, die u geweld aandoen; gelijk u bevolen is, Matth. 5:44. Ik weet wel, uw vlees is geneigd om op te vliegen en toornig te worden en te wensen, dat gij u zelf zult kunnen wreken. Maar dit is laag, vleselijk, zinnelijk, duivels; werpt daarom zulke gedachten van u af, als gedachten die niet in het hart van een Christen zijn mogen, en neemt uw toevlucht tot die wapenen, die niet vleselijk zijn. Want de wapenen van een Christen zijn: het Woord, het geloof en het gebed; en in lijdzaamheid moeten wij onze ziel bezitten, 2Kor. 10:5, Luk. 21:16-19.

Ten zesde. Denkt veel aan de algenoegzaamheid van uw Vader, Wiens zaak gij omhelsd hebt, Wiens Woord gij tot uw erfenis gekozen hebt, en in Wiens paden gij begeert te wandelen. Ik zeg, zijt veel in overdenking hoe de gehele wereld door Hem wordt onderhouden, en dat aller leven en adem in Zijn hand is, om voort te duren of op te houden naar Zijn welbehagen. Denkt ook bij uzelf hoe bekwaam Hij is om u te redden uit alle gevaren of om u te ondersteunen in de verdrukking. Gaat gedurig tot Hem, als tot een Fontein des levens, Die open is tot hulp voor de nooddruftigen. Herinnert u ook, indien Hij niet komt op uw geroep, en u niet zo spoedig troost als gij het begeert, dat dit niet is uit gemis aan liefde tot, of ontferming over uw ziel, maar om u te beproeven, en aan de gevallen engelen te tonen, dat gij God voor niets wilt dienen, liever dan u over te geven. Indien het u ook toeschijnt, dat God geen zorg voor u droeg om u te helpen, maar dat Hij u veeleer overgegeven heeft aan de goddelozen; acht dit ook als een teken dat Hij Zich verblijdt, wanneer Hij u Zich aan Zijn Naam ziet vasthouden, ofschoon zij u van alle kant omringen en verdrukken. *Als de gesel haastelijk doodt, bespot Hij de verzoeking der onschuldigen, Job. 9:23.*

Het is aangenaam in de ogen des Heeren Zijn volk aan hun oprechtheid te zien vast houden, en te zien dat zij Zijn Naam niet verloochenen, al zijn zij ook nog zo in verdrukkingen en benauwdheden. En de overweging dat uw daden door Christus aangenaam zijn voor Zijn aangezicht, dit zal een grote troost en sterkte voor u zijn. God ziet u, ofschoon gij Hem nu niet kunt zien; en Hij slaat nu

uw wegen gade, ofschoon donkerheid rondom Hem is; en wanneer Hij u beproefd heeft, zult gij als fijn zand te voorschijn komen.

Ten zevende. Weest voorzichtig, dat gij aan uw verdrukkingen geen grens en tijdperk stelt, tenzij dat tijdperk het graf is. Zegt niet tot uw verdrukkers, tot hiertoe en niet verder, en hier zullen uw trotse golven weerstaan worden. Ik zeg, neemt u in acht, dat gij dit niet doet, uit vrees dat de Heere hen verder zou laten gaan. Want een mens is niet toebereid om te lijden, verder dan Hij denkt, dat de vijand mag toegelaten worden. Vandaar dat Christus hun grenzen stelt tot aan de dood, en niet vroeger. Zo dan, zover als zij voorbij uw rekening gaan, zover zullen zij u onvoorbereid vinden, en dus niet versterkt voor een ontvangst van hun aanval met die Christelijke heldenmoed, welke u betaamt. Ziet op Paulus, hij stierf dagelijks; hij was altijd overgeleverd aan de dood; hij wanhoopte aan het leven; en dit is de weg om bereid te zijn voor elke ramp. Wanneer een mens denkt dat hij zich alleen heeft voor te bereiden tegen een aanval van voetknechten; hoe zal hij dan tegen ruiters strijden? Of indien hij niet verder ziet dan op de ruiters; wat zal hij dan doen in de verheffing van de Jordaan? Jer. 12:5. Zet daarom uw vijanden geen perken; zegt niet, zij zullen mij niet vervolgen tot de dood; hebt het vonnis des doods in uzelf. Want al mogen zij in het eerst met u sollen en spelen, ten laatste kan het zwaard uw hartebloed treffen. De kat, die met de muis speelt, is menigmaal een geschikt zinnebeeld van de weg der goddelozen met de kinderen Gods. Weest daarom altijd stervende; sterf dagelijks; hij die niet alleen bereid is om gebonden te worden, maar ook om te sterven, hij is geschikt om

elke aanval onder de ogen te treden.

Ten achtste. Indien uw vijanden u aanvallen en u in een berenhuid wikkelen en dan de honden op u aanhitsen, zijt hierover niet verwonderd; dit was het deel van Jozef, van David, van Jezus, van Stefanus; alleen, weest onschuldig; zegt niets en doet niets, dat u schuldig zou kunnen maken; ja, zegt en doet altijd datgene, hetwelk u tot een goede buur maakt, een goede Christen en een getrouw onderdaan. Dit is het wat u helpen kan om met vrijmoedigheid uzelf op God te beroepen; dit is het wat uw aangezicht zal versterken tegen de blikken van uw vijanden; dit is het, wat uw geweten binnen in u kalm en vreedzaam zal doen blijven; en dit is het, wat de Heere zal opwekken om tot uw redding te verschijnen, of om uw bloed te wreken, wanneer gij van deze aarde zijt heengegaan.

En doet dit omdat het uw plicht is; wij moeten God vrezen en de koning eren; en omdat dit het is dat het werk van uw vijanden moeilijk zal maken; weinigen hebben de moed om te zeggen: Dit doe ik tegen u, omdat gij Christus belijdt. Toen zij de Heere Jezus Zelf vervolgden, zeiden zij tot Hem: *Wij stenigen u niet over enig goed werk*, Joh. 10:33. De godsdienst die zuiver is, is een heet voorwerp en brandt gewoonlijk de vingers van hen, die er tegen vechten; daarom is het niet algemeen onder de mensen, dat zij zich tegen de godsdienst stellen, onder haar eigen naakte gestalte. Daarom zochten de Joden de Heere Jezus van andere dingen te beschuldigen om Hem te stenigen, ofschoon hun grootste haat hierin bestond, dat zij Zijn leer en wonderen haatten. Het was uit nijd daartegen, dat zij zich tegen Hem stelden, en dat zij Hem zochten te beschuldigen van opstand en hoog verraad, Matth. 27:18,

Luk. 23:2.

Ten negende. Daarom betaamt het alle ware Christenen om stil te zijn, zich met hun eigen zaken te bemoeien, en, zoveel in hen is, vrede te houden met alle mensen, en niemand iets schuldig te zijn dan de liefde. Bidt daarom voor degenen die in hoogheid zijn; bidt voor de vrede van het land waarin gij woont; houdt gemeenschap met godvrezende, en rustige, en vreedzame mensen. Zoekt door alle goede wegen de bevordering der godzaligheid; verdraag beledigingen, zijt goed jegens de armen, doet wel aan uw kwaaddoeners, zijt verdraagzaam jegens alle mensen; want, *deze dingen zijn het, die goed en nuttig zijn den mensen*, Tit. 6:8.

Zijt niet geneigd om anderen achter hun rug te belasteren, spreekt van niemand kwaad, zijt niet boos over uw heersers en hun daden; want zij zijn over u gesteld; al hun wegen zijn des Heeren wegen, hetzij tot uw hulp of tot uw beproeving. Daarom hebben zij behoefte aan uw gebeden, niet aan uwe smaadredenen, aan uw eerbaar gedrag en niet aan een lastige onderdaan. Ik weet dat niet een van deze dingen u verlossen zal uit de verslindende mond der Belialskinderen, 1Kon. 21:12,13. Alleen, hetgeen ik zeg, is plicht, is nuttig, is prijzenswaardig, is noodzakelijk; en datgene hetwelk, wanneer de duivel alles beproefd heeft, u lieflijk zal maken voor uw vrienden, verschrikkelijk voor uw vijanden, dienstbaar in uw plaats als een Christen, en het zal de gedachtenis van uw naam met een zegen kronen voor hen, die u zullen overleven. *De gedachtenis der rechtvaardigen zal tot zegening zijn, maar de naam der goddelozen zal verrotten*, Spr. 10:7.

Ten tiende. Ik zal dan besluiten met een woord tot deze belijders, indien er zulken zijn, die van een rusteloze en onverdraagzame geest zijn. Vrienden, ik zou tot u kunnen zeggen, wat de Heere Jezus eens tot Zijn discipelen zei: *Gij weet niet van hoedanigen geest gij zijt.* Het verderf van uw vijanden te begeren betaamt u niet. Indien gij geboren en geroepen zijt tot een zegen, zegent dan en vervloekt niet. Indien gij gelooft, dat de God Die gij dient, de allerhoogste Bestuurder is, en dat Hij ook wijs genoeg is om de zaken in deze wereld voor Zijn gemeente te besturen, houdt dan uw vingers terug en weerhoudt uzelf van kwaad te doen. Indien de raad van Gamaliël goed was voor de vijanden; waarom zou zij dan niet goed zijn voor de Christenen? Weerhoudt u dus van deze mannen, en blijft van hen af. Indien het werk dat deze mensen doen, uit God is, zo kunt gij dat niet breken; indien het niet uit God is, dan heeft de Heere de tijd van de val van hetzelfde bepaald.

Een Christen! en dan van een onverdraagzame geest; foei, laat af van deze boze weg; toon uit een goede wandel uw werken en uw wijsheid met ootmoed; en laat mij u hier drie zaken ter overweging aanbieden.

1. Hoewel Kaïn een moordenaar was, nochtans verbood de Heere, dat iemand hem leed zou doen. *Al wie Kaïn doodslaat, zal zeventvoudig gewroken worden,* Gen. 4:15. Maar waarom toch aan Kaïn geen leed gedaan; hij was toch een moordenaar? De reden is, omdat hij zijn broeder vervolgde om der gerechtigheid wil, en zodoende een twistzaak begon tegen de Heere; want hij, die een ander vervolgt om der gerechtigheid wil, stelt zich tegen de

Heere, strijdt tegen God en zoekt Hem te verwoesten. Nu, met zulkeen moet de Christen zich niet inlaten, opdat de Heere op Zijn tijd hem de volle maat kan geven. Daarom zegt Hij tot Zijn gelovigen en tot allen, die bereid zijn om zich te wreken: Maakt plaats, staat terug, laat Mij komen, laat zulkeen in Mijn handen over. *Wreekt uzelfen niet, beminden! maar geeft den toorn plaats; want er is geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, zegt de HEERE*, Rom. 12:19. Daarom stelde de HEERE een teken aan Kaïn, opdat niemand die hem vinden zou, hem zou verslaan. Gij moet uzelf wezenlijk niet wreken op uw vijanden. Ofschoon er eens een tijd was dat het wettig was om zulks te doen, nu is het dit niet meer. *Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naasten liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar ik zeg u: Hebt uw vijanden lief; zegent ze die u vervloeken; doet wel dengenen die u haten, en bidt voor degenen die u geweld aandoen en die u vervolgen*, Matth. 5:43,44.

2. Wraak is uit het vlees. Ik bedoel deze onze wraak uit onszelf; en zij komt voort uit toorn, wrok, ongeduld onder het kruis, onwilligheid om te lijden, uit teveel liefde tot vleselijk gemak, tot eigendommen, tot genietingen, tot betrekkingen of dergelijke. Zij vloeit ook voort uit een vreesachtige, laffe geest; er is niets van grootheid in, tenzij het de grootheid der onhandelbaarheid is. Ik weet wel, dat er niettegenstaande dit alles voorwendsels kunnen zijn; zij zullen bijvoorbeeld zeggen dat zij het doen uit liefde tot recht en gerechtigheid, tot de vrijheid van het Evangelie, tot de onderdrukking der ongerechtigheid, en tot de bevordering der godsvrucht; maar dit zijn maar

voorwendsels, of op zijn allerbest beschouwd, slechts de vruchten van een verkeerde ijver, van overmoed. Want, zoals reeds meermaals gezegd is, daar de Heere ons verboden heeft om aldus te handelen, zo mag men zich niet inbeelden dat de Heere enig mens tot zulk een zaak zou opwekken door de Heilige Geest en de inwerkingen van Deze. Laat hen gerekend worden, indien er zulken zijn, onder de kleingeestige, onder de vleselijke, de toornige, en de kijfzuchtige belijders; onder de belijders, die meer van de Joodse dan van de Christelijke godsdienst weten, en onder degenen die liever de gemoedsbewegingen en harts-tochten opwekken, dan zich met zachtmoedigheid onderwerpen aan de wil van de hemelse Vader. Gij wordt bevolen gelijk Hij te zijn, en ook wordt u aangetoond waarin gij gelijk Hij moet zijn, Matth. 5:45-48.

Daar is een man die God haat, Zijn Naam lastert en Zijn Wezen verwerpt; ja, hij zegt, er is geen God. En toch, de God jegens Wien hij zich zo gedraagt, geeft hem zijn ontbijt, zijn middagmaal en zijn avondeten; geeft hem klederen om zich te dekken, en wanneer de nacht komt geeft Hij hem een goede rust, zegent zijn velden, zijn koren, zijn rund, en verheft hem tot een aanzienlijke stand. Ja, onze God doet dit niet slechts eens of tweemaal, maar totdat de overtreders zat en oud van dagen zijn geworden; Zijn lankmoedigheid wordt dus uitgestrekt van jaar tot jaar, opdat wij van Hem zouden leren wel te doen.

3. Een belijder! Een ontevreden, onvergenoegde en onverdraagzame en wraakzuchtige belijder! Waar is uw genade, of welke genade hebt gij? Ik durf beweren, dat uw handelingen niet uit de Geest Gods zijn. De vrucht des

Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid; tegen de zodanigen is de wet niet; maar toorn, gekijf, laatdunkenheid, verraders en vindere van kwade dingen worden gerekend met de slechtsten der zonden en der zondaren, en worden eenvoudig werken des vleses genoemd, Rom, 1:29-31, 2Tim. 3:3,4, Gal. 5:19-21.

Maar ik zeg, waar is uw liefde tot uw vijand? Waar is uw vreugde onder het kruis? Waar is uw vrede, wanneer uw toorn u onrustig gemaakt heeft? Waar is uw lankmoedigheid? Want zoals gij handelt, kan niets gezien worden dan uw weerbarstigheid. Waar is uw goedertierenheid, uw goedheid, uw zachtmoedigheid; en wordt uw goedheid gezien in het zoeken naar het leven of het nadeel van uw vijand? Weg, weg; uw genade, indien gij enige hebt, is door uw hartstochten zo in de hoeken verdrongen en zo opgesloten uit gebrek aan vrijheid om zich te kunnen tonen, dat gij bij het Woord van God niet te onderscheiden zijt of gij van de echte soort zijt, hoeveel geweld gij ook maken moogt.

Wanneer een Christen ziet, dat moeilijkheden hem overvallen, moet hij niet het instrument, dat ze aanbrengt, in het aangezicht vliegen; maar de oorzaak, waardoor zij ontstaan. Nu, de oorzaak zijt gijzelf, uw bedorven ik, uw zondig ik, en uw onwaardig gedrag tegenover God onder al de barmhartigheid, geduld en lankmoedigheid, die Hij u geschonken heeft, en die Hij jegens u beoefend heeft. Hier moogt gij twisten en wraak nemen, namelijk op uzelf, zo gij wraak neemt op de rechte wijze; en dit zult gij dan recht doen, wanneer gij het doet met innerlijke droefheid over uw zonden, 2Kor. 7:10,11.

Een Christen moest dus over zijn eigen daden, over zijn eigen onwaardige daden klagen, door welke hij de Heere vertoornd heeft om hem te bezoeken met de roede der tucht. Een Christen moest zeggen, wanneer een vervolger hem aangrijpt: Dit is om mijn ongerechtigheid; ja, zo moest hij spreken en dan zijn mond sluiten en de toorn des Heeren dragen, omdat hij tegen Hem gezondigd heeft. *Uw weg en uw handelingen hebben u deze dingen gedaan; dit is uw boosheid, dat het zo bitter is, dat het tot aan uw hart raakt*, Jer. 4:18.

4. Welke overtuiging van uw goedheid kunnen de daden, die uit zulk een geest voortvloeien, aan hen geven, die u gadeslaan? Volstrekt geen; neen, een geest van ontevredenheid onder het lijden, en die zichzelf zoekt te wreken aan hen, die u om uw geloof en belijdenis vervolgen, is er zover vandaan om aan anderen de overtuiging te geven dat gij gelijk hebt, dat het hen duidelijk zegt dat gij ongelijk hebt. Zelfs Julianus de afvallige, toen hij van Christus had weggeworpen, wat hij ook maar kon wegwerpen, had dit overblijfsel nog in zich, dat een Christen met lijdzaamheid op zich behoort te nemen elke verdrukking, die hem overkomt om zijns Meesters wil. Indien gij ontevreden zijt onder uw lijden en steeds beeft en rilt, wat anders zullen zij dan zeggen, dan dat gij hen ook zoudt vervolgen, indien gij de overhand hadt? En hoeveel te meer recht zullen zij hebben om dit te zeggen, indien gij zult vechten, wanneer gij op uw rug neerligt? Weest rustig daarom, en indien de vijand u op de ene wang slaat, keert hem dan ook de andere toe; en indien zij u beschimpen en u alle smaadheid aandoen, bidt voor hen. Dit is de weg,

waarin gij aan hen, die u gadeslaan, de overtuiging kunt geven dat gij een kind van God zijt. Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen, was een van die gezegden die de hoofdman over honderd de overtuiging gaf, dat Jezus een rechtvaardig Mens was; want hij stond bij het kruis van Christus, zowel om te waken en toe te zien hoe de Heere Jezus Zich onder Zijn lijden gedroeg, als om de uitvoering van het vonnis te zien volbrengen, Matth. 27:54, Luk. 23:34-47.

5. Een belijder die onder het lijden onrustig en driftig is, en zich zoekt te wreken, kan geen overwinnaar zijn over datgene, over hetwelk hij een overwinnaar moest zijn, en hij kan ook Gods geboden niet onderhouden.

(1.) Hoe kan hij een overwinnaar van zichzelf zijn, die aan de leiband loopt van zijn eigen hartstochten? Niemand is een Christelijke overwinnaar, dan hij, die zichzelf overwint, en in de eerste plaats zijn eigen lichaam, lusten en hartstochten ten onder houdt. Is hij een overwinnaar, die bij de neus geleid wordt door zijn vleselijke lusten? Is hij een overwinnaar, die een slaaf is van het diep bederf van des menschen hart? En als hij, die gevangen is onder zijn toorn, zijn wraak, zijn hartstochten en zijn ontevredenheid door dezen niet wordt weggevoerd, dan vergis ik mij. Wanneer gij twist met hogeren, of met wie ook, die u het leven moeilijk maken om uw geloof en uw belijdenis, dan verkondigen uw handelingen de overmeesterden en de gevangenen, maar niet de meester en de overwinnaar.

(2.) Hetzelfde mag gezegd, wat het tweede betreft. Hij onderhoudt de geboden des Heeren niet; want deze leren hem andere dingen, zoals ik reeds heb aangetoond.

Het grote evangeliegebod loopt uit in zelfverloochening; maar indien zelf-wraak zelfverloochening is, dan ben ik bezijden het Boek. Christus plaatst hem, die de geboden van God onderhoudt, een groot eind af van hem, die met het zwaard slaat. Indien iemand met het zwaard zal doden, die moet zelf met het zwaard gedood worden. *Hier is de lijdzaamheid en het geloof der heiligen*, Op. 13:10. Dat wil zeggen, dat zij zich onthouden van aldus te doen, en zij in alle lijdzaamheid lijden onder diegenen die hen aldus vervolgen en bedroeven. Wederom: *Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus*, Op. 14:12. Een geduldig voortgaan in weldoen, en indien het lijden om der gerechtigheid weldoen is, dan is zowel een geduldig voortgaan hierin, als in andere dingen, de weg om Gods geboden te onderhouden, Rom. 2:7.

Hij die dus toornig over zijn vijanden is, en zich zoekt te wreken over het hem aangedane leed, houdt Gods geboden niet. Gij weet, welke zaak ik nu bedoel. *De toorn des mans werkt Gods gerechtigheid niet*. Jak. 1:20. Ziet daarom toe, belijders, en stelt een wacht voor uw mond, en laat niets uit u voortkomen onder uw lijden, tegen uw vijanden, hetwelk u niet betaamt.

6. Mensen, die onrustig en ontevreden zijn en zichzelf zoeken te wreken op degenen die hen vervolgen om hun belijdenis, begeven zich, door zo te doen, aan de rand der verwoesting, waarvan anderen verder af zijn. Deze mensen zijn gelijk de nachtvlinder, die niet van de kaars kan blijven, voordat zij zich gebrand heeft in de vlam. Overheden en machten hebben zich gewaarborgd tegen

aanvallen van wanordelijke en muitzieke geesten door vele en heilzame wetten. En indien zij dit niet deden, dan zou er misschien spoedig de een of ander zijn, die beproeven zou hen in de uitvoering van hun gezag te verhinderen. Een toornig en opvliegend mens is dus de vlieg die zolang om zulke wetten heen moet draaien tot hij zich daaraan stoot en in de fuik van de vijand loopt. Zijn twistzieke en driftige geest zet hem aan om met zijn meerderen te kijven, en zijn gekijf brengt hem ten laatste onder het bereik van het net, en dat brengt hem met behulp van nog een paar anderen in de strop. Ook is dit, wat de mens er ook van denken moge, naar het rechtvaardig oordeel Gods. *Alzo dat, die zich tegen de macht stelt, de verordening van God wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen*, Rom. 13:2, Esth. 2:21-23. Laat de toornige man zich daarom in acht nemen, laat de ontevreden man voorzichtig zijn. Hij, die een belijdenis heeft en de genade mist om haar te handhaven, zal haar lichtelijk tot oneer brengen. Laat dezulken daarom voorzichtig zijn en de Heere veel om lijdzaamheid smeken en om al datgene, wat nodig is in tijden van hete vervolging.

7. En welke troost kan zulk een mens hebben, die zich door zijn ontevredenheid en zijn wangedrag op deze wijze tot zijn einde heeft gebracht? Hij heeft zichzelf tot schande, zijn belijdenis tot schande, zijn vrienden tot schande en zijn naam tot verachting en beschimping gebracht. Slechte mensen verheugen zich over zijn val, de goeden kunnen hem niet voor goed erkennen, de zwakken struikelen over hem; zijn hart zal met schuld bezwaard worden; onschuld en stoutmoedigheid zullen vleugelen

nemen en van hem wegvliegen. Wanneer hij spreekt over de godsdienst op de schandplaats of op de ladder, *dezen* zullen blozen wanneer hun naam vermeld wordt door diegenen, die lijden met kwaaddoen. Daarom mijn broeders, mijn vrienden, mijn vijanden en alle mensen welke godsdienst, belijdenis of gevoelen gij ook togedaan zijt, vreest God, eert de koning, en vervul die plicht aan beiden, welke van u geëist wordt door het Woord en de wet van Christus; en dan, om niet meer te zeggen, zult gij niet lijden met kwaaddoen. Amen